

ALLAH VARDI VE BAŞKA HİÇBİR ŞEY YOKTU

-HATIRALAR VE NOTLAR-

Şehit Dr. Mustafa  amran

Tercüme: Celil Zengin

ALLAH VARDI VE BAŞKA HIÇBİR ŞEY YOKTU
Şehit Dr. Mustafa Çamran

© 2021, Önsöz Yayıncılık

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı

Sertifika No: 24887

ISBN: 978-625-44462-3-8

1. Baskı: Eylül, 2020

Feta Yayıncılık: 35

İrfan: 01

Yayın Yönetmeni: Önder Türkeli

Tercüme: Celil Zengin

Editör: Ozan Kemal Sarılioğlu

Tashih: Merve Akbaydoğan

Satış ve Pazarlama: Mehmet Gürbüz

Kapak Tasarımı: Zeyd Karaaslan

Sayfa Tasarımı: *ademsenel.com*

Baskı-Cilt

Step-Ajans

Göztepe Mah. Bosna Cad. No: 11

Bağcılar - İstanbul

Tel: 0212 446 88 46

Önsöz Yayıncılık
kuruluşudur

Göztepe Mah. 2301. Sokak No: 21/2 Bağcılar - İstanbul

Tel: +90 212 659 30 03 - +90 533 427 94 98

www.onsozyayincilik.com.tr • bilgi@onsozyayincilik.com.tr

ALLAH VARDI VE BAŞKA HİÇBİR ŞEY YOKTU

-HATIRALAR VE NOTLAR-

Şehit Dr. Mustafa amran

Tercüme: Celil Zengin

İçindekiler

Mukaddime	7
Amerika Notları	13
Yaz Başları, 1959	15
Bahar Başları, 1960	16
10 Mayıs 1960	18
29 Mayıs 1960	19
18 Ekim 1960	21
12 Mayıs 1961	22
1 Eylül 1961	23
10 Mayıs 1965	24
Lübnan Notları	27
Mayıs, 1967 Burc Hamud Görevi.....	29
Yaşlı Savaşçı	34
Mayıs, 1967	36
Haziran, 1967	38
22 Ekim 1971	39
9 Aralık 1971	40
Kasım, 1972	43
Kasım, 1972 Akıl ve Kalp	44
Kasım, 1972	47
12 Ekim 1973	48
Aralık, 1975	52
25 Aralık 1975.....	54
22 Nisan 1975.....	55
Ocak, 1976 Bir Anne... ..	57
25 Ocak 1976.....	60
1976.....	62
1976.....	64
1976.....	66
1976.....	68
30 Mayıs 1976 Bismillah	69
30 Haziran 1976.....	71

Eylül, 1976.....	77
Eylül, 1976 Nebah Şehidi.....	80
25 Eylül 1976 Ebu Hamade'nin Şehâdeti.....	84
10 Ekim 1976 Bismillah	85
10 Ekim 1976	87
12 Ekim 1976	89
14 Kasım 1976.....	91
18 Kasım 1976 Yatır [Güney Lübnanda Şii bir bölge]	92
21 Kasım 1976.....	93
21 Şubat 1976 Allah'ın Adıyla.....	94
4 Mart 1977	96
9 Mart 1977	98
27 Temmuz 1977 Haruf [Güney Lübnanda bir şehir]	99
27 Temmuz 1977 Ensar [Güney Lübnanda bir şehir].....	100
5 Temmuz 1977 Burc Rahhal'da Solcu Gruplarla Tartışma	101
20 Eylül 1977 Kuzey Sur Burcu.....	118
Okuldaki Öğrencilerden Birinin Babasıyla Tartışma	118
Kasım 1977.....	122
Kasım, 1977 Şehit Seyyid Mustafa Humeynî'nin Lübnanda Anılması ...	124
Ocak, 1978.....	130
15 Ocak 1978.....	134
25 Ocak 1978.....	135
4 Şubat 1978	137
8 Şubat 1978	139
10 Şubat 1978	143
19 Şubat 1978	145
19 Şubat 1978 Allah Vardı ve Başka Hiçbir Şey Yoktu	147
İran Notları.....	153
17 Şubat 1979	155
18 Şubat 1979 Beheşt-i Zehra, Tahran	156
18 Şubat 1979	157
Mart, 1979.....	160
Mayıs, 1979.....	161
Haziran, 1979	164
17 Ağustos 1979 Dr. Çamran'ın İran Milletine Mesajı.....	165

Mukaddime

Dr. Mustafa Çamran'ın hayatı kelimenin gerçek anlamıyla hamâsî ve politik iniş çıkışlardan oluşan çok farklı ve hassas dönemlerden oluşuyor: Petrol endüstrisinin millileştirilme mücadelesi, 28 Mordad Askerî Darbesi ve sonrası, ABD'deki birkaç yıl, Mısır ve ardından İsrail sınırları boyunca Lübnan'daki destansı dönem ve İran'da İslâm Devrimi zaferini karşılayış... İşte o, ruhsal tekâmülünü İslâmî vatanda aktif sorumluluklar ve görevler içinde geçirdi.

Elbette bu dönemler pek çok açıdan birbirinden farklıdır, lâkin bütün dönemleri birbirine bağlayan şey onun düşünce çizgisi ve halisâne inancı ile beşerî dünyanın doruk noktasından sevgiliye ve Hakk'a kavuşmak iştîyâkıydı. O, bir an bile duraksamadı; kendisini halka hizmet etmeye ve Allah yolunda cihada adadı. Yüce Allah'tan başka hiç kimseden ne beklen-tisi oldu ne de korkusu. O, baştan ayağa sevgi, şefkat ve coş-kuydu. Halisâne bir çaba ve mücadeleydi. İnsan olmak, acı ve kederdi; yalnızlık, kaçış ve feryat... En nihayet şehadetti.

1932 doğumlu olan Mustafa Çamran'ın çocukluk ve ilk gençlik yılları Tahran'da geçti. Sırasıyla İntisariye İlkokulu, Darülfünun ve Alborz Lisesi'nde ilk ve ortaöğrenimini tamamladı. Ardından Tahran Üniversitesi Mühendislik Fakültesi'ne girdi ve 1956'da elektrik-elektronik alanında dereceyle mezun oldu. Eğitim hayatı boyunca her zaman öncü ve

örnek bir öğrenciydi. Tüm siyasi ve dinî mücadelelerde aktif olmanın yanı sıra; saf ve temiz, çalışkan, derinlikli ve herkes için mûnis bir gençlik örneğiydi. Kazandığı birincilik bur-sunu kullanarak eğitimine devam etmek için Amerika Birle-şik Devletleri'ne gitti. Önce Teksas Üniversitesi'nden elektrik mühendisliği alanında yüksek lisans derecesi aldı ve ardından meşhur Amerikan araştırma üniversitelerinden biri olan Kali-forniya [Berkeley] Üniversitesi'nde elektronik ve plazma fiziği alanında dereceyle doktorasını tamamladı. Bir süre, ünlü bi-lim insanları ve araştırmacılarla birlikte dünyanın en önemli araştırma merkezlerinden birinde büyük projeleri araştır-makla meşgul oldu.

Çamran, bu takdire şâyan ve eşsiz ilmî yolun yanı sıra ABD'deki sömürge ve Şah karşıtı mücadelelerin düzenleyicisi ve kapsamlı İslâmî faaliyetlerin öncüsüydü. Arapların 1967 [Altı Gün] Savaşı'ndaki yenilgisinden sonra Amerika'nın "ge-niş" dünyası ona dar geldi ve askerî teknikler ve gerilla savaş taktiğini öğrenmek için sırasıyla Avrupa ve Cezayir'e, ardın-dan Mısır'a giderek burada iki yıl kaldı.

Cemal Abdülnasır'ın ölümünden sonra, İmam Musa Sadr'ın daveti üzerine başta Lübnanlı Şiiler olmak üzere Müslüman-ların trajedi dolu diyarına ayak bastı: Güney Lübnan'da, Sur şehrinde ve İsrail sınırında kaldı. Doğrusu, Lübnan'ın her ye-rindeydi. Tehlike, bela ve kıyâmın olduğu her yerde... Dr. Çam-ran, her an Lübnan'ın günahsız halkının yanındaydı.

Lübnan'da silahlı direniş örgütleri kurdu. İslâmî aydın-lanma ile direniş ekolünün ruh ve inancını güçlendirerek İs-lâm'ın en tecrübeli, en iyi ve en cesur savaşçılarını yetiştirdi ki onların çocukları ve öğrencileri bugün Lübnan'da aynı inanç ve şehitlik ruhuyla destanlar yaratıyor.

İran İslâm Devrimi'nin zaferinden sonra, Lübnanlı dinî ve siyasi seçkinlerden oluşan doksan iki kişilik bir grupla İran'a gelerek İmam Humeynî'yi ziyaret etti ve merhum İmam'ın tavsiyesi üzerine İran'da kaldı.

Lübnan'daki hareketin sürdürülmesinin yanı sıra İmam Humeynî'nin emriyle İran'da Devrim Muhafızları Ordusu'nun kurucularından biri oldu. Ardından Kürdistan'daki düşmanın tehlikeli ve ayrılıkçı komplolarını bastırmak için, başbakan yardımcısı olmasına rağmen askeri üniforma giydi ve silaha sarıldı. Silahlı kuvvetleri ve özellikle de halkı örgütleyip organize ederek düşmanların zorlu komplolarını engelledi. İmam Humeynî'nin tarihi fermanı ile ismini Pave şehrinin destansı direnişiyle yan yana ve sonsuza dek tarihe kaydetti.

Dayatılan savaşın başlamasıyla birlikte Huzistan'a giderek "*Gayrinizami Savaşların Üstadı*" unvanıyla halkın ve gönüllü kuvvetlerin komutasına geçti. Bu dönemde kahramanlık, cesaret, şehitlik ve direniş izleklerinde kalın bir kitap yazdı.

Onun adı, cesaretle savaşan arkadaşlarına moral verirken ve saldırgan düşmanların bedenini titretirken, 21 Haziran 1981 günü öğle saatlerinde Susangerd yakınlarındaki Dehlaviye adlı bir köyde düşmanın havan topuyla şehâdete erdi. Se-ma-i âlâya kanat çırparak Likâullah'a ulaştı ve Allah katında rızıklananlardan olmak için Mabûd'una koştu.

Hayatının bu yoğun ve özlü satırlarının yer aldığı el yazmaları koleksiyonunu incelerken onun farklı toplumsal süreç ve olaylardaki rolü ile doğrudan düşünce çizgisini daha açık ve spesifik hale getirmek gerekiyordu. ABD'de, Lübnan'da veya İran'da bir yazı yazmışsa bunlar okunurken zamanın mevcut durum ve koşulları dikkate alınmalıdır.

Dr. Çamran bir an için boş durmaz, ya çalışır ya okur ya da yazardı. Bir toplantı birkaç dakika ertelense bu kısacık fırsatı bile değerlendirir ve yazardı. Yazdıklarını kendisi için ve yüreğiyle yazardı; başkaları veya bir gün yayınlanması için değil. Çünkü yazdıkları kalbinin sırlarıydı. Bazen Allah'la nâz-u niyâz ederdi, bazense Hz. Ali (a.s.) yahut Hz. Hüseyin (a.s.) ile...

Bazen bir rapor hazırlar, bazen de şiirsel ve irfanî ruhunu kanatlandırırdı ve kalbiyle melekût alemine uçmaya ve manevi yükselişe başlardı. Başka bir seferde, tarihi gerçekleri sade ve açıklıkla ifade ederdi. Başka bir yazısında, hepsi toplumun acı ve sıkıntıları olan dertlerini, ıstıraplarını ve üzüntülerini dile getirirdi. Neticede, her konuda ve o an zihnini meşgul eden her neyse, içinde olup biteni güzel bir ifade ile basit ve net bir kalemle yazardı.

Bazen coşku ve şevkten, bazen ilahî aşk ve muhabbetten, bazen acılardan ve dertten, savaş ve çatışmadan, bazen direniş ve şehadetten ve bazı günlerde ise melekût alemine yolculuktan ve irfanî seyr-u suluktan bahsederdi. Önemli olan da, bunları birinin okuması ve acı ile keder dolu gönlüne merhem olması veya hayranlık duyulması niyetiyle yazmadığıdır. Bilakis, derûnî bir nâz-u niyâz ve irfanî bir yolculuktu, ki bunlar bugün bizim ihtiyarımızdadır.

Bu yazıların seçiminde, belirli bir konu veya herhangi bir mevzu dikkate alınmamıştır; yalnızca belirtilen yazma tarihine göre seçilmiştir. Bu nedenle, Dr. Çamran'ın uzun yıllar boyunca, farklı konularda ve tamamen farklı yerlerde yazılmış tarihi el yazmalarının bir derlemesidir. Ancak hepsinde, zaman ve yer farklılığına rağmen, doğrudan ilahî bir çizgi göze çarpıyor. Her yerde ve her zaman, tüm hayatını aşk ve irfan içinde İmam Ali (a.s.) ve İmam Hüseyin'in (a.s.) yolunu izleyerek,

tağutlardan ve şeytani güçlerden korkmadan geçirdi. Başından beri şehitliğin parlak nuruna göz dikmişti ve sonunda da bu melekûti huzuru elde etti. Bu türden tarihi el yazmalar seçkisi, ilk olarak genç ve iyi bir yazarımız olan Macid Geyseri tarafından Dr. Çamran'ın tüm el yazmaları arasında keşfedilerek önerildi ve seçkiye başlandı. Daha sonra diğer el yazmalarının eklendiği güzel bir mecmua ortaya çıkarıldı. Bu nedenle, ciddi bir katkısı olan bu ilgili dost ve sanatçıya teşekkür etmeliyim. Allah ona büyük bir mükafat versin. Bazı el yazmalarının açıklanması gerektiğinden veya Lübnan'da yazılan yazıların bazılarında aşina olmadığımız Arapça kelime ve ifadeler kullanıldığından, dipnotta kısa bir açıklamaya yer verilmiştir. Allahu Teâlâ bize, tarihin ortaya çıkardığı bu şahsiyetleri, gerçekten büyük ve eşsiz olan bu şehitleri, daha iyi ve daha fazla tanımayı nasip etsin.

Mehdi Çamran

Amerika Notları

Yaz Başları, 1959

Karar verdim; bundan sonra iyi bir insan olacağım, günahlardan yüz çevirecek ve kalbimi tamamen Allah'a teslim edeceğim. Dünyaya ve içindeki her şeye gözlerimi kapatacağım. Tek, evet tek zevkimi gözyaşında görmeye karar verdim. Çocukluğumu olgunluk, şeref, züht ve takvayla geçirmiştım -iyi biri ydim. Zamanın olayları insanı nasıl olgunlaştırıyor ve hatta günahlar insanı ateş gibi yakıyor... Artık değışeçeğime karar vermeliyim.

Bahar Başları, 1960

Yaklaşık bir yıl oluyor ki kor bir ateşte yanıyorum. Su görmeden uykuya daldığım ve ateşli âhların kalbimi ve ruhumu küle çevirmediği bir geceyi nadiren hatırlıyorum. Allah'ım, daha ne zamana kadar yanmam gerektiğini bilmiyorum... Daha ne kadar acı çekmeliyim? Her durumda, her yerde ve her zaman Sen'din şahidim. Saf bir aşkım vardı ve onu Sen'in mukaddes zatına ibadet ile bağladım; lâkin bu aşk sonunda varlığımı küle çeviren yakıcı bir ateşe dönüştü. Sonsuza dek yanacakmışım gibi hissediyorum. Belki de, insanlığın yanmamdan zevk alacağı bir mum olmalıyım. Allah'ım, senden sabır istiyorum ve sana yöneliyorum. Allah'ım sen yardımcım ol.

Bugün Ramazan'ın 19'u, yani insanlığın büyük liderinin [İmam Ali (a.s.)] kendi kanına bulandığı gün. Bana O'nun fedakarlıklarını, faziletini ve yüceliğini hatırlatan bir gün. O'ndan halisâne himmet talep ediyor ve âşıkane gözyaşımı, yani hayatımın özünü O'na sunuyorum.

Binlerce fersah ve asır sonra onunla baş başa kalıp nâz-u niyâz etmek, kalbimin düğüm ve sıkıntılarını ona açmak için dağlara sığınmak istiyorum.

Allah'ım! Hayattaki hedefimin ne olduğunu bilmiyorum. Dünya ve içindekiler beni tatmin etmiyor. Her yerde, göz diktikleri hedefe ulaşmak için koşan, çok çalışan, zahmet çeken

insanlar görüyorum. Lâkin ey büyük Allah'ım, başkalarının peşinde olduğu şeylerden nefret ediyorum!

Her ne kadar diğerlerinden daha fazla koşup çalışsam, gecenin istirahatini ve gündüzün neşesini çalışmaya feda etsem de sonuç beni tatmin etmiyor. Sadece vazife için adım atıyorum ve hayat mücadelesine katılıyorum, ne ki bu yolda bir netice beklemiyorum. Yorgunluk benim için anlamsız hale geldi; uykusuzluk normalleşti. Hüzün ve acı dağını sırtladım...

Acı çekmek de artık beni incitmiyor. Her nerede olsa uyuyorum, ne zaman yeterli olsa kalkıyor ve önüme ne gelirse yiyorum.

Berkeley çevresindeki tepelerde saatler boyunca uyurdum ve gece yarısı, sabah rüzgârı esene kadar avareler gibi tepelerde ve ıssız yollarda yürüdüm. Nice uzun günleri açlıkla geçirdim. Ben bir derviş, bir avare, insanlık vadisinde dolaşan bir gezginim ve belki de insanlığı terk ettim. Çünkü başkaları gibi duygu ve arzulara sahip değilim.

Ey büyük Allah'ım! Benim için ne kaldı? Adımı neye yazmalıyım? İsmimi ve kişiliğimi derim ve kemiklerim mi belirleyecek? Acaba fikirlerimin, hayâllerimin ve hayâl gücümün bir kişiliği olmayacak mı? Ben'i oluşturan, başkalarının beni onun adıyla tanıdığı şey nedir? Kendi içime bakıyor ve varlığım içinde en azından benim için anlaşılabilir bir nokta bulmak için etrafı araştırıyorum. Yanan bir kalpten başka bir şey yok, bulamıyorum. Ateşiyle yayılan alevler bazen varlığımı aydınlatıyor ve bazen de küllerinin altına gömülüyorum. Evet, yanan bir kalp dışında varlığımdan hiçbir iz göremiyorum. Her şeyi onunla ölçüyor, dünyayı onun merceğinden görüyorum. Renkler değişiyor, mevcudat farklı bir cilve yaratıyor.

10 Mayıs 1960

Dünyada bu ateşten daha yakıcı başka bir ateşin olduğunu bilmiyordum! Yandım, yandım ama keşke bu sadece ateşin yakması olsaydı! Keşke beni yaksalar, kemiklerimi ufalasalar ve küllerimi rüzgârda savursalardı da benden, kalbi yanık bu zavallı adamdan hiçbir iz bırakmasalardı!

29 Mayıs 1960

“Dilediğini aziz kılar, dilediğini alçaltırsın.”

(Âl-i İmrân, 26.)

Ey yüce Allah'ım! Ey nihai idealim, ey insanlığın nihai arzusu! Aczimle senin huzurunda toprağa kapandım, sana secde ediyorum. Yalnız sana tapıyor, sana şükrediyorum ve sadece seni övüyorum, evet, sadece seni! Ey büyük Allah'ım, övgüyü ve hamdı yalnızca sen hak ediyorsun.

Ey beşeriyetin sevgilisi, sadece sen, sadece sensin benim kaybettiğim! Lâkin ne yazık ki çoğunlukla senin yerine dünyanın aldatıcı ve geçici metana yöneliyorum. Onlara gönül düşürüyor ve seni unutuyorum! Buna unutkanlık diyemeyecek olsam da -çünkü zahiren var olan bir güzellik, aynı zamanda senin ciltvendir ve senin tecelline mest olmak da senin zatına duyulan aşktır-...

Ben her zaman, her şeyin meftunu oldum. Kendi gönlümün derinliklerinde sana aşk besledim. O halde ey yüce Allah'ım! Bunun için beni suçlama. Sadece bana mümkün olduğunca yakınlaşmak için kuvvet ve yetkinlik ver ki sonsuz ve ebedî bahçene yaptığım bu uzun yolculukta türlü yeşillik ve yosunlar ilgimi çekmesin; ana yoldan geri kalmayayım.

Dünyada değeri olmayan küçük şeylere seviniyor ve temelsiz şeylerden de acı çekiyorum. Bu sevinçler ve üzüntüler benim kemâlimin eksikliğindendir.

Hâlâ keder ve üzüntü zindanıdayım. Hâlâ neşe ve zevkin esiriyim... Uzun hayâl ve arzuların ipi kanatlarımı bağladı, esir ve tutsak kıldı beni ve özgürlükten, evet özgürlükten çok uzağa sürüklendim.

Lâkin, ey büyük Allah'ım! İçinde bulunduğum bu durumda, bana bilge bir rehber gibi öğüt verdiğini hissediyorum, bana mukaddes ayetlerini gösteriyor ve bir ibret, ders veriyorsun! Belki de bir şeyden korktum ve sen bana yardım ettin. Benim için imkânsız ve muhâl olan şeyler yaptın. Bir şeye inandığımda ve ümit bağladığımda onu benden aldın ve beni acılara dûçâr ettin. Böylelikle bana her şeyin irade ve meşyyetinin sana bağlı olduğunu gösterdin. Çabalıyoruz, bir ileri bir geri gidiyoruz ama zillet ve izzet sadece senin elindedir.

18 Ekim 1960

Ey keder, en sıcak selamım, gönlümün selamı sana olsun!
Canım yoluna feda olsun!

Sen ey keder, gel yanıma! Gel ve ömrümce benim dostum ol ki senin dostluğun bana yeter. Gel ki yanayım, gel ki hıçkırıklar boğazımda düğümlensin, gel ki gözyaşlarımı sana sunayım, kalbimi ayaklarının altına sereyim.

Ey hüzn, gel! Gönlüm daraldı; ruhum solgun, kalbim kırık ve sabır kâsem doldu, taştı. Gel ve düğümlerimi çöz; gel ve beni bu dünyadan kurtar. Gel! Varlığına şiddetle muhtacım. Ey keder! Hayatımdaki herkesten çok sendin benim dostum, seninle herkesten çok konuştum ve herkesten daha müspet cevap verdin bana. Şimdi gel, seni kalbimde sonsuza dek saklamak ve kollarında gömülmek istiyorum. Gel! Senden daha iyi bir dost tanımıyorum. Gel! Sen beni istiyorsun ve ben de seni... Gel! Gemin için kalbimin dalgalı denizinde yer var. Gel! Kalbim tıpkı gökyüzü gibi ebediyete bağlıdır ve sen de içinde özgürce uçabilirsin.

12 Mayıs 1961

Ey Allah'ım, yorgun ve bitkinim... Gücüm kalmadı, sabrım tükendi. Hayat benim için artık zorlu ve sıkıntılı... Herkesten uzaklaşıp yalnızlık sarayına kaçmak istiyorum. Ah! Hüzünlüyüm, kederler altında ezildim.

Ey Allah'ım! Sana doğru geliyorum ve senden yardım istiyorum, senden başka yardım edenim ve sığınağım yok. Sadece sen bilirsin halimi, derûnumdan sadece sen haberdarsın.

Gözyaşlarımı sana teslim ediyorum. Ey Rabbim, bana yardım et! Aylar var ki sana daha az yöneldim, zamanımın çoğunu başkalarıyla geçirdim. Allah'ım beni affet! Bilimden ve bilgidен, çalışma ve çabadan, dünya ve içindekilerden, tüm arkadaşlarımdan, hocalardan ve okuldan, yeryüzü ve gökyüzünden bıktım, hepsine doydum.

Ey Allah'ım! Seninle تنها bir köşede yalnız kalmaktan mutluyum. Sadece gözyaşı döküyorum, sadece inliyor, içimdeki dert ve sıkıntıyı sana açıyorum. Ey keder ve hüzün! Ey eski dostum! Selam sana, gel, kalbim senin için atıyor!

Ey Allah'ım! Hayatın mânâsını idrak edemiyorum. Başkaları için lezzet bahşeden şeyler beni yoruyor. Kalbim her şeye karşı dolu, neşe ve zevkten bile hazzetmiyorum. Başkalarının peşinden koştuğu şeylerden ben kaçıyorum. Kalbime ve ruhuma daima gölge düşüren sadece semavî bir melek... Beni asla yormuyor. O, ezelden âşinâ olduğum eski bir dost ve hâlâ onunla vakit geçirmekten zevk alıyorum. Onda tatlı bir şerbet, ılık ılık bir nûr ve sonsuza dek ferahlatan tatlı bir nağme var. İşte o, eski dostum hüzündür.

1 Eylül 1961

Zorluklar ve felaketlerle yüzleşmek, tüm sıkıntılara katlanmak, acıları kabul etmek benim vazifem. Bir mum yakıp başkaları için yolu aydınlatmalı, ölümlere hayat vermeliyim. Hakikate susayanların susuzluğunu gidermeliyim.

Ey yüce Allah'ım! Bu tarihi sorumluluğu senin huzurunda kabul edip üstlendim ve eylemlerimi denetleyen tek kişi sensin. Sığınmak istediğim ve yardım talep ettiğim de sadece sen...

Ey büyük Allah'ım! Düşmanlarımla beni bu yolda asla küçük düşürmemesi için herkesten daha bilgili olmalıyım. Bilgiyi kendi işleri için bahane olarak kullanan ve başkalarına karşı övünen bu katı kalpli insanların, ayaklarımla altındaki toprak bile olamayacaklarını onlara kanıtlamalıyım. Tüm o küstah ve kibirli insanlara boyun eğdirmem gerekiyor; işte o zaman dünyanın en alçakgönüllü ve mütevazı insanı olacağım.

Ey büyük Allah'ım! Senden istediğim bu şeyler, senin yolunda kullanmak için istediğim şeylerdir ve yüce azminle mahir olacağımı iyi biliyorsun. Senden, işlerimin tesir bırakması ve verimli olması için beni başarılı kılmanı ve değersizlerin karşısında mahcup etmemeni diliyorum.

Daha çok çalışmalıyım; hevâ ve hevesten kaçınmalı, gücümü daha fazla toplamalıyım ve ey yüce Allah'ım senden, bana daha fazla yardım etmeni istiyorum.

Ey yüce Allah'ım! Senin yolundan, kemâl ve celâlden başka bir arzumun olmadığını biliyorsun. İstediğim, emrettiğin şeydir. İzzet ve zillet senin elindedir ve biliyorum ki sensiz ben bir hiçim, senden halisane yardım istiyorum.

10 Mayıs 1965

Ey Allah'ım, sana sığınıyorum!

Ey Allah'ım, sana yöneliyorum!

Ey Allah'ım, acizim!

Ey Allah'ım, yanıyorum!

Ey Allah'ım, kalbim parçalanmak üzere!

Ey Allah'ım, acı çekiyorum!

Ey Allah'ım, dünya zihnimde karardı!

Ey Allah'ım, perişanım!

Ey Allah'ım, aşk, hatta en sevgili kimselerin aşkı bile eziyet verir oldu!

Ey Allah'ım, zavallıyım!..

Ey Allah'ım! Umut ve arzularımın göğü karardı. Sana sığınıyorum ve yardım isteyen elimi sana uzatıyorum. Bana yardım et, beni kurtar, beni teskin et, dertli kalbime huzur ver. Senden başka kimim var ki... Gerçekten de senden başka kimsem yok. Kimseye güvenemem, kimsenin umuduyla yaşayamam. Herkese karşı kederliyim. Herkesten rahatsız oluyorum. Dünyada olmaktan acı duyuyorum.

Yorgunum, solgun ve bitkin, kalben ölü... Herkes mutlu olduğumu düşünse de böyleyim. En önemli görevlere gitmeme rağmen hem de. Mutlu ve gülümsemek zorunda olsam da, ne

kadar da kederli ve üzgünüm. Hüzün ve keder sıkıyor kalbimi, hatta ağlayamıyorum bile, âh çekiyorum. Boğulmak üzereyim.

Ey Allah'ım! Sana sığınıyorum. Beni kurtar. Böyle bir durumda bana yardım edebilecek sadece sensin ve ben, sana yöneliyorum. Ben, senin yardımına muhtacım ve senden başka hiç kimse ama hiç kimse sıkıntılarıımı gideremez.

Lübnan Notları

Mayıs, 1967

Burc Hamud Görevi

İmam Musa Sadr'ın emriyle Burc Hamud'a¹ geldim. Bölge aylardır Ketaib² tarafından kuşatma altında. Kimsenin dışarı çıkamadığı bölgenin geçiş noktasında her gün çok sayıda Müslüman öldürülüyor. Birkaç gün önce, Serifadan altı kişi Burc Hamud'dan ayrılırken katledildi, bunlardan dördü Mahrumlar Hareketi'ndendi.³ Yoksulluk ve açlık çok yaygın, belki de insanların %90'ı bu fırtınalı bölgeden kaçtı. Bombalanan ve ezilen bir şehir oldu burası, işkence gördü. Gece gündüz saldırı ve bombalama!

Bölgeye gidip biraz un, pirinç, şeker ve diğer temel ihtiyaçları dağıtmak, halkın ihtiyaçlarını yakından görmek ve bu mazlum insanlara yer bulmakla görevlendirildim. İşleri planladık. Biri büyük Ermeni gazetesinin yazarlarından olan üç Ermeni eşliğinde, bir arabayla Burc Hamud'a gitmek için yola koyulduk. İnsanın böyle bir yolculuk için bir vasiyet yazıp ölmeye hazır olması gerekir. Ben de aynısını yaptım... Aylardır böyleyim ve belki de hayatım ile ölümüm bir oldu. Müslüman bölgesinden ayrıldık. Mermi yağmuru yağıyor. Bir ölüm

1 Lübnan'ın başkenti Beyrut'un kuzeydoğusunda yer alan bir banliyö.

2 Lübnan'da aşırılık yanlısı Hristiyan bir grup. Falanj[ist] adıyla da bilinir.

3 Dr. Çamran'ın İmam Musa Sadr'ın desteğiyle Lübnanlı gençlerden oluşturduğu ilk direniş hareketi.

bölgesiydi, Müslümanlar ve Hristiyanlar arasındaki bölge... Kıpırdanma yoktu. Ağır bombalar sokağı yerle bir etmişti. Su boruları delinmiş ve su havaya doğru püskürüyordu. Her köşede patlamış ve yanmış arabalar göze çarpıyordu. Ne kadar da korkunçtu! Ölüm gölgesini her yere yaymıştı... İşte Beyrut Müzesi ve meşhur Div Hastanesi ve bu kara günde hâlâ yerinde duran Beyrut'un en güzel, en canlı manzaraları...

Ketaib'in hakimiyet merkezine girdik. Birkaç subay ve milis arabayı kolaçan edip denetliyordu... Tehlikeli bir andı, eğer beni tanırlarsa defterimi düreceklerdi... Burada her Müslüman'ın başı kesilir. Binlerce Müslüman burada en acı şekilde can verdi... Ölümü beklemek... Ölüm anı... Ne kadar korkutucu... Fakat benim için önemli değil, ölüm benim için güzel ve sevimlidir. Yıllardır ölüme karşı dostluğum ve muhabbetim var... Tatlı bir gülümsemeyle arabanın arkasında sakın ve soğukkanlılıkla oturuyorum. Üç Ermeni de benimle. Ermeniler olası bir saldırıya karşı güvendeler çünkü Birleşmiş Milletler'in askerleri olarak kabul ediliyorlar ve Müslümanlar ile Hristiyanlar arasındaki alanı dolduruyorlar. Div kontrol noktası, Ketaib ve Ehrar'ın⁴ en tehlikeli kontrol noktasıdır; Müslümanlar için çok tehlikeli bir yer olarak kabul edilir. Doğu girişi Ketaib gücünün merkezidir.

Arabalar kontrol noktasından teker teker geçiyordu. Bu herkesin Hristiyan olduğunu ve aralarında Müslüman olmadığını gösterir. Sonunda arabamız kontrol noktasına vardı. Ketaib saflarında görev yapan Berakat [Ketaib Komutanları Birimi] askeri, kontrol noktası memuruydu ve kıyafetleri özel birimden olduğunu gösteriyordu. Kimlik kartlarımızı istedi, Ermeniler teker teker kimlik kartlarını gösterdi. Asker,

4 Lübnan'da Hristiyan bir grup.

hepsini dikkatlice kontrol etti ve yüzlerine baktı. Birkaç soru ve cevap... Sıra bende... Kalbim hızla çarpıyordu. Soğukkanlılığımı korudum, kaza ve kadere teslim olarak Allah'a tevekkül ettim. Sakin bir şekilde askerin yüzüne baktım... Fakat Müslüman kimlik kartıyla canlı şekilde kapıya varamayacağımı biliyordum, yabancı bir ülkeye ait pasaport taşıyordum. Askerin yüzü benimki gibiydi. Pasaportu uzattım, alıp dikkatle karıştırdı, gözlerime derin ve ürkütücü bir bakış attı... Sanki Azrail'in bakışıydı...

Ona birkaç Fransızca cümleyle doktor olduğumu ve Fransız Hastanesi'ni ziyarete geldiğimi söyledim... Görünüşe göre bana inandı. Etkili ve sakin bakışlarımın önünde teslim oldu, pasaportumu geri verdi. Ölüm kapısından geçip savaşın parçaladığı bir şehir olan Eşrefiye'ye girdik. Öyle bir şehir ki herkes silahlı, hatta küçücük çocuklar bile. Her yerde patlama ve yıkımın izleri var. Korkunç bir şehir! Düşmanın istila etmesini bekleyen bir kale gibi...

Tüm kadınlar siyah giyinmiş. Kapı ve duvarlarda ölülerin fotoğrafları, ölümün ve yasın izleri var. Gerçekten etkileyici bir sahne.

Eşrefiye'yi geçip Burc Hamud'a vardık. Oradan Ermenilerin kontrolünde bulunan ve BM bölgesi denen, sadece Ermeni gençlerinin geçebildiği Vasit bölgesine ulaştık. Müslümanların ya da Ketaib'in silah taşıma hakkı yok burada. Mobilya, radyo ve televizyon, sigara gibi birçok malzeme satılmak için yolların kenarlarına yığılmış. Sokaklarda birçok insan göze çarpıyor. Ermeni mahalleleri, Müslüman ya da Hristiyan mahalleleri gibi değil. Savaşı doğru kullanmış görünüyorlar ve tarafsızlıkları her iki tarafın da saygı duymasına neden olmuş, çünkü herkesin onlara ihtiyacı var.

Nebah'a giriş yaptık. Kale, işkenceden yıkıma, mahrumiyetten yasa insan kalbini inciten ve ruha tesir eden her ne varsa görmüş. Diğer bölgelerden daha fazla bombalanmış ve öldürülmüş, açlık çekmiş, kuşatılmış ve bu kirli savaşın zorluklarına göğüs germiş bir bölge. Nebah'ta yol aldıkça tüm insanların; çocuklarına, kadınlarına ve savaşçılarına dertleniyor, onlara derin bir sevgi duyuyorum.

Öyle bir his ki bu insanlar gece gündüz patlama tehlikesiyle karşı karşıya kalıyor ve ölümle mücadele ediyorlar. Kendilerini her an evde yakalayan ve birer birer alan ölümün sesini duyuyorlar. Tehlikeye ve açlığa direnir yürümeye ve nefes almaya devam ediyorlar... Bütün bunlar beni etkisi altına alıyor ve doğrusu, onlar için ayrı bir hesabım var!..

Önce hastaneye gittim. İmam Musa Sadr'ın Fransızların yardımıyla yaptırdığı hastaneye... Ey Allah'ım! Ne kadar acı! Kurşun yemiş iki kişi ameliyat masasında ölümle mücadele ediyordu! Kan vücutlarından damlayarak yere akmıştı. Birkaç yaralı ise bekleme odasında oturuyordu. Nasıl da acı verici bir durumdu!..

Sonra hareketin [Emel Hareketi] okuluna geçtim, gençlerle konuştum ve sorunlarını dinleyip gözlemledim. Savaşçıları ziyaret etmek için ön saflara gittim... Düşman ile aramda birkaç metreden daha fazla yoktu. Gençlerimiz sokağın bu tarafında kum torbalarının arkasından geçiyorlardı ve diğer tarafta tam önümüzde düşman kum torbaları vardı. İki savaşçı, torbaların arasındaki deliklerden birbirlerine baksalar birbirlerinin göz rengini bile ayırt edebilirlerdi. Bir insanın başka bir insanın gözüne bu kadar yakından bakıp sonra onu öldürmesinin nasıl mümkün olduğuna şaşırıp kalıyordum!

Burası çok sayıda Müslüman ve Hristiyan savaşçının öldürüldüğü, tehlikeli bir yer sayılır. Savaşçılar kendi sinir uçları üzerinde geziniyorlardı; düşmana karşı aşırı hassasiyet ve korku, herhangi bir ses veya hareketten duyulan tedirginlik, parmaklar daima tetikte... Bir de kum torbaları arasındaki deliklerden süzülen keskin ve göz kamaştırıcı bakışlar!.. Farklı odalara, sığınaklara, pusulara baktım; her yeri ziyaret ettim. Ölüm tehlikesi olan yerlerden geçiyordum. Yani düşmanın mermilerine maruz kaldım; lâkin tam bir güç ve çabuklukla, kuvvetli bir imanla ilerliyordum. Beni tanımayan savaşçılar şaşırdı. Diğer liderler gibi benim de bir masada oturup yetkililerin raporlarını dinlememi ve ardından emir vermemi bekliyorlardı. Ama Rüstem'in Yedi Han savaşçılarıyla yan yana olduğumu gördüler, engelleri diğerlerinden daha hızlı aştığımı ve hatta savaşçılarından daha iyi olduğumu da... Beni tanımayan onlar için bu şaşırtıcıydı!

Yaşlı Savaşçı

Savaşçılarımız arasında beyaz saçlarının kendisine bir ayrıcalık verdiği yaşlı bir adam vardı. Elinde bir makineli tüfek, bizi takip ediyordu. Küçük oğlu bizim askeri görevlilerimizden biriydi ve yaşlı adam doğal olarak oğlunu korumak için silaha sarılmıştı. Ciddi bir yüzü, insan hayatının deneyimlerinin ve yaşamın bütün o soğukluğuyla sıcaklığının okunduğu delici gözleri vardı. Kısa boylu, zayıf, vakarlı, çevik ve cesurdu; engelleri çabucak aşardı. Herkes tarafından ciddiye alınır ve saygı görürdü.

Görünüşe göre bu yaşlı savaşçı, benim korkusuzluğuma ve hızıma şaşırmıştı. Saygısını gözlerinin ışıltısında ve dudaklarındaki gülümsemesinde hissettim... Ben de ona cebolmuştum ve yaşlı bir savaşçının bu kadar cesurca ileri atıldığını görmek beni çok mutlu ediyordu. Gizlice göz kesilmiş tüm hareketlerini takip ediyordum ve onun genç ruhuna kalbî hayranlık duyuyordum.

Sinema Plaza ve Ermeni bölgesini geçtikten sonra, Müslüman ve Hristiyan bölgeleri arasında kalan boş durumda bir Filistin okulu vardı. Üstünlük zamanlarında siper olan okul, savaşın şiddeti nedeniyle siper olmaktan çıkmıştı. Hızlı ilerlemelerle düşman üslerine yakın olan bu okula ulaştık. Okul binasını inceleyip saldırı ve buna karşılık gelişen savunma yöntemlerini gözlemledik. Duvarlar delik deşik olmuştu ve savaşan

yiğitlerin şehit olduğu yerler öylece duruyordu. Düşmanın gizli giriş ve kaçış yollarını gördük... Burada düşmana üstün konumdaydık ve onların tüm hareketlerini gözleyebildik... Yine de buradan da ayrılıp çok daha tehlikeli bir yere vardık.

Kısa duvarların arkasında siper aldık ve bir başka güvenli yere geçebilmek için teker teker atlamayı bekledik... Nefesimi tutup kaslarımı sıkıyor ve askeri yetkilinin tavsiyesi ile ileri doğru hareket etmeyi bekliyordum. Aniden yaşlı savaşçının duvar siperinden çıktığını gördüm. Tehlikedeydi. Kimse ne itiraz ne de bir şeyler söylemeye cüret edebiliyordu; çünkü o, bir savaş ustasıydı ve tehlikenin farkındaydı. Hepimiz derin bir sessizlik içinde, yaşlı adama şaşkınlık ve korkuyla bakıyorduk...

Yaşlı adam sanki ölümü düşünmüyormuş gibi vurulma riskini göze almıştı ve yavaşça yürüyordu. Neden böyle yaptığını hemen anladım!.. Harabelerin arasındaki çimenliğin tam ortasında açmış birkaç yabani çiçeğe doğru yürüyordu. Çiçeğe doğru gittiğini anladım, yaşamın ötesinde derûnî bir güç olduğunu: Aştan ve güzellikten doğan bir güç onu ileri itiyordu... İç çektim ve kalbimin en derin selamını ona haykırdım!.. Makineli tüfeği sol eline aldı. Yavaşça ve saygıyla yürüdü, bir çiçek aldı ve duvara geri döndü... Ne kadar da etkiliyici! Ne kadar tuhaf, ne kadar güzel ve sevimli...

Başlı karlı, bir elinde silah ve diğerinde çiçek olan bir savaşçı. Tehlikenin tam ortasında, düşman mermisinin ulaştığı yerde gözlerinde heyecanın yalımı ve kalbinde aşk coşkusu ile güzelliğin peşi sıra gidiyor. Cesaretini ve fedakârlığını güzelliğe feda eden bir savaşçı... Ne cesaret! Nasıl bir fedakârlıktır ki kendisi onun en büyük tezahürüdür. Çiçeği getirdi ve bana takdim etti... Ona teşekkür etmek istedim ama dudaklarım titriyordu, kalbim coşuyor lâkin sesim çıkmıyordu... Bu yüzden ona, gözyaşlarımla cevap verdim...

Mayıs, 1967

Ağlayan bir anne, baygın bir baba. Ne kadar acı verici... Ne kadar büyük bir kargaşa! Çıglıklar ve gözyaşları! Herkes dışarı kaçtı. Hastanenin arkasındaki sokak silahlı kişilerle doluydu ve zorla hastaneye girmek istiyorlardı. Hastanenin silahlı muhafızları onları güçlkle engelliyordu. Kadınların çıglıklarına silahlı kişiler arasındaki haykırışlar ve kavgalar da eklenmişti...

Bilinci yerinde olmayan yaşlı bir baba yere düşmüştü. Silahlı adamlardan bazıları onu hastaneye, bazıları da evine götürmek istiyordu.

Herkes onu bir taraftan çekiştiriyordu, şişmiş karnından gömleği yukarı sıyrılmıştı. Başı aşağı düşmüş ve elleri sarkıyordu. Ayakkabıları ayağından çıkmış, bol pantolonu dizlerinin üstüne kadar çekilmişti... Ne gülünç bir sahne fakat bir o kadar da acı verici! Hem nasıl da etkileyiciydi! Dayanamadım. İnsanlar arasındaki bu kararsızlık ve çatışma yüzünden sinirlendim. Hareketin silahlı muhafızlarına yaşlı adamı hastaneye götürüp uyutmalarını emrettim. Zayıf ve esmer yüzlü sadık bir genç, hemen bir elini adamın bacaklarının altına attı ve diğer elini beline bağladı; atik bir hareketle onu halının elinden kapıp hızla hastaneye götürdü...

Bu esnada yaşlı kadının feryatları herkesin dikkatini çekmişti. Bilinci kapalı halde yere düşen kişinin annesiydi, kadın

çıgıllıklar atıyor ve diğer kadınlar da onu bir taraftan diğerine sürüklüyorlardı...

İçten içe kaynıyordum ve kalbimin derinliklerinden fer-yat ettim. Toz toprak kaplamış sokakta bir aşağı bir yukarı gi-diyor ve kendime “neden” diye soruyordum. Bu, neden böyle olmalı? Neden bu kadar acı? Bütün bu talihsizlik! Bütün bu cinayet! Ağlıyor ve hızla yürüyordum... Neden bir anne, bir baba bu kasvetli ve karanlık günlere düşsün ki... Acıydı, fer-yat ve kederdi yalnız var olan... Genç evlatları Kanas ile vu-rulmuş ve ölmüştü⁵...

5 Ketaib'in Beyrut'taki keskin nişancıları, Şiiilerin yaşadığı birçok cadde ve soka-ğa hâkim olmuş, onları hedef alıyorlardı.

Haziran, 1967

Allah'ım, ölümden korkmadığım ve dar görüşlülerle alçakların tehdit ve rüşvetleri karşısında diz çökmediğim için bana ne büyük bir nimet verdin! Zaman ne kadar da kötüleşti, her yerde terör ve korku hüküm sürüyor. Süngü ve kurşunların zoruyla kendi emir ve düşüncelerine boyun eğdiriyorlar ve insanlar da tıpkı birer bukalemun gibi zorla itaat ediyorlar...

Ama ben... Ben dertliyim, ölüm benim için tatlı ve çekicidir. Her zaman ölüme gülümsedim ve onu karşılamak için koştum. Bu dünyada hiçbir ümit ve arzusu olmayan ben, ölümlle hiçbir şey kaybetmem...

Bu aşağılık sıfatlılar karşısında kendimi güçlü ve sakin hissediyorum! Dostlar da, düşman da olaylar fırtınası karşısında nasıl bu kadar cesurca durduğumu merak ediyor; ölümün dehşete düşüren dalgalarına nasıl göğüs gerdiğime ve böyle sakin, kendinden emin gülümsememin nasıl mümkün olduğuna şaşırıp kalıyorlar.

22 Ekim 1971

Bugün öğle saatlerinde iki İsrail Mirage savaş uçağı ses bariyerini aşarak okulun üzerinden alçak irtifadan uçtu. Okulumuz yüksek binalara sahipti ve iyi bir mevkide yer alıyordu. Bu yüzden de İsrailli pilotların görüş alanındaydı. Binanın tüm pencereleri sallandı. Sanki bir patlama olmuş gibi tüm öğrenciler dışarı kaçıştı. Okul dışındaydım ve birkaç dakika boyunca uçakların okulun üzerinden geçip Filistinlilere ait kampın üstünde seyrettiğini gördüm, kulakları tırmalayan sesiyle sanki onları korkutmaya çalışıyorlardı... Elbette bu, İsrail uçaklarının başımızın üzerinden uçtuğu ilk sefer değildi. İsrail uçaklarının beyaz dumanı gökyüzünde şekil çiziyor ve bulutların ötesindeki uçakların bu kırılğan sesi endişe yaratıyordu...

Yolun ortasında, Lübnan'ın güneyinde askerler yolda durup geçişi kontrol ediyorlar ve bu noktaları geçmek için pasaport veya geçiş izni gerekiyordu. Bir kadın kontrol noktalarından birinde askerler tarafından azarlanıp geçmesine izin verilmediğinde öfkelenildi ve şöyle dedi: "Gökyüzü İsraillilere, yer ise Fedailere⁶ aittir, siz ne yaptığınızı zannediyorsunuz?"

6 Lübnan'da, Filistinli gruplara bağlı gönüllü savaşçılar.

9 Aralık 1971

Güney sınırından birkaç gündür haber alınamıyor... Öncesinde, her an patlama sesleri duyuluyordu, İsraililerin Fedailer'in üslerini topçu atışlarıyla ve uçaklarla vurduğu açıktı. Patlama sesleri birkaç kilometre uzaktan bile duyulabiliyor, okulun kapısını ve duvarlarını sallıyordu. Birkaç günde bir, sınırdan bir şehit getirilip özel bir törenle defnediliyordu...

Şehitlerin cenaze törenleri görülmeye değirdi. Kadınlar ağıtlar yakar, erkekler ilahî söyler ya da Kur'an okurdu, Fedailer ise havaya ateş açardı. Yüzlerce Filistinli Fedai, şehitlerin yadigârları ile erkeğinden kadınına ve çocuklara kadar herkes geçiş töreni için hazır bulunurdu. Bu kederli ve etkileyici yas töreni şiddetli yağmur altında olsa bile devam ederdi.

Fedailerin durumu maalesef şu anda hiç de iyi değil ve her taraftan baskı altındalar. Ürdün katliamından sonra sıra Lübnan'a geldi. Lübnan hükümetinin Fedailer'e saldırmaları için her taraftan baskı var. Fedailer de bunu biliyor ve hiçbir şekilde açık vermiyorlar. Hükümet bahane arıyor ve biz buna çok üzülüyoruz. Belki de, sadece yüce Allah bu acı verici felaketleri önleyebilir.

Buralarda her şeyde bir aşırılık var... Tembel olanlar çok fazla tembellik yapıyor. İnsanlar birbirlerine öfkelendiklerinde çok fazla sinirleniyor ve kızıyorlar. Dost olduklarında

birbirlerine çok fazla alaka duyuyor, birbirlerini çok fazla seviyorlar. Nefret ettiklerinde ise şiddetli bir şekilde nefret edip, düşmanlık yapıyorlar. Sevinçlerinde ve kahkahalarında da aşırılık var, ağlama ve acılarında da... Bağırdıklarında bağırtiları insanı sarsıyor; misafirperver olduklarında tevazuları ve muhabbetleri insanı eritiyor... Kısacası burada hayat yoğun. Hayat kolay değil... Ömür, bir insanın hayatında uzun geçiyor. Yani yirmi yaşındaki bir genç, kırk yaşındaki bir Amerikalı kadar öfke, aşk, kızgınlık ve mide ülseri geçiriyor. Bu bölgede mide ülseri yaygındır, çünkü keskin ve hızlı duygular insanda sağlık bırakmaz.

Birçok genç Arap ve öğrenciyle konuştum, yaş meselesi gündeme geldi. Yirmi yaşındaki genç, yaklaşık otuz ila otuz beş yaşında görünüyor. Soru şuydu: “Bu gençler neden bu kadar çabuk yaşılanıyor?” Cevap ise çok... Bence cevaplardan biri duyguların varlığı ve onların yoğunluğuydu. Yani her şeyde yoğunluk vardı. Bu nedenle ömür de yoğun, yaşam da... Bir yıl içinde insan on yıl kadar yaşar, bu yüzden daha çabuk yaşlanır. Amerika’da hayatın akışı mülayim ve sakindir; ancak buralarda hayat, fırtınalı ve girdaplıdır.

Her gün yaşamın fırtınası, her adımda bir girdap... Akıl ve mantık daha az işin içine girer; çünkü kader, fırtına ve girdap tarafından belirlenir. Dünya bir öfke ve kin dünyasıdır. Küçük bir olay, hayatınızı tamamen alt üst edebilir veya ufacık bir kazada varlığınız uçup gidebilir.

Hayatın iniş çıkışlarını elbette duymuştum fakat bu derece tecrübe etmemiştim. Burada bulunduğum üç ay içinde, birkaç yıla eş değer oranda yaşlandım. Amerika’dan ayrıldığım da sakalımda beyazlık yoktu, şimdi oldukça fazla. O kadar fazla kilo verdim ki şimdi bütün kıyafetlerim bol geliyor.

Bazı pantolonlarım o kadar dardı ki Amerika'da hiç giyemedim, ama şimdi çok bol ve büyük görünüyorlar...

Sahip olduğum tüm bu sabır ve dayanıklılığa rağmen, midemde ülser olma ihtimalinin düşük olduğunu sanmıyorum! Çünkü çoğu zaman öfke ve sinir ateşinde yanıyor, kendimi yiyorum. Burada psikolojik savaş normaldir ve buna alışkın olmayanlar risk altındadır... Nitekim bir kişi uzaktan çok konuşup birçok iddiada bulunur fakat neticesi, uygulama alanında ortaya çıkar.

Bence İsrail ile savaş Araplar için o kadar da zor değil... Onların gerçek sorunları İsrail ile savaşmaktan çok daha zor. Elbette savaş sırasında temel sorunları azar azar çözmek de mümkündür; ancak İsrail'in kendisinin bu gerçek ve temel sorunlardan doğduğu bilinmelidir ve bu sorunlar dışarıdan düşündüğümüzden çok daha büyüktür.

Kasım, 1972

Ey ateş, bul beni! Bul ki sürekli sende yanayım. Sabrım bitti, kalbim dertle dolu, artık buna dayanamıyor. Gözyaşlarıyla sakinleşiyorum, ama artık gözlerimin takati kalmadı.

Allah'ım, sana sığınıyorum. Başkalarının sevgisine yer kalmasın diye kalbimdeki mührünü sağlamlaştı. Kendi iradeni varlığımın tamamında hâkim kıl ki başka birini düşünmeyeyim ve başkalarının eylemleri için bir yer dahi kalmasın.

Kasım, 1972

Akıl ve Kalp

Kıyamet Günü'ydü. Bütün melekler, yüce Allah'ın dergâhında hazır bulunuyordu. Çok azametli bir gündü. Meleklerin safları, amel defterleri ve büyüklerin dereceleri! Herkes sırayla öne çıkarak adl-i ilahînin huzurunda kendi değer ve kadrini belirtiyor, bir bir değerince lâıyk oldukları yakın veya uzak bir yere yerleşiyordu...

Tüm mevcudat; bitkiler, hayvanlar, insanlar ve mücerret varlıklar öne çıktılar ve kendi değerlerini arz ettiler. Karınca geldi ve azminden bahsederek bir yere oturdu. Kuş geldi, güzelliğinden bahsederek gönül okşayıcı nağmelerini söyledi ve bir yere yerleşti. Köpek geldi ve sadakatinden bahsetti. Kedi geldi, kendi zekâsı ve tabiatından bahsetti. Gazel gelerek, gözlerinin ve derisinin güzelliğini andı. Horoz geldi, ibiğinin ve yelesinin güzelliğinden söz etti. Tavus kuşu geldi ve tüylerinin güzelliğinden bahsetti. Aslan geldi, gücünden ve pençelerinden bahsetti... Gül gelerek sarhoş edici güzelliği ve kokusu hakkında bir şeyler söyledi. Ağaç geldi, gölgesinden ve meyvelerinden bahsetti. Buğday geldi ve insanlığa büyük hizmetini anlattı... Herkes kendi şanına lâıyk konuşarak yerine geçti. Sıra insanlardaydı. Hz. Âdem ile Hz. Havva geldi ve uzak geçmişten hikayeler anlattılar. İlk lezzetleri saydılar, ilk hatayı itiraf ettiler. Allah'a secde edip kendi yerlerine geçtiler.

Diğer âdemler de geldi: Hz. Nuh şaşılacak hikayesini anlattı. İnançtan, iradeden, sebatan, baskı ve fesatla mücadeleden ve tarihten bahsetti. Hz. İbrahim, zamanının olaylarından bahsetti; puthaneye girip putları nasıl kırdığını, nasıl hapsedildiğini, ateşe düşüşünü ve ateşin, onun için nasıl gül bahçesine dönüştüğünü anlattı. Hz. Musa, hicret ve kaçışının öyküsünü anlattı; halkının vefasızlığından, acı ve kederlerinden bahsetti. Hz. İsa Mesih, sevgi ve şefkatten söz etti, fedakârlıklarını anlattı. Hz. Muhammed (s.a.a.), beşeriyet için kutlu risâletinden bahsetti ve O'nun ardından Hz. Ali (a.s.) geldi.

Herkes gelip diyeceklerini dedi ve kendi yerlerine oturdu. Melekler geldi, her biri ibadetinden ve yakınlığından söz etti, yerine oturdu. Nasıl bir âlemde ve nasıl bir kargaşa! Nasıl bir heyecan, genişlik, düzen ve yasa.

Mevcudatın ardından akıl geldi, gözler onun ışıltısına bakakaldı. Zihinler onun ihtişamından tevazu gösterdiler. Akıl tezahürü olan bilgi, bilim ve teknoloji ile tüm insani ihtiyaçlar ona secde ettiler. Akıl, parlayan bir güneş gibi âlemin tam ortasında yüksek bir tahta oturdu. Bir süre sonra her yerde sessizlik hâkim oldu. Cennetin kokusunu getiren hafif bir esinti esti, havayı hoş nağmeler doldurdu ve tüm varlıklar kendi dillerinde Allah'ı tesbih ettiler. Allah'tan gelen bir nidâ, yaratılışın en yüce mazharını müjdeledi. Hepsi sustu. Allah'tan bir nûr tecelli etti ve gönül, Allah'ın özel elçisi olarak yeryüzüne indi. Üstünlük iddia eden akıl dışında herkes ona secde etti. Akıl, kendi üstünlüğünden bahsetti. İnsanların ormanlarda, dağlarda ve mağaralarda hayvanlar gibi yaşadıkları bir dönemde insanlığa ateşi öğrettiğini belirtti. Ağır nesnelerin taşınması için tekerleği icat etti, demiri keşfetti, yaşamak için araçlar sağladı, gökyüzünü fethetti ve denizlerin derinliklerine kadar gitmeyi sağladı. Uzak geçmişten haber verdi

ve belirsiz geleceği tahmin etti. Kısacası, insanı doğadan üstün kıldı. Akıl milyonlarca eser ve etki bıraktığını söyledi, ki bu durumda kim onunla eşit olabilirdi?

Birden şimşek çaktı, yer ve gök sarsıldı. Allah'ın katından bir nidâ geldi ve aklın susması söylendi. Şöyle nidâ edildi:

“Tüm yaratılmışı sadece onun için yarattım. Dünyadan kalbi alırsam yaşam ve hayat sönecektir, dünyadan aşkı alırsam varlığın tüm zerresi parçalanacaktır. Kalp ve aşk olmasaydı insan güzelliği nasıl hissederdi? Göklerin büyüklüğünü nasıl derk ederdi? Yıldızların sır ve niyâzlarını gecenin zifiri karanlığında nasıl duyardı? Yaradılışın ötesini nasıl idrak eder ve her şeyin Yaratıcısını nasıl bilebilirdi?”

Herkes kendi yerindeydi ve mahcup olmuş akıl da yerine oturdu. Kalp, bir nur şemsiyesi gibi yüce Allah'ın ilk tecellisi olarak yaratılmış tüm mevcudatın üzerine yerleştirildi.

O andan itibaren kalp, yüce Allah'ın tek emin yeri ve aşk, yaşamın gayesi oldu. Kalp, insanı göklere ulaştıran tek merdiven ve Allah'ın idrak edildiği tek vesile kılındı. O ki yaratılışın zirvesinde gururla parlayan bir yıldızdır. Dünyanın karanlığını aydınlatan bir güneştir ve insanı Allah'a ulaştırır. Kalp, ruh ve hayatın özüdür; onsuz hayatın hiçbir anlamı yoktur. Aşk, insanın en son arzusudur. Hayatın geri kalanı aşkın tecellisi için sadece bir araçtır.

Kasım, 1972

Ey dert, eğer beni sınamak için Allah'ın bir tecellisi olarak yeryüzüne indiysen sana tapacak, seni kucaklayacak ve hiçbir zaman şikâyet etmeyeceğim. İzin ver, bedenimin her bir parçası birbirinden ayrılsın; varlığım acı ateşinde yansın ve küllerim rüzgârda savrulsun. Ah! Yine de sabrediyor ve yüce Allah'a âşıkâne tapıyorum.

Ey Allah'ım, önüme koyduğun tüm bu acı imtihanları, bana reva gördüğün bu ölümcül işkencelerin tamamını kabul ediyorum.

Ey Allah'ım, keder ve acı ile ünsiyet kurdum. Ateş benim için selamet oldu, yenilgi ve sıkıntılar normal bir şeye dönüştü. Tehlike ve ölüm ise benim sadık dostlarım... Onlarla görüşmekten zevk alıyor ve onlarla birlikte olmayı arzuluyorum.

Ey Allah'ım, çocukken gökyüzünün yüceliğinden ve parlayan yıldızlarından nasıl da hoşlanırdım! Şimdi de öyle, çünkü onsuz nefes alamıyorum. Onun enginliği ve azameti ruhî dertlerimin şiddetini azaltmazsa boğulurum.

12 Ekim 1973

Sevgili Neriman,

Sıcak ve acı dolu selamımı kabul et. Nezaketin için çok teşekkür ederim. Kaset ve fotoğraflar geldi. Beni ayrı dünyalara götürdü. Cemal'in⁷ ölümünün beni nasıl alt üst ettiğine ve düşüncelerimi kökten etkilediğine dair detaylı bir cevap yazmak istedim... Doğrusunu istersen, bir buçuk yıl önce sana buradaki durumun bir tahlil ve analizi sayılabilecek bir mektuba başlamıştım. Lâkin asla bitiremedim ve yarım kalmış mektuba her baktığımda seni hatırladım.

Zamanın pek çok iniş ve çıkışları olur; sanki hakkı ve hakikati arayanlar işkenceye dayanarak gözyaşlarının ve olgunlaşmalarının tadını çıkarmaya mahkumdur. Ben hayatım boyunca hakikatin dışında hiçbir şey söylemedim. Allah'ın rızası ve gerçeğin yolu dışında asla yol almadım. Bir kalbi incitmedim -kendimden ve en yakınlarımdan başka kimseye haksızlık etmedim, onu da Allah yolunda yaptım-.

Bir tek karıncayı bile rahatsız etmemeye çalıştım daima. Sevgi, vefa ve fedakârlığın sembolü oldum... Lâkin acı ve ke-
der, gücüm ve gıdam oldu hep. Kendimi her zaman ölüme hazırladım fakat bu kendi ölümümdü, Cemal'in ölümü değil...

7 Dr. Çamran'ın 3 yaşındaki oğlu.

Cemal'in ölümü benim için kabul edilebilir değil ve hâlâ Cemal'imın öldüğüne inanamıyorum...

Bu melek artık gülmeyecek, artık koşmayacak ve etrafındakilere neşe saçmayacak... Maalesef benim acım sadece Cemal'in acısı değil... Kasete kaydettiğiniz ve gerçeği sözsüz bir dille söylediğin her şeyi ben kaybettim!

Cemal'in, babasının hayatını tezahür ettirerek takip etmesi, babasının varlığını ve kişiliğini miras alması benim için bir arzu, bir hayâl ve umuttu... İşte bu açıdan her şeyimi kaybettim. Cemal'in ölümü, bana ıstırap vermiş ve hâlâ da veren, kalbimin daimî acısına eklenen bir acı oldu.

Çoğu zaman kendimizi dünyanın ve içindekilerin merkezi olarak görürüz. Dünyanın bizim için döndüğünü; gökyüzü, yeryüzü ve yıldızların bizim gelişimizi tebrik etmek için hareket ettiklerini düşünürüz. Gökyüzünün acımızdan ağlayacağını ya da taşın katı kalbinin acımızla birlikte yumuşayıp eriyeceğini ya da yıldızların dönmeyeceğini... Fakat sonra fark ederiz ki şu koca dünyaya bizim gibi milyonlarca insan gelip gitti ve zamanın akmasında bir değişiklik olmadı. Mağrur olan ve kendini kusursuz gören bizleriz...

Ufacık bir saman çöpünden bile daha küçük olan bizler, varlık denizinin acılı dalga ve fırtınasında bir aşağı bir yukarı gidiyoruz; kendi ihtiyârı olmadan, dalgaların yönünü veya hareketimizi değiştirecek güce sahip olmadan... Bu gerçeğin farkına vararak gurur bineğinden inmeli, rıza ve teslim yolunu kendi yolumuz olarak benimsemeli ve acıları kabul etmeliyiz. Geçici zevklerden gurur duymamalı, kendimizi ebedî görmemeli, uzun vadeli arzu ve özlemlere göz dikmemeliyiz...

Kendimi çok yalnız hissediyorum. Mutlak bir yalnızlık. Öyle bir yalnızlık ki bir tarafında ben duruyorum, diğer tarafında Allah! Geri kalan her şey sessiz, yokluk ve ölümden ibaret...

Bazen Allah'ın da yalnız olduğunu ve yalnızlıktan kurtulmak için insanı yarattığını düşünüyorum. Allah önce gökleri ve yeri, yıldızlar ve melekler ile diğer mevcudatı yarattı. Lâkin hiçbir O'nun yalnızlığına karşılık vermedi ki sonra insanı kendi sûretinde yarattı.

Ona aşkı ve acıyı verdi, yalnızlığını telafi etmek için onun ruhunu kendisiyle birleştirdi. Fakat ben bir insan olarak O'ndan korkuyorum. O'nun önünde tek başıma duruyor, O'ndan başka kimsem olmadığı, sadece ve sadece O'na gitmem gerektiği duygusundan korkuyorum. Bu zorlamadan, seçimin olmamasından ve bu ayrıcalıklı yoldan korkuya kapılıp titriyorum. Her şeye veda etmem, tüm güzelliklerden, zevklerden ve aşklardan vazgeçmem gerektiğini biliyorum.

Eşim ve çocuklarımdan geçmeliyim, arkadaşlarımla bile unutmaliyim ki sonra o mutlak yalnızlıkta Allah'ı hissedebileyim. O'nun tecellilerinden geçmeli ve zâtına katılmaliyim; zahirinden kaçmalı, bâtınına dalmaliyim. Lâkin bu yolda bir arkadaşım bile yok. Hiçbir yardımcım, dert arkadaşım yok. Yalnızım, yalnızım, yalnız... Evet, bu insanın kaderidir. Genellikle sorunların pençesindeyken ve hayatın keşmekeşi yüzünden hiçbir şey anlamayan, ölümler gibi hareket eden ve bir şey bilmeyen tüm insanların kaderidir.

Kaderimiz, belirsizlikte yazılmıştır ki ne geçmişte bizim elimizdeydi ne de gelecekte bizim arzumuza göre değişecektir. Acılar ve üzüntüler, kısacık zevkler ve yersiz gururla birlikte insanı ele geçirir ve gündelik olaylar bizi saman çöpü gibi bir köşeden diğerine sürükler. Biz de O'nun meşiyetine,

kaza ve kaderine teslim olarak ilerliyoruz. Ta ki ölüm ejderhası gelip bizi yutana kadar.

Şu anda cevaplama fırsatım olmayan birçok soru sormuşsun ve hepsini tahlil edecek sabrım da kalmadı. Şu an bu mektubu bitirirken, Arap-İsrail savaşının üzerinden iki gün geçmiş bulunuyor. İsrail uçakları başımızın üzerinden uçuyor ve İsrail savaşçıları gözümüzün önünde geçiş töreni yapıyor. Filistinli Fedailer grup grup, silahlarla kadere doğru yürüyerek sahneye çıkıyorlar ve dönüşleri Allah'a kalmış. Öğretmenler ve diğerlerinin kulakları genellikle radyoda. Gazeteler, Mısır ve Suriye'nin fetih haberleriyle dolu... Mısır ve Suriye radyoları kaç İsrail uçağının düşürüldüğünü duyuruyor, İsrail ise bu haberleri reddediyor!

Allah'ın, yetimlerin gözyaşlarına ve birçok şehidin kanına merhamet edeceğini ve yerlerinden edilmiş mültecilerin, çaresiz Arapların başlarından İsrail zulmünü kaldıracığını umut ediyorum! İsrail'in saldırılarına ve bombardımanına dair sürekli bir korku var. Bu sefer, Allah'ın izniyle onların cehennemî güçleri ve hâkimiyetleri azaltılabilecek.

Mektubu bitiriyor, seni ve tüm arkadaşlarımı selamlıyorum. Sıcak selamlarımı tüm arkadaşlarıma ilet lütfen.

Saygılarımla,

Mustafa Çamran

Aralık, 1975

Hakikati ortaya çıkarmak için ağlayan bir göz, kanlı bir yürek ve ümitsiz bir ruhla geldim. Kemiklerimin derinliklerine kadar yakan, acı verici ve ölümcül bir gerçek ruhumun gökyüzünü karartıyor ve dünyanın boşluğunu gösteriyor.

Canından geçercesine hiçlikten ve felsefi umutsuzluktan bahseden bir devrimciye yazıklar olsun! Sadece kendi çıkarlarını düşünenler ve duyguları hacminin boyutlarını aşmayanlar vardır; zayıflık, başarısızlık, tembellik ve bencillik nedeniyle hiçliğe ulaşırlar. Çünkü benlikleri boştur ve kendi çıkarlarından başka bir şey düşünmezler; bu yüzden düşünceleri de bayağı olur... Fakat gerçek bir devrimci hayâl kırıklığına uğrarsa; tüm hayatı, mücadelesi, fedakârlığı, aşkı ve tutkusu, yanışı, acısı ve kederi, sabrı ve yoksunluğu, süreklilik ve canlılığı hiçliğe dûçar olan kişi gibi olursa, işte o zaman büyük bir felaket meydana gelir. Evet, büyük bir felaket!

Ne umut ve arzularım vardı, ne kadar da güzel hayâllerim... Fakat hepsi deniz ve rüzgâr gibi titrek, kararsız ve yok olma halinde. Bir insan her şeyi elde ettiği yerde hayatın zevklerinden, dünyanın mal ve mülkünden vazgeçiyor. Hayatın sevinçleri ve arzuları onun gözünde önemini yitirip değersizleşiyor. İnsanın maddi ihtiyaçlarının boyutlarını aşıyor.

Her şeyden daha büyük bir amaç uğruna, benlik ve bencillik sevgisinden daha üstün, hayatın menfaatlerinin ötesinde, mukaddes amacına ulaşmak için adalet ve fedakârlık alemi uğruna inkılap dünyasına adım atıyor ve her şeyden, hatta kendi hayatından bile geçiyor. İşte o zaman, hayâl kırıklığına uğrar ve ümitsiz olursa büyük bir felaket olur!

25 Aralık 1975

Yarın Hz. İsa Mesih'in (a.s.) dünyaya ayak bastığı gün ve ben bu gecede kutlama yapıyorum. Bu melekûtî kutlama törenini aydınlatan چراغ, benim bir mum gibi yanan ateşli kalbimdir. Gözyaşlarımın her bir damlası, mum ışığında parıltıyan ve ısıltısıyla gönül evimi süsleyen inci ve mücevherlerdir.

22 Nisan 1975

Hıçkırıklar boğazımda düğümlenmiş, ağlamak istiyorum. Feryat etmek, denizlere kaçmak ve gökyüzüne sığınmak istiyorum. Gözyaşlarım sararmış yüzüme akıyor. Başkalarının görmemesi için onları siliyor, kimsenin anlamaması için bir köşeye çekiliyorum...

Birkaç saat boyunca yanarak ilahi şevke ve heyecana dalmıştım. Kalbim açılmış, ruhum kanatlanıp uçuyordu. Allah'a yakınlaştığımı hissettim; dünyanın ve içindekilerin ötesine geçtiğimi... Herkesi ve her şeyi terk ettim. Sadece ruhumla meşgul, keder ve acıyla yalnızca yüce Allah'a ibadet ediyordum.

Sahi, ibadet tam olarak nedir? Ruhu yüceltmek dışında bir şey midir? İnsan kalbindeki bu tarifsiz duyguyu oluşturmak mı? Öyle bir duygu ki varlığının tüm zerresini hareketlendirir, bedeni yakar, kalbi coşturur, gözyaşlarını akıtır, ruhu uçurur ve Allah'tan başkasını görmez ve istemezsin... Bu ârifane duygu, insanın derinliklerinden kaynaklanan ve Allah'ın ebediyetine varan bir duygudur, işte buna ibadet deniyor...

Ey yüce Allah'ım! Bu birkaç saatlik ibadetim farklı bir ibadetti! Kederin başka bir kederle kesişmesinden doğan bir ibadet... Yalnızlık âleminin تنها bir varlıkla karşılaştığı, benim Allah'ı aşk olarak adlandırdığım, bütün varlığı sevgi olan bir meleklerle karşılaştığım yerde...

Allah'ım, ne dünyalar yarattın! Ne yüksek bir gökyüzü, rengarenk çiçekler, denizler, dağlar, çöller, ormanlar, nice kırık kalpler, nice solmuş ruhlar, ne ölümcül acılar, aşklar, fedakârlıklar, gözyaşları ve ümitsizlikler... Ne tuhaftır ki insanın büyüklüğünü acıya, üzüntüye ve yoksunluğa ekledin; acı, inilti ve yoksunluğun olmadığı bir dünyayı istemiyorsun.

Bizler de Sen'in varlığına âşığız ve kalbi yanık, kolları ve bacakları kırık bir halde sana doğru geliyoruz. Sen bizi keder ateşinde yaktın ve toprağımızın hamurunu aşkın kimyasıyla Senden başkasını istemeyen, Senden başkasına ibadet etmeyen yerin ve göklerin ruhuna çevirdin.

Ocak, 1976

Bir Anne...

Savaşın tam ortasıydı; her iki taraftan mermi yağmuru yağıyordu. Doçka'nın [uçaksavar silahı] ağır ve ritmik sesi, savaş alanına ayrı bir his ve hava katıyordu. Aynel Remman'e, Ketaib savaşçıları silahlı ve donanımlı bir mevzideydi ve yüksek noktalardan ateş ediyor, Şeyyah'taki her hareketi avlıyorlardı. Müslüman savaşçılar, duvarların ve kum torbalarının ardındaki çeşitli mevzilerde pusuda bekliyorlardı.

İnisiyatif Ketaib'in elindeydi. Savunma durumundaki Müslümanlar zaman zaman sahayı boş bırakmamak için makineli tüfeğin tetiğine parmaklarıyla dokunur, Aynel Remman'e hedef gözetmeksizin ateş ederlerdi.

Şeyyah boyunca, en tehlikelisi Esad Caddesi yakınlarında olmak üzere üç savunma merkezi bizim sorumluluğumuzdaydı.

Her zamanki gibi hareketin savaşçılarına moral vermek için her gün farklı direniş merkezlerini ve oradaki genç savaşçıları ziyarete gittim. Onlarla oturup çay içtim, siperlerin arkasını inceledim.

Bazen Ketaib askerlerini uzaktan gözetler, bazense harita çizer, plan yapardım. Kısacası savaşçılar arasında saatler geçirirdim. Esad Caddesi'ne paralel, Şari Halil adlı küçük bir sokak vardı. Esad Caddesi gibi Ketaib savaşçılarının hedefi olur

ve oradaki her hareket mermilerle hedef alınırdı. Bu cadde-
nin yanında, yüksek bir duvarın arkasında duruyordum. Du-
vardan gizlice Aynel Remman'e bakıyor, Ketaib mevzilerini
inceliyordum. Sokak sessizdi, kuşlar kanat çarpmıyordu. Mer-
milerin sesi bile durmuş, ölümden daha korkunç bir sessiz-
lik gölgesini yaymıştı ve ben, şaşkınlık, korku ve umutsuzluk
dünyasını seyrediyordum...

Caddenin karşısında, on metre ötede iki veya üç yaşında
bir çocuğun oynadığı bir ev vardı. Evin kapısı açıktı ve ço-
cuk aniden küçük sokağa fırlayıp koşmaya başladı... İradesiz,
daha önce hiç duymadığım kederli bir çığlık göğsümün de-
rinliklerinden gökyüzüne yükseldi... Ne dediğimi ve bana ne
olduğunu, çığlığımın nasıl bir volkan oluşturduğunu bilmi-
yorum. Ansızın genç ve endişeli bir anne çığlık attı ve saçları
darmadağınık, çıplak ayaklarıyla sokağa koştu... Yetişip de
çocuğun elini tutamadan bir mermi sesi yükselip sevgi dolu
göğsüne indi! Döndü ve acı dolu bir çığlık atarak yere düştü.
Elini, parmaklarının arasından kan fışkıran göğsüne koydu
ve diğer elini bebeğine doğru uzatmış, "Ah çocuğum! Ah ço-
cuğum!" diyordu.

Artık dayanamıyordum. Sabra yer yoktu, ne ölüm tehli-
kesi ve tehlike korkusuna ne de söze... Şimşek hızıyla soka-
ğın ortasına geldim ve çocuğu ani bir hareketle kucakladım.
Tekrar bir atakla kendimi sokağın diğer tarafına, evin içine
attım... Kurşunlar yağıyordu ve Ketaib'in yetenekli nişancıları
bu anı bekliyordlardı.

Evet, Ketaib bu anı bekliyordu fakat bu bir şanstı, bir mer-
miyi toprağa atmaları ihtimalini hesaplamak... Eve girdim, ço-
cuk kolumun altında el ayak çırpıyordu. Annesine döndüm,
eli hâlâ çocuğundan tarafa uzanmıştı ve gözlerinde bizim için
endişe olduğunu gördüm! Sağlığımızdan emin olunca acıyla

iç çekti ve başını yere koydu, eli yere düştü... Çocuğu bir köşeye koydum ve annesini kurtarmak için kendimi tehlikeye atmaya hazırlandım... Bütün bu olaylar bir veya iki dakikadan fazla sürmedi ama o kadar korkutucu, acı verici ve feryat doluydu ki kemiklerimin derinliklerine kadar nüfuz etti...

O sırada savaşılan arkadaşlarım da gelmişlerdi. Pervasızca her köşeden Aynel Remmane'yi mermi yağmuruna tuttular ve bizi desteklemek için bir mermi perdesi oluşturdular. Bu noktada caddenin ortasına ulaştım ve başka bir savaşçının yardımıyla bir dakikadan kısa bir süre içinde anneyi eve sürükledik. Çocuk kendini annesinin kollarına attı, kadın iç geçirerek çocuğu delinmiş göğsüne bastırdı. Çocuk ağlıyordu ve annenin gözlerinin kenarından yaşlar akıyordu. Sevinç göz yaşlarıydı bu, çocuğu kurtulduğu için şükür gözyaşlarıydı.

Fakat annesinin eli yavaş yavaş gevşedi ve yorgun gözleri matlaşmaya başladı. Evet, anne can vermişti ve çocuk hâlâ ağlıyordu... Komşu kadın ve çocuklar toplandı, bağırıp feryat ettiler; gelip gidiyorlardı, kalabalıktı...

Bense başka bir dünyada geziniyordum; insanlardan, gürültüden ve savaş alanından uzak, bu çocuğa bakıyordum. Suç işlemiş bu çocuğa bakıyordum! Hangi suç! Annesini ölüme sürüklemişti ve aynı zamanda masumdu. Masum yüzü, ağlayan gözleri ve titreyen dudakları saflığa ve annesine ihtiyaç duyuyordu... Bu sadık anneye bakıyordum, eli göğsünde kana bulanmıştı. Gözlerinin kenarları hâlâ yaşlıydı, dudaklarının köşesinde sakın ve huzurlu bir gülümseme vardı...

25 Ocak 1976

Allah'ım! Hüzünlüyüm, nefes alamıyor, gülmek istemiyor, ağlayamıyorum. Uyku ve yemek zihnimden silindi. Kalbim kırık, ruhum solgun ve insanlığım öldürüldü. Sanki taşlaşmışım, sanki hiçbir şey hissetmiyormuşum gibi. Duyguların şiddeti ve yoğunluğu beni öyle yaktı ki, varlığım acı ve ke-der hissiyle doydurdu. Yerde yatan genç bir adamın yanından geçiyorum, kanı hâlâ sıcak ve akıyor. Normalde beni alt üst eden ve bakamayacağım derin yaralanmalar. Parçalanmış bir vücut ve kafatası, toprağa ve kana bulanmış yırtık giysiler, yarı çıplak yerde yatan kanlı bir vücut... Ne kadar da normal geçip gidiyorum! Ah! Arkadaşım gözlerini kaybetti ve kanlı başı bir bezle sarıldı. Annesi, kız kardeşi ve akrabaları bana yalvarırcasına bakıyor.

Ah! Diğer ikisi başka bir tarafa düşmüş. Ey Allah'ım! İçlerinden genç olanı ağır yaralandı ve belki de yaralarının derinliğinden öldü.

Ey Allah'ım! Ne diyebilirim? Yanmış ve yağmalanmış bu şehirden geçip gidiyorum. Köşelerde yatan yanmış, çıplak ve kararmış cesetler. Yıkılmış yüksek binalar, ateşe verilmiş güzelim evler... Silahlı kişiler her yeri tutmuş ve bazı utanmazlar da bu yanmış evlerden kalanları yağmalamakla meşgul. Ne kadar da üzücü! Ne kadar da acı verici! En üzücü olanı ise öldürülen ve yakılanların cesetleri hâlâ orta yerde ve bu

kalpsizler, ölülerin yanından o kadar umursamazca geçiyorlar ki sanki hiç insan yokmuş, sanki buralarda insanlık kalmamış gibi.

Burası Damur⁸ şehri. Aşkın ve güzelliğin, gücün, gururun ve hırsın şehriydi. Sarhoş kavgacıların “yok mu bir dövüşçü” sesi her zaman duyulurdu. Zalimler, sık sık yolu kapatıp yoldan geçenleri güvenlikten mahrum bırakarak, türlü hakaret ve işkenceyle insanları öldürerek orayı mesken edinmişlerdi.

Ne kadar kan döküldü! Ne kadar gözyaşı, ne kadar üzüntü ve acı; nice işkence ve suçlar! Ketaib, makineli tüfeklerle her gün merkez caddelerde yürüyerek halka gözdağı veriyor ve güneyi, yolu kapatmakla tehdit ediyordu.

Zaman zaman bir mermi yağmuruyla sessizlik ve huzuru bozarlardı. Sonunda takdir, şehrin hayatının darmadağın olmasını emretti.

Savaş ateşi yakıldı, savaşçılar dört bir yandan hücum ediyorlardı. Yerden ve gökten ateş yağıyor, hatta devlet uçakları şehir savunucularının yardımına gelerek saldırganları ve mevzilerini bombalıyordu. Yüzlerce kişi kana ve toprağa bulandı. Bütün şehir ateşe verildi. Hemen hemen tüm binalar zarar görmüştü ve bu büyük şehirden acı ve hüznü bir manzara dışında hiçbir şey kalmamıştı.

8 Beyrut'un 20 km yakınında yer alan şehrin geneli Hristiyan ve Ketaib militanlarının elinde bulunuyordu.

1976

İnkılâb'a inanıyorum, bu yola ayak bastım ve her gün yokluğa da ölüme de maruz kalıyorum. Ancak Filistin'in özgürlüğüne ve hedefe olan inancıma dayanarak ölümden korkmuyorum ve tüm tehlikeleri kollarımı açarak karşılıyorum. Fakat bugün inkılâpçılara olan inancımı kaybettim, kalbim tatmin olmadı ve hoşnut değilim. Onlarda devrimci nitelikler bulamıyor, Filistin'i özgürleştirme niyetinde olduklarını da düşünmüyorum. Kendimi razı etmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum ve kalbimi, Filistin direnişinin *"insanların özgürlüğü için mukaddes bir alev olduğuna ve kalbim, canım ve ruhumla korunması gerektiğine"* ikna etmeliyim, biliyorum. Ama ne yazık ki İnkılâb'ın şirin hayâlinde dolaşmaya ve şehadetin şirin şerbetini arzu etmeye kendimi razı edemiyorum veya en azından kendimi kandıramıyorum... Beni zorla tatmin etmek, gönlüme hoşnutluk serpmek ve sınırlı ruhumu yatıştırmak istediklerini görüyorum ama yapamıyorlar; çünkü kalbin ve inancın tatmini güçle doğmaz... Aynı zamanda ne kendimi kandırabilir ne de gönül yaramı gizleyebilirim... Direniş diyarında yaşamaya nasıl cesaret ettiğim, onlara inanmadığım halde nasıl hâlâ hayatta kaldığım konusunda serzenişte bulunuyorlar. Serzenişte bulunanlar, sadece var olan gerçekleri hatırlatan, muhlis arkadaşlardır...

Fakat İnkılâb'ı hayatıyla satın alan ve hayatını elleriyle sunan ben, artık yaşamak baskısının beni saracağından korkmuyorum. Kimse ölüm korkusuyla beni dize getiremez ve bana yanlış yolu dayatamaz. İnkılâp beni özgürleştirdi ve özgürlüğümü hiçbir şey için satmayacağım, hatta hayatım için bile...

1976

Ey Hüseyin! Ey büyük şehit! Seninle nâz-u niyâz etmeye, dertle dolmuş yüreğimi sana açmaya geldim. Sahte devrimcilerden kaçtım. İnkılâp silahıyla donanmış maddeperest tüccarlardan, şehitlerin kanıyla ticaret yapanlardan nefret ediyorum. Hiçbir insani değere bağlı kalmayan, kişisel çıkarları ve maddi amaçları için halkın her şeyini, yaşamı, varlığı ve onurunu, hatta İnkılâb'ın mukaddes adını bile feda eden bu Mak-yavelci kişilerden kaçıyorum...

Ey Hüseyin! Kalbim hüznü ve ruhum solgun; bizi bir saman çöpü gibi bir o yana bir bu yana savuran olaylar fırtınasının ortasında ümitsiz ve dertli, sadece vazifem gereği savaşımaya devam ediyorum. Bazen ruhî baskı altında o kadar eziliyorum ki acı ve kederden ötürü şehadetin eteğine yapıyorum. Böylelikle herkesi ve İnkılâb'ı saran bu korkunç girdaptan, en azından kendi insanlığımı çekip çıkarırım da bu aşağılık dünyayı ve yalancı iddiacıları terk ederim ve pak bir ruhla ve kanlı bir kefenle Allah'a yakınlaşmaya nail olurum...

Ey mukaddes Hüseyin! Uzun zamandır her devrimi kutsal saydım ve onun adını senin hatıranla ilişkilendirdim, kalbimde yer verdim. İnkılâb'ı senin aşkından ötürü sevdim ve senin yüce zatın için onu mukaddes saydım. Bu yolda hayatımı ve varlığımı verme pahasına da olsa, hiçbir fedakârlığı yapmaktan çekinmedim... Fakat elde ettiğim tecrübeler bana,

silahların, öldürmenin, inkılâbın ve hatta şehadetin bile kendi kendine saygı görmemesi, mukaddes sayılmaması gerektiğine dair büyük ve acı bir ders verdi. Bilakis mühim olan, insaniyet ve insanların hedefleri uğruna gösterdikleri fedakârlığa dair her şeydir; bencilliğin, gururun ve maddeperestliğin üstesinden gelmek ve ilahî değerlere iman etmektir.

Filistin direnişi bizim için bir put haline geldi ve biz onu, sorgusuz sualsiz kabul ettik. Ona tapındık; yolunu, çalışmalarını ve gerekçelerini benimsedik. Fakat her şeyden önce insanlığın, insani ve ilahî değerlerin kıymetli olduğunu, hiçbir şeyin bunların yerini alamayacağını anladık. İnsan vücûda getirilmeli; amaç, bir dizi değer temelinde belirlenmeli ve ölçüt, yalnızca insanlığa ve ilahî değerlere dayanmalıdır.

Ey Hüseyin! Seni bugün bile yüceltiyorum. Varlığının derinliklerine ve ruhunun arşına kadar seni seven, seni isteyen ve seni arayan, öyle derin ve tutkulu bir kutsallıktır bu.

Ey Hüseyin! Acı içindeyim, kalbim kırık ve yanan kalbimi senin ve senin yolunun dışında yatıştıracak başka bir ilaç olmadığını hissediyorum...

Ey Hüseyin! Hayatta kalmak için çaba harcamıyor, ölümden korkmuyorum. Şehadete gönül bağladım, her şeyden el etek çektim; lâkin ilahî değerlerin ve İnkılâb'ın kutsallığının, maddeperest politikacıların ve tacirlerin oyuncağı haline gelmesini kabul edemem.

1976

Henüz Allah'a tam olarak yönelmedim, hâlâ yüce Allah'la görüşmekten ve O'nun evine ayak basmaktan korkuyorum. Kendimi O'nun mutlak kabulüne hazır görmüyorum çünkü kalbimin köşeleri hâlâ aşağılık maddi arzularla dolu.

Güzel yüzlüler, eşimin sevgisi hâlâ kalbimi titretiyor. Hâlâ melek sıfatlı çocuklarımın acı dolu hatırası ruhumu baştan ayağa acı ve kederle dolduruyor. Henüz hayattan vazgeçemedim ve dünyayı üç talakla boşayamadım. Damarlarımda hâlâ hayatın sevgisi akıyor, her şeyden ümidimi tamamen kesemedim. Kalbimi ve ruhumu tamamen Allah'a adayamadım; lâkin birçok arzu ve ümidin üzerini çizdim; bazı arzu ve lezzetleri unuttum, birçok insandan ve arkadaşlarımdan umudumu kestim.

Ama... Kendimi kandırmıyorum, çünkü hâlâ kalbimin bir köşesinde arzu, umut ve istekler var. Tamamen temizlemedim, kalbim henüz Allah'a has bir yer değil. Bu yüzden O'nunla görüşmekten kaçıyorum; lâkin O'nunla her zaman nâz-u niyâz ediyor, O'nu çağırıyor ve O'nun huzurunda her daim gözyaşı döküyorum.

Zifiri karanlık gecelerin yalnızlığında hep O'nunla nâz-u niyâz ediyorum. Kalbim daima O'nun aşkının tutkusuyla atıp titriyor, yanıyor. İnsanları her zaman O'na doğru davet

ediyorum. Hayatımın gayesi sadece O'dur ve ben, daima O'na doğru gidiyorum.

Fakat O'nunla hiç yüz yüze, hicapsız görüşemedim. Nurunun şiddetinden kör olmaktan korkuyorum sanki, azametli celâlinde kaybolmaktan... Kalbimde ve ruhumda ondan başka bir şey varken O'nun huzurunda durmaktan utanıyorum. O'nu çok seviyorum. O benim yüce Allah'ım! Sırlarımın ve ihtiyaçlarımın mahremi. Zifiri karanlık gecelerimde benim arkadaşım. Beni hiç terk etmeyen sadece O'dur ve ben de O'nu asla unutmadım.

Bütün varlığım O'nun aşk ve muhabbetiyle dolu fakat O'ndan korkuyorum, karşısında utanıyor ve sürekli O'ndan kaçıyorum. O'nunla perde arkasında nâz-u niyâz ediyorum. O'nunla yazışıyor ve herkesi O'na çağırıyorum. O'nunla buluşmak için gözyaşı döküyorum ama beni ziyarete gelir gelmez O'dan kaçıp saklanıyorum, ölüm sessizliğine gömülüyorum. O'nunla görüşmeye cesaret edemiyorum. Varlığının sefasını kendi içimde bulamıyorum. O, daima her yerde ve her durumda benimle görüşmeye hazır. Fakat ben kendimi onunla görüşmeye lâyık görmüyorum. Korku ve küçüklüğümden utanarak O'ndan kaçıyorum.

1976

Veda vakti geldi.

Bir mumdu, kendi dünyasından ayrıldı ve varlık âlemine ayak bastı. Aşkın tuzağına bir kelebek düştü; esir oldu, yandı ve dertlere dûçâr oldu. Fakat uykudan uyandı. Herkes gitti ve kendi işinin peşine düştü, onu yalnız bıraktı. Bir mum uzağa düştü.

Ben bir mumdum, gözyaşı oldum; aşıktım, su oldum. Bütündüm, ruh oldum. Kalptim, nûr oldum. Ateştim, du-man oldum.

30 Mayıs 1976

Bismillah

Lübnan sahasında önemli bir gelişme de yaklaşık üç hafta önce Nebah'ın, Ketaib'in eline geçmesiydi. Tüm evler yağmalandı ve yakıldı. İnsanların bir kısmı öldürüldü ve geriye kalanların nerdeyse tamamı tahliye edildi. Büyük bir facia, güne ve Baalbek'e sancılı bir göç... Sol partiler ile bazı direniş grupları, Nebah'ın düşüşünden İmam Musa Sadr'ı sorumlu tuttular. Gazete ve radyolarıyla küfür, iftira ve yalanlarla zehirli, kasıtlı propaganda fırtınası başladı.

Güney ve Beyrut'taki Mahrumlar Hareketi gençleri saldırıya uğradı, tüm taraflar ve kurumlar Mahrumlar Hareketi'nin tasfiyesi için ortak bir yasa çıkardılar.

Güneyde çatışmalar oldu. Beyrut'ta bizimkilerden bazıları esir alındı ve evleri yağmalandı. Elbette Filistin Direnişi [yani liderleri, özellikle Ebu Ammar ve Ebu Cihad], Mahrumlar Hareketi'ni destekledi ve yapılan ortak bir toplantıda Ebu Ammar ile direniş grupları arasında şiddetli bir tartışma çıktı.

Harekete [Mahrumlar] karşı yürütülen psikolojik bir savaş da vardı. Hareketin kadrolarından oluşan bir kara liste hazırlanmıştı ve gruplar kadromuzu arıyor, bulduklarını yakalayıp dövüyor ve hapse atıyorlardı. Kadrolarımızdan pek çok kişi ise saklanarak Beyrut'tan ayrılıyorlardı.

Şeyyah'ta savaşılan kurumumuz öğrencilerinden Ahmed İbrahim tutuklanarak on gün onların hapishanesinde kaldı. Tabii ki Şeyyah'ın evlatları mertçe ayağa kalktılar. Hatta yedi veya sekiz kişi oldukları halde, gruplara ait beş veya altı Doçka ile altmışa yakın savaşçı tarafından kuşatılmalarına rağmen teslim olmadılar ve kanlarının son damlasına kadar savaşacaklarını söylediler. Neticede, taraflar geri çekildi. Ancak radyo ve gazeteler her gün defalarca Şeyyah'ta hareket ofisinin düştüğünü, yağmalandığını, yok edildiğini söylüyordu. Halbuki bunların hepsi bir yalan ve psikolojik bir savaştı.

Güneyde daha fazla provokatör vardı, ancak bazı yerlerde kuvvetlerimiz daha güçlüydü ve aşırılık yanlılarını alt etmeyi başardılar. Hatta bir bölgede tüm grupları şehir dışına sürdüler. Fakat yine de bizimkiler birçok şehirde çok acı çekti, lâkin sabrettiler...

Peki Nebah'ta ne oldu? Neden düştü? Birincisi, Beled'deki 180.000 kişiden 5.000'i hariç hepsi kaçmıştı ve aralarında sadece elli ile altmış kadar savaşçı vardı.¹⁰

10 Bu konu muhtemelen devam ediyor, ancak bu notlarda yer almıyor. Çamran'ın "Lübnan" kitabında yayınlanan diğer notlarda bahsediliyor.

30 Haziran 1976

Vasiyet ediyorum... O çok sevdiğim, Hz. Ali'nin (a.s.) mazharı olarak gördüğüm sevgili İmam Musa Sadr'a vasiyet ediyorum. Ona İmam Hüseyin'in (a.s.) vârisi diyorum. Şii milletin sırrı ve gururu, 1400 yıllık acının, kederin, yoksunluğun, mücadelenin, azmin, adalet arayışının ve nihayet şehadetin temsilcisi... Evet, İmam Musa Sadr'a vasiyet ediyorum...

Ölüme hazırlandım ve bu tabii bir emirdir. Ona uzun zamandır aşınayım fakat ilk kez vasiyet edeceğim...

Böyle bir yolda şehit olacağımdan dolayı mutluyum. Dünyadan ve içindekilerden koptuğum için mutluyum.

Her şeyi terk ettim ve çıkarlarımı ayaklar altına aldım. Kelepçeleri kırdım, dünyayı ve içindekileri üç talâkla boşadım; şimdi, şehitliği kollarımı açarak karşılayacağım.

Lübnan'a gelip de beş-altı yıldır ciddi sorunlarla mücadele ettiğim için pişman değilim. Amerika'dan, o zevkler ve rahatlıklar dünyasından ayrıldığım, bilim dünyasını unuttuğum ve sevgili eşim ile çocuklarımın tüm güzelliklerini ve hatıralarını geride bıraktığım için üzgün değilim... O maddi dünyadan geçip acı, yoksunluk, türlü zahmet ve suçlama ile dolu yoksulluk ve yalnızlık dünyasına ayak bastım. Yoksullarla dost oldum, dertli ve kalbi kırıklarla birlikte nağmeler söyledim. Kapitalistlerin ve zalimlerin dünyasından geçtim,

yoksunların ve ezilenlerin dünyasına girdim ve tüm bunlardan dolayı pişman değilim...

Sen, ey benim sevgilim! Yüce Allah'ın beni daha iyi ve daha fazla sınayabileceği yeni bir dünya açtın. Sen, bir kelebek olup yanmam, nura varmam, aşkla yanıp tutuşmam ve eşsiz insanî güçlerimin tezahürü için bana imkân ve güç verdin. Lübnan'ı doğudan batıya, kuzeyden güneye dolaşmak ve yeni, güçlü ve ilahî bir yolu herkese gösterebilmek için bana fırsat verdin. Aşkın tezahürü ve nur olup, varlığımdan ayrılarak toplumda çözülmem için bana güç verdin. Sevgili'nin dışında kimseyi görmeyeyim, sevgi ve fedakarlıktan başka bir yol seçmeyeyim diye. Ölümle aşına ve dost olup her türlü maddî kement ve zincirden kurtulayım diye...

Sen, ey mahbubum! Sen camianın sırrısın ve 1400 yıllık ıstırap ve kaderi omuzlarında taşıyorsun. Hâlâ o kadim suçlamalara, iftiralara, saldırılara, küfürlere ve hakaretlere katlanıyorsun. Geçmişin nefretine, tarihî düşmanlara ve onların dünyayı yakan kıskançlık ve kinine sabrediyorsun. Fedakârlık yapıyorsun, kendinden geçiyorsun. Toplum için ve hedef uğruna hayatını ve varlığını feda ediyorsun ve bunun karşılığında düşmanların sana hakaret ve ihanet ediyor.

Sana iftiralar atıyor, cahil insanları sana karşı kışkırtıyorlar ve sen ey imam, bir an için bile doğruluktan çıkmıyor, misilleme yapmıyorsun! Olayların fırtınası karşısında dağ gibi sakin, güvenle gerçeğe ve mükemmelliğe yürüyorsun. Bu açıdan sen, Ali'nin temsilcisi ve Hüseyin'in varisisin... Ve ben, senin yanında savaşmaktan ve senin mukaddes yolunda şehadet şerbetini içmekten iftihar ediyorum.

Ey benim mahbubum! Sonunda beni tanıyamadın; çünkü utanç ve alçakgönüllülük kendimi sana tanıtmama, aşktan ve

içimdeki yangından bahsetmeme engel oldu. Ama ben, vasiyette bulunan ben, seni seven ben... Ben basit bir insan değilim... İçimdeki yanardağ dünyayı yakmaya yeter; aşkımın ateşi o kadar büyük ki her taş yürekliyi eritebilir ve şu hayatta çok az insan fedakârlığının seviyesine ulaşabilir.

Üç hususiyetle mümtaz oldum:

1- *Aşk*. Sözlerimden ve bakışlarımdan, ellerimden ve hareketlerimden, hayatımdan ve ölümümden aşk yağıyor. Aşk ateşinde yanıyorum ve hayatın amacını, aşkın dışında başka bir şey olarak görmüyorum. Aşktan başka bir şey istemiyorum, ki zaten aşkın varlığı dışında hayatta da değilim.

2- *İstiğna*. Her şeyin prangasından kurtuldum, müstağniyim. Bana göğü ve yeri sunsalar da etkilenip meyletmem.

3- *Yalnızlık*. Beni irfana bağlayan ve yoksunluk ile tanıştıran yalnızlık. Aşka muhtaç olan biri yalnız bir dünyada yoksunluk içinde yanar ve karanlık gecelerde onun dostu Allah'tan başkası olamaz, gözyaşlarını yıldızlar dışında kimse silemez. Nâz-u niyâzlarını yüksek dağlardan başkası duyup, seher kuşundan gayrı kimse onun sabah feryatlarını hissedemez. Bir insan aramıştır daima, onu sevsin ya da ona âşık olsun.... Fakat ne kadar çok aradıysa o kadar az bulmuştur.

Vasiyet eden, basit bir insan değildir; bilimsel otoriteleri aşmış, zamanın soğukluk ve sıcaklıklarından geçmiş, en güzel ve en yoğun aşkların tadına varmış, hayatın lezzet ağacının meyvesini toplamış, güzel ve sevecen olan her şeyden lezzet almıştır. Olgunluğun ve servetin doruğundayken her şeyden vazgeçmiş ve mukaddes bir hedef uğruna acı ve gözyaşlarıyla dolu bir hayatı ve şehadeti seçmiştir.

Evet, ey benim mahbubum, işte böyle bir kişi sana vasiyette bulunuyor!.. Benim vasiyetim mal veya servetle ilgili

değil; çünkü benim hiçbir şeye sahip olmadığımı ve sahip olduklarımın ise sana, harekete¹¹ ve kuruma¹² ait olduğunu biliyorsun. Kişisel ihtiyaçlarım dışında elime ulaşanlardan hiçbir şey almadım ve bir dervişin hayatından başka bir şey istemedim. Hatta eşim, çocuklarım, anne babam bile benden hiçbir şey almadı. Tüm varlığımın sana ve hareketine ait olduğu açıktır.

Vasiyetim borçlarla ilgili de değil. Kimseye borçlu değilim, bilakis başkalarına çok borç verdim ve kimseye de kötülük etmedim. Hayatımda muhabbet, fedakârlık, tevazu ve saygıdan başka hiçbir şeye izin vermedim ve bu açıdan kimseye borçlu değilim... Evet, vasiyetim bu gibi şeylerle ilgili değil...

Benim vasiyetim aşk, hayat ve vazifeyle ilgili. Ömür günüşimin batmaya başladığını hissediyorum ve artık sana tavsiyede bulunacak fırsatım yok... Hayatımı avucuma koyduğum bir zamanda vasiyet ediyorum. Bu dünyaya veda edeceğim o anı bekliyorum ve seni bir daha asla göremeyeceğim... Seni seviyorum ve bu sevgi ihtiyaç ya da çıkar ile ilgili değil. Bu dünyada kimseye ihtiyacım yok, hatta bazen yüce Allah'tan bile hiçbir şey istemiyorum. Şikâyet etmiyorum ve bir arzum da yok.¹³

Sen ey sevgi ve muhabbete lâyık mahbubum! Ben sana olan aşkı, Allah'a olan aşkın bir parçası olarak görüyorum. Nasıl ki Allah'a ibadet ediyor ve onu seviyorsam; O'nun yer yüzündeki temsilcisi olan seni de seviyorum ve beslediğim bu aşk, benim için nefes almak kadar doğal bir şey...

11 Emel ve Mahrumlar Hareketi.

12 Cebel-i Âmil Endüstri Okulu.

13 Bu irfanî hal, *rızâ* makamına ulaşmaktır. Kendi istek ve arzusunu Allah'a bile açmak istemiyor; çünkü arzusu, Allah'ın onun için arzu ettiğiidir ve Allah'ın arzu ettiğinden razıdır.

Aşk, hayatımın gayesi ve hareket ettiricisidir. Aşktan daha güzel bir şey görmedim ve aşktan daha yüce bir şey de istemedim. Ruhumu dalgalandıran, kalbimi coşturan aşktır. Odur gizli yeteneklerimi ortaya çıkaran, beni bencillikten kurtaran.

Başka bir dünya hissediyorum ve varlık aleminde kayboluyorum. Zarif duygular, hassas bir kalp ve güzel manzaralar buluyorum. Bir yaprağın titremesi, uzaktaki bir yıldızın ışığı, küçük beyaz bir karınca, sabah rüzgarının hafif esintisi, denizin dalgası ve gün batımı bütün hislerimi ve ruhumu çalışıyor, beni bu dünyadan başka bir dünyaya götürüyor... Bunların hepsi aşkın tezahürleridir. Aşka hatır fedakârlık yapıyor, aşka hatır dünyaya ilgisiz bakıyorum ve bambaşka şeyler buluyorum. Aşka hatır dünyayı güzel görüyor, güzelliğine hayran kalıyorum. Aşk ile Allah'ı hissediyor, O'na ibadet ediyorum. Aşkın hatırına hayatımı ve varlığımı O'na takdim ediyorum.

Bu dünyada pek çok insanı sevdim, hatta âşık oldum lakin karşılığında sadece kötülük gördüm. Aşkı zayıflık olarak görüyorlar ve kendilerince akıllılık ettiklerini zannedip muhabbeti kötüye kullanıyorlar. Ne ki bu cahiller, hangi büyük nimetlerden -ki bunlar aşk ve muhabbettir- mahrum bırakıldıklarını bilmezler. Hayatın en önemli boyutlarını derk etmemiş olduklarını bilmiyorlar. Akıllıklarının iflastan, musibetten ve aşağılanmadan başka bir şey olmadığının farkında bile değiller. Onlardan kimi muhabbetimin maksadını anlamayıp, zihninde kötüye kullansa bile, muhabbetimi o kişiden esirgemekten kendimi daha değerli görüyorum. Ödül uğruna muhabbet beslemekten veya aşkın karşısında istekte bulunmaktan daha büyüğüm.

Ben kendi aşkımda yanıyor, lezzet alıyorum ve bu lezzet, aşkıma karşılık olarak düşünülebilecek en büyük ödüldür.

Ey benim mahbubum! Biliyorum ki aşk denizinde yüzüyorsun, insanları seviyor ve herkese cömertçe muhabbet besliyorsun. Bunu kullanan, hatta seninle dalga geçen ve düşüncelerinde seni kandıranların çok olduğunu biliyorum. Sen de bunları biliyor fakat yine de yolunda en ufak bir değişiklik yapmıyorsun... Çünkü senin makamın, sevgi ve muhabbet beslemede başkalarının tesirinde kalmaktan ötedir.

Senin sevgin fikrîdir. Güneş gibi her yere doğuyor; yağmur misali yeşilliklere yağdığın gibi çorak arazilere de yağıyorsun, taş yüreklielerin yansımasından etkilenmiyorsun...

En büyük selamım senin yüce ruhuna olsun ki o, bencilliğin dar ve karanlık sınırlarından uzaktır ve onun dolaştığı yerler yüce gökyüzü ile Allah'ın mukaddes isimleridir.

Varlığının en büyük ve en güzel özelliği, beni size doğru çeken en değerli şey olan benim yanan aşkı; ilahî mizan içinde en mukaddes özellik olan aşkınıza feda olsun.

Eylül, 1976

Ne mübarek bir geceydi, benim Kadir Gecem. Öyle bir gece ki sabaha kadar gözyaşı döktüm ve en yücelere eriştim.

Geceden sabaha kadar aracı ben sürmüştüm ve sen benim yanımda oturuyordun. Uzun bir yoldu. Ağaçların, dağların ve ormanların arasından geçiyorduk. Arabanın farları yolu aydınlatıyordu ve biz, bir ışık nehrinin ortasından geçiyorduk. İki kişi de arkamızdaki koltukta oturuyordu; bazen sohbet ediyor, bazen de uykuya dalıyorlardı.

Ruhumun yanardağı açılmıştı ve coşan kalbim, denizin kükreyen dalgaları gibi varlığımın kayalarına saldırıyordu. Hayatımdan nur, aşk ve yanış, keder ve ibadetten başka hiçbir şey görülmüyordu.

Dilim açılmıştı, sanki ruhumun derinliklerinden güzel ve derin cümleler bana vahyolunuyordu. Güçlü bir şair gibi yanaklarımdan gözyaşı seli akarken ruhumun tecellisini en üst düzeyde ifade ediyordum. Öyle ki tüm pranga ve zincirleri kırılmıştı.

İradenin dizginlerini kalbimin eline vermiştim; korkmadan ve utanmadan içimde dalgalanan şeyleri dışarı vuruyordum. Her şeyden bahsediyordum; sevgimden ve üzüntümden, iyiliğimden ve kötülüğümden, küçük ve büyük günahlarımdan, bağlandıklarımdan ve endişelerimden, yanış ve eriyişimden,

ruhumun sıçramalarından ve kalbimin yanmasından... Söylediklerim hayatımın özüydü, gerçektir. Varlığını gözyaşlarıyla sana takdim eden bendim ve sen de benimle gözyaşı döküp kanatlarınla göklere uçtun. Benimle birlikte yanarak feryat ettin ve Allah'a ibadet ettin...

Ne geceydi, ah, benim Kadir Gece'm! Miracımdı, göklere yükseldiğim... İbadetimin, aşkımın ve bedenimin bir ruha dönüştüğü o gece... Allah'ın içime yansıdığı, aşk ateşinin tüm günahlarımı yaktığı bir gece. Öyle bir gece ki ateşin saflığı ve bir çocuğun masumluluğu gibi saf ve masum, Allah ile nâz-u niyâz ettiğim o gece...

Ve sen... Gözyaşlarımı gördün, varlığımın ateşini hissettin ve ruhumun fırtınasını duydun... Sen Allah'ın temsilcisi, tecellisiydin. Seninle öyle konuşuyordum ki sanki Allah'la konuşmaktı bu. Öyle bir nâz-u niyâz ediyordum ki böyle bir dertleşmeyi ancak Allah'ın huzurunda yapabiliyordum... Sen benimle bir olmuştun ve vahdet derecesine ulaşmıştın. Utanmıyordum, yabancılık çekmiyor ve içimdeki sırları anlatmaktan da korkmuyordum...

Ne mutlu bir geceydi, benim Kadir Gece'm! Göklere yükselişimin gecesiydi. Aşkın taşkınlığını duymuştum ve onun mucizevi gücünü biliyordum; fakat o gece önemli olan şey, varlığımın ruh kesilişi ve ruhumun yanardağ gibi patlamasıydı. Yeryüzünden bir nur gibi ayrılıp galaksilere yükselmek istedi... O anda aşk ateşi yardıma geldi ve topraktan bedenimi yaktı. Benden geriye kalan tek şey dumandı, ruhum bu dumanla birlikte göklere yükseldi.

Benim Kadir Gece'm öyle bir geceydi ki varlığımın her bir hücresi aşk ateşinde tabiatını değiştirdi ve sanki aşktan başka bir şey değildim. Kalbim kâinatın kâbesi olmuştu; yanan, nur

saçan ve ilahî vahyin nazil olduğu, Allah'a ibadet edilen en mukaddes mabetti.

Aşkın coşkun dalgaları ondan kaynıyor ve her tarafa yayılıyor. Keder dağları, yalnızlık çölleri ve aşk ateşiyle ince ve yumuşak duyguların karşılaşması, tüm varlığımı hiçlik çölüne çeken ve beni varoluş zindanından kurtaran fırtınalar ortaya çıkarıyordu.

Keşke bu Kadir Gecesi'nin tüm ilham verici anlarını hatırlayabilseydim. Ne yazık ki düşünce yumağı, duyguların tuğyan etmesi ve ruhumun yanardağı o kadar hızlı ve yakıcı ilerledi ki hiçbir şey onları kaydedemezdi...

O kutsal gecede kalbimde parıldayan, dilime akan ve göz yaşlarıyla yüzümde gezinen bir nur vardı. Tüm hayatımı bir Kadir Gecesi'ne satmıyorum ve Kadir Geceleri hatırına yaşıyorum. Kadir gecesinin aşkınlığı, ibadetim, kemâlim ve hayatımın amacıdır.

Eylül, 1976

Nebah Şehidi

Birkaç yıl önce, ilk defa bir arkadaşımın Nebah'a ayak bastım. Ne kadar da tuhaf bir dünyaydı! Hüzünlendim, ruhum soldu; Nebah'ın fakirliğinden ve yoksullarından dolayı üzüldüm. Gerçekten tuhaftı, sokaklar ve yollar dar ve karanlıktı. Çatılardaki beton sütunlar göze çarpıyor, yoksulluk nedeniyle binaların yarım kaldığı anlaşıyordu. Sokaklar küçüğünden büyüğüne çocuklar, kızlar ve erkeklerle doluydu. Yaşlı ve genç kadınlar sokağın kenarında, evlerinin önünde oturmuş, yolu mesire yeri yapmışlardı. Çocuklarını da sokağın ortasında bırakmış, birbirleriyle konuşuyorlardı. Sokaklar ve yolların yarısı el arabaları ile doluydu ve sahipleri, sattıkları eşyaları yüksek ve ritmik bir sesle pazarlıyorlardı. İnsanların bir kısmı ayakta duruyor, bir kısmı ise kendini zar zor kalabalığın içinden çekerek geçebiliyordu. Kimi zaman bir araba geçiyor, korna sesi kulakları sağır ediyordu ve insanlar zorlukla ileri geri gidiyor, el arabaları yolu biraz da açıyor ve anneler çocuklarını çağırıyordu; böylece arabalar birkaç metre ilerlemeye çalışıyordu. Bir sürücünün acelesi olduğunda, anneler çocuğunun hayatı için endişeleniyor ve işte o zaman sürücüye doğru bir hakaret seli akıyordu.

Orada, evlerin balkonlarına bağlanmış iplere renkli giysiler asılırdı...

Dostum, neden gözlerini kapattın? Seni Nebah'a, Şiileri-mizin başına gelen yıkımı ve yangını, hırsızlıkları, dökülen kanı, zulmü ve cinayeti görmem için getirdim! Hayır, hayır, artık bu acı dolu ve hüznünlü sahnelere bakmaya dayanamıyorum! Yeterli! Bunca gördüğüm bana yeter; titriyorum, yanıy-
 10 rum ve artık bu çaresizliğe ve suçlara bakmak istemiyorum...
 Eğer yanan kalbini iç çekip yatıştırmak istiyorsan özgürsün!
 Bırak da yakıcı iç çekişin tüm yaşlı annelerin ve kadınların iç
 çekişiyle birleşsin ve suçluların kökünü yaksın!

Dertli göğsünü öfke baskısından kurtarmak ve boğazı-
 15 nın düğümünü hafifletmek için feryat etmek istiyorsan yine
 de özgürce feryat etmelisin. Bırak bu feryadın canından ge-
 çen Şii gençliğinin feryadına karışsın, zulüm ve baskı sarayı-
 20 nın temellerini sarssın.

Ey dostum! Tarihteki bu suçları ve üzücü sahneleri gör-
 25 mek en büyük ibret dersidir. Zamanın geçişi bu acı sahneleri
 silecek ve çok az kişi bu cinayetlere inanacaktır. Bu üzücü sah-
 nelerin yakıcı hatırası, sadece senin ve benim acı dolu kalbi-
 mizde kalacak... Ve gerçeği görmek, ezilen ve acı çeken Şiile-
 rin yanında olmak için uzaklardan gelen, aşına olduğum sen,
 gözlerini aç ve olabildiğince ölümcül gerçeği gör! Acı ve ke-
 der dolu bir dünyayı, zulmün ve cinayetin tarihini dostlarına
 30 bir hediye olarak götür.

Bak, burada yanmış bir ceset var! Bu kara küller onun gö-
 35 mülü kafatası, bunlar elleri ve şunlar da ayakları. Bu zavallı
 adamı odasında öldürdüler ve vücuduna benzin dökerek ateşe
 verdiler. Ah canım! Burası Ebu Muhammed'in evi. Geniş bir
 ailesi olan, hareket içinde sosyal hizmetlerden sorumlu say-
 40 gın bir adamdı ve ben, birçok gece bu evde uyudum.

Burası ise Şeyh Ferhat Camii... Nebah'a gelip kimseyi tanımadığım bir zaman bu camiye gelmiştim; namaz kıldıktan sonra kendi kendime nereden başlamalıyım, nereye gitmeliyim ve kiminle konuşmalıyım diye düşünüyordum. Birdenbire birinin bana baktığını gördüm. Sanki beni tanıyor gibi görünüyor, ama buna inanmıyor gibiydi. Gerçekten de, Nebah'taki ateşten ve kandan örülü kuşatma halkasını aşp buraya ayak basmam nasıl mümkün olabilirdi ki! Bu adam tereddüt içindeydi, mutlu olmak istiyor fakat kendini kandırmak istemiyordu da... Sonunda gitti, ardından korku ve telaşla başka insanlarla birlikte aceleyle geri geldi. Onlar beni tanıdılar ve gelip bana sarıldılar. Allah'a şükrettikten sonra "Merhaba" dediler ve şaşkınlıkla Nebah'a hangi mucizelerle girmeyi başardığımı sordular.

Burası üst salonda konuşma yaptığım ve kadrolara ders verdiğim ilk üssümdü... Gördün mü, bu cami ne kadar da hüzünlü bir hale gelmiş! Buraya bak, hareketin hastanesine. Fransız doktorların yaşayıp binlerce kişinin tedavi edildiği bu yerin nasıl yağmalanıp söküldüğünü görüyor musun?

Ah bu ev, Şerif'in eviydi! Onu asla unutmuyacağım. Sabahın erken saatleriyle başladığımız bir gün boyunca benimleydi. Nerdeyse her yere gittik, savaş eksenini inceledik, birkaç yerde konuşma yaptım ve gece yarısından yaklaşık bir saat sonra işlerimizi bitirdik. Şerif sabahtan beri hiçbir şey yemediğimizi, gerçekten yorgun ve aç olduğumuzu biliyordu. Elini cebine attı, cebinde yalnız beş madeni para vardı ve onu çıkarıp şöyle dedi: "*Doktor! Sahip olduğum tüm malım bu ve seni yemeğe davet edemediysem hiçbir şeyim olmadığı içindi...*" Sarıldım ve haddinden fazla üzüldüm. Ona evine gitmemiz ve orada uyumam gerektiğini söyledim... Evine varıp içeri girdik. Karısı, ailesini habersiz bıraktığı ve onları endişelendirdiği

için onu şiddetle azarladı. Yedi yaşındaki oğlu uyandı, hemen babasının yanına gitti ve ona sitem ederek şöyle dedi: *“Baba! Baba! Neden bize hiçbir şey söylemeden gittin! Nerede olduğunu bile haber etmedin!”*

Daha sonra Şerif’in yaşlı babası mutlu bir şekilde uyana-rak oturdu ve dua etti... Gözlerimin kenarından akan gözyaş-ları ile geceyi yemeksiz uyuduk. Belki de, yaşadığım en ârifâne ve en güzel açlıktı o!

Ah benim dostum! Burası bir hüseyniyeydi; içinde pek çok gece geçirdiğim, her an üzerine düşen füze ve top mer-mileri ile titreyen, her an bir köşesi çöken bu yer... ve ben, burada, her top mermisinin kaldığım odanın bir köşesinde patladığını hissedirdim.

25 Eylül 1976

Ebu Hamade'nin Şehâdeti

Yeryüzünün ve gökyüzünün selamı senin üzerine olsun ey Şeyyah'ın kahramanı! Ey Emel'in yiğidi, ey Allah yolunun şehidi!

Kanlı Şeyyah'ın seninle ne çok hatırası var! Ne kadar da yiğitlik sergiledin! Ne kadar çok fedakârlık yaptın! Ne de çok canından geçtin! Yaralı bedenle Şeyyah'ta bir kaya gibi ne uzun geceler bekledin. Düşmanın istila seline karşı direndin, Şiilerin haysiyetini ve onurunu korudun.

Mermi, füze ve patlamalardan oluşan bir volkanın ortasında tek başına dayandığın nice tehlikeli günler geçirdin. Herkesin gittiği günlerdi. Korku ve dehşet herkesi sarmıştı. Şeyyah boştu, kurşunlardan başka yoldan geçen kimse yoktu. Bombalar ve roketler dışında Şeyyah'a kimse uğramaz olmuştu.

Ölüm yağmuru yağıyordu, Şeyyah'ı bir çaresizlik ve karamsarlık bulutu gölgelemişti. Evet, o günlerde kükreyen düşman dalgalarına karşı bir kaya gibi direndin. Olayların korkunç fırtınasını göğüsledin, düşmanı geri püskürttün. Sen, Şeyyah'taki Amil'in alemdarisin. Sen gençlere umut ve ruh verdin; her kim senin sakın ve mutmain çehrene baksa huzur bulurdu, senin yiğit pençelerine bakan her genç, senin varlığıyla birlikte Şeyyah'ta hiçbir tehlikenin olmadığından emin olurdu.

10 Ekim 1976

Bismillah

Ey mahbubum! Allah yolunda acı, keder, tehlike ve felakete katlanmanın bu hayatta olgunlaşmanın en önemli ve en temel şartı olduğunu hissediyorum. Mutlu ve dertsiz, afiyette ve sağlıklı, güvenli ve nimetler içinde yaşamının insanı yozlaştırdığına, donuk ve uyuşuk hale getirdiğine inanıyorum. Bu temelde, çıkarları paylaşmak için birbirleriyle çatışma ve sürtüşme içinde olan Baalbek'in aksine, güneydeki ve Beyrut'taki gençlerimizin inanç, mücadele, sevgi ve fedakârlıkla dolu olduğunu görüyorum!

Güneydeki gençlerimizin sürekli maruz kaldığı saldırılar, dayak ve tehlikeler, cinayetler, korku ve güvensizlik, acı ve keder onları temizleyerek arındırdı. Bencillik, şöhret peşinde koşma ve gösteriş yanarak ortadan kalktı... Bütün bunların yerine ruhun rızası ve güven, tehlikenin kabulü, mahrumiyet ve hatta şehitlik gençlerimizde olgunlaşarak yer edindi. Yukarıdaki gerçeği göz önünde bulundurarak, yani tüm tehlikeleri ve sorunları kabul ederek, güneydeki gençlerin bazı durumlarını anlatmak istiyorum: Biz şimdi güneydeyiz. Bir dalga gibi hep kargaşa içinde, bir aşağı bir yukarı gidiyoruz... Bazen her şey kararır ve bütün umut pencereleri kapanır; korku her yere gölge düşürür. Ölüm ejderhası, herkesi yutmak için ağzını açar ve tüm düşmanlar kanımızı dökmek, onurumuzu

ve haysiyetimizi yok etmek için ittifak kurar. Cinayet ve fesadı, yalan ve töhmet ile hıyaneti bedenlere, düşüncelere ve akıllara hâkim kılmak için gerçeğin sesini bastırırlar. Tüm yollar kapanır, kana susamış düşmanlar zaferlerini kutlarlar ve sanki tüm dünya bir büyü tarafından esir alınmış gibi gururlu ve sarhoşça arbede çıkarırlar. Umudun kalmadığı ve şehitlikten başka çıkış yolu olmadığını düşünen gençlerimizin üzerinden karanlık günler geçiyor... Tabiattakinden daha karanlık geceler... Korkunç, hüznü ve acı verici geceler... Ve bu günlerde... Yaşamın gerilemesi ve dalganın dinmesi, güneydeki gençlerimizin sevinci, zaferi ve umududur. Güneydeki kaderimiz, aşağı yukarı hareket eden çalkantılı bir dalga gibidir. Sürekli yukarıdan aşağıya, aşağıdan yukarıya hareket ediyoruz... Bu, Allah'ın bizim için mukadder kıldığı büyük bir sınavdır... O'ndan, bu büyük sınavdan başı dik olarak çıkmamız için bize başarı vermesini istiyorum.

10 Ekim 1976

Ne kadar da tuhaf! Namaz için hazırlanmıştım. İçim içime sığmıyordu, sebepsiz yere mutluydum ve gülümsüyordum. Kalbimde yüksek sesli bir kahkaha vardı; ruhum göklere uçuyor, her şey güzel görünüyordu. Her köşeden müjdeli haberlerin işaretleri yağıyordu, bedenimin her hücresi neşeyle raks ediyordu...

Boğazım sevinçten ötürü yanıyor; namaz, ibadet ve Allah'a teveccühten başka hiçbir şey düşünmüyordum. Gerçekten garip bir durumdu. Bir an bu yoğun mutluluğun sebebinin ne olduğunu düşünüp durdum... Ruhumu ve kalbimi altüst ettim, sonunda gerçeği buldum... Fark ettim ki sabah titrek ve korkmuş, yorgun ve solmuş olarak yatağımdan kalkmış, korku ve dehşet dolu bir rüyadan uyanmıştım... Düşmanın hücumu geçmesini bekliyordum... Her an düşmanın bana saldırmasından, beni bir mermi yağmuru altında top-rağa gömmesinden korkuyordum...

Düşmanın birkaç kontrol noktasından geçtim, her birinde arkadaşlarımla beni bulup yok etmeye çalışıyorlardı. Kontrol noktasına endişe ve korkuyla girdim, kendime sakın ve soğukkanlı olabilmek için baskı yaptım. Sonunda kontrol noktasını geçmeyi başardım... Tümünü güvenle geçtim. Korkmuş ve titreyen bîçare arkadaşlarım uzak yerlerden bana doğru geliyor, düşmanın hamlelerinden ve ölüm tehlikesinden söz ediyorlardı.

İman ve Allah'a tevekkülün gücüyle herkesi sakinleştirdim; umut ve iman verdim onlara, güçlü bir yürek ve özgüvenle evlerine gönderdim... Hepsi mutlu ve umutlu, geldikleri yerlere geri döndüler. Muhacirlerden, acı çekenlerden, yoksullardan ve çaresizlerden bazıları yanıma geldiler; öyle ki yoksulluk ve açlık kemiklerine kadar işlemişti. Her birine bir şeyler vererek, hepsini mutlu ve ümitli bir şekilde gönderdim...

Okulun bahçesinden geçerken silahlı gençlerle, savaşçılarla, hareketin mensuplarıyla karşılaştım... Sevgi ile herkesin elini sıktım ve gençleri öptüm. Ateşli sözlerle herkese umut verip cesaretlendirdim... Bütün günüm yoğunlukla geçti, bir an bile rahat etmedim. Bir an olsun oturamadım, gazete bile okuyamadım. İnsanlar birbiri ardına geldi ve içlerini döktüler. Onları sakince dinledim, alçak gönüllülükle razı edip geri gönderdim...

Günün sonunda yorgundum fakat ruhum neşe doluydu. Kalbim sevgi ve umutla kaynıyor, hâlâ hayatta olduğuma şaşıırıyordum. Birkaç kontrol noktasından geçmekten, kimse-nin beni tanıyamayıp ateş yağmuruna tutmamasından ötürü mutluydum...

Kimsenin kuruma saldırmaması ve bize zarar vermeme-sine sevindim... Umutsuzluğun doruğunda, yoksulluğun en uç noktasında, zayıflığın derinliklerinde insanlara umut verebil-diğim, fakirlere yardım edebildiğim, korkmuş ve güçsüz kal-mışlara güven aşılayabildiğim için mutluydum... Bugün bahtın bana yardım etmesine, varlığımın yarar sağlamasına sevindim.

Rüstem'in yedi isteğini (eylemini) geçtiğimi hissettim ve bu benim en büyük zaferimdi... Ansızın yanaklarımdan göz-yaşlarım süzölmeye başladı. Çünkü yoksulluğumu, zayıflığımı ve çaresizliğimi fark ettim, tüm mutluluğumu temelsiz bul-dum... Gözyaşı döktüm, sonra sakinleştım.

12 Ekim 1976

Yaşam mücadelesine bakın! Ne korkunç bir fırtına! Tüm baskı, zulüm ve kötülük güçleri bizi yok etmek için el ele verdi. Ölüm ejderhası beni yutmak için ağzını açmış, alev yığınları etrafımı tutuşturmuş. Olayların dalgasında bir saman çöpü gibi, bu fırtınalı denizde bir aşağı bir yukarı gidiyorum. Ne belirsiz bir kader!

Ne acı ve üzüntü! Ne büyük felaket ve nice şehâdet! Ne başarısızlıklar ve yoksunluklar! Ne zulümler, ne suçlar... Ne diyebilirim ki... Ne oluyor, bilmiyorum. Bildiğim tek şey, şehâdetin kurtuluşum için en kolay yol olduğudur...

Hücum her yönden başlıyor, bütün umut pencereleri kapanıyor. Umutsuzluk, korku ve dehşet her yere gölge salıyor. Arkadaşlarım endişeli gözlerle, yorgun, kırık ve çaresiz yüreklerle bana geliyor. Halbuki ben hiçbir şeye ümit beslemiyor, şehitlikten başka bir şey beklemiyorum. Lâkin arkadaşlarımdın önünde sağlam ve kendinden emin bir kaya gibi konuşuyor, onlara ümit veriyorum. Cesaretle ve korkusuzca tehlikenin merkezine dalıyor, arkadaşlarımı teselli ediyorum ve onları gönül gücüyle ve güvenle vatanlarına gönderiyorum...

Bazen bütün düzen ve kurum, tüm dostlar ve savaşçılar, neredeyse bütün gelecek ve kader tek bir sözüme bağlı oluyor. Ne umudu, ne gücü, ne de parlak hayâlleri olan, hiçbir

yardım beklentisi olmayan bana!.. Sadece Allah’a tevekkül temelinde takdire razı olmakla ve şehitliği kabul etmeye dayanarak, yine de kendi ayaklarımın üzerinde durdum ve bir kaya gibi, tehlike, korku ve ümitsizlik dalgasını geride bıraktım. Tarihin akışını yeniden değiştirdim... Her şey bir olasılığa dayanıyordu ve kendi kendime dedim ki: *“Bin parçaya da bölünsem kurum devam edecekse ayakta kalacak, tekrar tekrar direneceğim...”*

14 Kasım 1976

Cephe eş-Şabi [Filistinli solcu gruplardan biri; Filistin Halk Kurtuluş Cephesi], Hekban bölgesinden İsrail'i vurdu ve onların havan topu saldırısından beş dakika sonra İsrail'in bombardımanı başladı. Ahmed Muhammed Ali Soydan, Musa Kerim'in iki çocuğu ile Süleyman Gaduh'un bir çocuğu şehit oldu. Onların yanı sıra dört kişi daha öldü, birçok da yaralı... Okul bombalandı. Saat dört sularında, okul çocuklarının çoğu öldürüldü.

Şoför İbrahim Heydus'u Eytal Şab'dan [Lübnan'ın güneyinde bir mahalle] aldılar ve İsrail'de altı saat kadar yargıladılar. Daha sonra Yatır'ı [Lübnan'ın güneyinde bulunan Şii bir bölge] bombaladılar. Büyük olasılıkla bu bombalama, İsrail ile Cephe eş-Şabi'nin el birliğiyle gerçekleşti.¹⁴

14 Bu birkaç satırlık el yazısı çok özlüdür ve yalnızca önemli haberlerin, tarih ve olayın aşlını barındırıyor. Belki de sonra açıklanacak şekilde yazılmış. Bu nedenle, mümkün olan en kısa sürede kullanılması için hızlı ve kısa yazılmış. Metnin aslında Farsça ve Arapça kelimeler ile tanımsız isimler kullanılmış. Asıl mesele, Güney Lübnan halkının Filistinli sol gruplarla olan uzun süreli ve devam eden anlaşmazlığı. Filistinli sol gruplar şehir merkezinden İsrail'e ateş açarak kaçtılar ve İsrail, kimsenin savunmadığı kasaba ve köyleri ateş altına aldı. Bu nedenle hiçbir şey elde etmeden çok sayıda şehit ve yaralının yanında bölgeler tahrip edildi.

18 Kasım 1976

Yatır [Güney Lübnan'da Şii bir bölge]

Köyün tanınmış kişileri ve muhtarı bölgeyi terk etmek için Cephe eş-Şabi ile hemfikir oldular. Fakat onlar, kendi komuta merkezlerinin emri ile geldiklerini ve gitmeyeceklerini söylediler. Bölgede tehlike oluşturunlardı çünkü Cephe eş-Şabi, özellikle şehrin ortasında, insanlar arasından bombalama yapıyordu. Sonunda ortak karardan dolayı Cephe eş-Şabi Yatır'dan çıktı, sadece Fetih kaldı.

21 Kasım 1976

Lecan Suriye [Lübnan'da silahlı bir sol grup], Mecdel bölgesinden İsrail'e saldırı düzenledi, İsrail ise karşılık olarak bölgeyi bombaladı. Bölge halkı onları şehir dışına çıkardı ve şehrin kenarından saldırıya devam ettiler. İsrail cevap vererek bölgenin çevresini vurdu.

21 Şubat 1976

Allah'ın Adıyla

Mahbubem, dün gece uyumadım. Seni acı ve azap içinde gördüğüm için tarifsiz şekilde rahatsızım. Olaylar fırtınasından korkmuyor, kurtuluş kıyısına ulaşmak için tehlike girdaplarına dalıyorum... Bu fırtınalardan çok gördüm... Siz de biliyorsunuz ki Şii halkı bu şiddetli fırtınalara çokça maruz kaldı ve ben, bütün bu tehlike ve fırtınaların insanı olgunlaştırdığını, böylece toplumun kemâle doğru ilerlediğini hissediyorum.

Endişeliyim ve bu endişe de gayet tabiidir.

Günahsız gençlik için kaygılanıyorum; sömürgeciliğin siyasi oyunlarından, içerideki casusların aldatışından ve ikiyüzlülüğünden endişe duyuyorum. Kader konusunda ve bu buhran zamanlarında kendi sorumluluğumuzu yerine getirememekten de...

Fakat ben tehlikeden korkmuyorum, ölümden kaçmıyorum. Fırtınalar tahammülümün ötesinde şiddetlendiğinde, Hz. Ali'yi (a.s.) zihnimde canlandırıyorum. Acı ve ıstırap, yalnızlık, içindeki ateş ve eriyiş, birbiri ardına gelen olaylar fırtınası onu kuşatmıştı. Hepsini hatırlamaya çalışıyor ve sonra teskin oluyorum. Herhangi bir çıkış yolu bulamadığım zaman şehitliğin kollarına sığınıyorum. Güçlü adımlarla ve demir bir

iradeyle Hz. Hüseyin'i (a.s.) takip ediyorum. Benliğimi, hayatım ve tüm varlığımı, rıza ve tevekkülümü Allah'a adıyorum...

İşte o zaman huzurla, mutmain ve sükûna ermiş bir şekilde alın yazıma doğru gidiyorum. Beni en çok rahatsız eden şey, senin mutsuzluğundur ve senin huzursuzluğunun bir kısmını kalbimde taşımayı arzu ediyorum.

Dün büyük bir sıkıntı içindeyken masum gençlerimizi mahkûm ettiniz...

Allah'a yemin ederim ki bu gençler masumdurlar ve o kadar zalimce ve acımasızca ihanete, iftiraya ve ciddi saldırılara uğramışlardır ki ölçüye gelmez...

Onların tek günahı, en fasit kişilere ve suçlulara karşı silahlı mücadelede bulunmalarındır ve Allah, az olmalarına rağmen düşmanlarını yenmelerine yardım etmiştir. Böylesine masum gençleri hayatlarını savunmaktan mahrum etmek ve onları zalimler tarafından mazlumâne öldürülmedikleri için kınamak insaftan çok uzaktır!

Ben bu gençlere saygı duyuyorum, çünkü ilk defa zulüm ve küfre karşı şiddetle karşılık verecek cesaret ve yiğitliğe sahiptiler. Sultan Hüseyin Safevî'nin zamanında aşağılanmış çaresizler gibi korku ve zilletle ölümü kabul etmiyorlar... Bizim meselemiz, zirveye ulaşan ve her geçen gün daha da zorlaşan hak ile batıl arasındaki mücadeledir. Zulüm, küfr ve cehalet ashabı birleşmiş bizi eziyorlar, çünkü biz onların kumaşından değiliz. Onların değerlerini ayaklar altına aldık ve onları yok etmeye kadir olan Allah'ın ölçü ve değerlerini öğrendik.

4 Mart 1977

Solcu grupların en güçlü üssü olan Nebatiyye'de, er-Rafz (Ret) Cephesi¹⁵ ve Komünist Partisi birlikleri ile Saika¹⁶ arasında şiddetli çatışmalar çıktı. Bu çatışma sonucunda iki yüzden fazla solcu güç öldürüldü ve tüm üsleri Saika tarafından ele geçirildi. Geri kalanlar ise güneyde Nebatiyye çevresindeki dağlardan, tepelerden ve vadilerdeki yollardan yürüyerek kaçtı. Bu büyük tasfiyede Fetih ve Demokratik Cephe¹⁷ de Saika'ya yardım etti ve sol üslere hâkim olunduktan sonra hepsi Fetih'e teslim oldu.

Solun son kalesi Sur'da ise durum kritik. Fetih, herhangi bir çatışma durumunda sol güçleri temizlemek için tam tektikte. Er-Rafz Cephesi savaşçıları ise sokaklara ve yollara dağılarak birçok engel oluşturmuş durumdalar. Tek görevleri muhalifleri tutuklamak ve muhtemelen onları dövmek ya da öldürmek. Dün bu engellerden birinde bir Fetih unsuru tutuklandı ve er-Rafz Cephesi tarafından ciddi bir dayak yedi. Fetihli olduğunu öğrenir öğrenmez onu arabadan indirip dövdüler. Er-Rafz Cephesi büyükleri ve liderleri kaçtı. Bazıları

15 Lübnan'daki iç savaş sırasında kurulmuş, Suriye'nin Lübnan'daki varlığına karşı çıkan Lübnanlı ve Filistinli sol gruplardan oluşmuş bir yapı.

16 Suriye yanlısı Filistinli silahlı bir grup.

17 Filistinli sol bir grup.

güneyde patlamalara sebep olmak için intihar eylemcisi misali kundakçı oldu. Onların tek umudu İsrail ile Suriye arasında bir savaş çıkması, Suriye'nin düşmesi veya İsrail'in Lübnan'a girmesi. Böylece sabotajlarına birkaç sabah daha devam etme fırsatı bulmuş olacaklar.

9 Mart 1977

Tel Rabbi Selaseyn'e [Güney Lübnan'da, Tayyibe yakınlarında bir tepe] yapılan saldırı sırasında, Emel gençleri "Allahu Ekber" nidâlarıyla düşmana mermi yağmuru ve ani bir atakla saldırdı. Düşman ağır kayıplar vererek yenildi ve yorgun düştü. Emel gençlerinin düşmanın saflarını yarmasından sonra çatışma meydanındaki tüm savaşçılar; Fetih gençleri, Lübnan Arap Ordusu ve hatta Yesari grubu bile "Allahu Ekber" diye bağırdı. Bu melekûtî ses Tayyibe dağlarında yankılanarak top atışları ve patlamaların sesine karıştı.

27 Temmuz 1977

Haruf [Güney Lübnan'da bir şehir]

Er-Rafz Cephesi bir ofis açmak istedi, ancak şehir halkı buna karşı çıkarak izin vermedi. Er-Rafz Cephesi ise şehrin dışında bir karakol kurdu ve şehir halkını yakalayıp onları şiddetli bir şekilde dövmeğe başladı.

27 Temmuz 1977

Ensar [Güney Lübnan'da bir şehir]

Saika şehre hâkim oldu. Bu hakimiyeti istemeyen El-Fetih¹⁸, başta Komünist Parti olmak üzere sol gruplara silah ve kimlik kartı veriyor. Onları bombalı saldırılar için Saika ve Mahrumlar Hareketi'ne¹⁹ karşı kışkırtıyor...

18 Yaser Arafat liderliğindeki Filistinli grup.

19 İmam Musa Sadr'ın kurduğu oluşum.

5 Temmuz 1977

Burc Rahhal'da Solcu Gruplarla Tartışma

Güneydeki çeşitli şehirlerde Mahrumlar Hareketi'nin yaptığı birkaç konuşma ve bunlardan kaynaklanan şaşırtıcı etkidenden sonra Şeyh Subhi [Mahrumlar Hareketi'nin kadrosundan], Burc Rahhal'da [Sur yakınlarında bir köy] konuşma yapmak istedi. Bu, orada mutlak kontrole sahip olan sol gruplara bir tür meydan okumaydı. Şeyh'in teklifini kabul ettim ve hatta Profesör Hasan Hüseyinî'nin de onunla gitmesini rica ettim. Eğer siyasi sorular gündeme gelirse ve Şeyh cevap veremezse Profesör Hasan Hüseyinî, cevap vermek için hazır olacaktı. Bu yüzden belirlenen günde, öğleden sonra saat altıda Şeyh Subhi ve Profesör Hasan Hüseyinî ile hareketin gençlerinden bazıları, ideoloji ve parti düşmanlarının önünde İslâmî ve politik konuşmalarını yapmak için Burc Rahhal'a gideceklerdi.

Ben Beyrut'tan kuruma geldim ve bizimkilerin ayrılmak için hazır olduklarını gördüm. Yapacak başka bir işim de kalmamıştı ve ayrıca kalbimde -Allah korusun- solcuların Şeyh'i sıkıştırması ve Şeyhin de cevap verememesi konusunda endişe vardı. Böyle olursa bölgede büyük bir manevi yenilgi yaşayacaktık. Haliyle ben de onlarla birlikte Burc Rahhal'a gittim. Konuşma köyün hüseyniyesinde olacaktı. Hareket yetkilileri, misafirleri hüseyniyenin ön kısmına oturtttular ancak ben

arka taraflara geçerek yanıma aldığım [Ali] Şeriatî'nin bir kitabını okumaya başladım. Beni ön kısma götürüp başköşeye oturmak için çok ısrar ettiler fakat havsalam burada değildi ve başka bir dünyada seyahat ediyordum, tatlı rüyalarımı bırakıp hüseyniyedeki kalabalığa katılmak istemiyordum. Yine de dosta düşmana orada olduğumu göstermek, dostlarım için manevi bir güç olmak ve aynı zamanda da kalbimin nâz-u niyâz ile meşgul olmak istiyordum ve kendimi manevi zevkimden mahrum etmek istemiyordum.

İnsanlar yavaş yavaş gelmeye başladı ve hüseyniye eşi benzeri görülmemiş şekilde doldu. Nihayet konuşma başladı. Şeyh, Allah'a tapınma hakkında ilginç bir konuşma yaptı ama ben, hâlâ kitabımı okuyordum. Sadece ara sıra konuşmacıya bakıyor, böylece toplantıdaki varlığımı hissettiriyordum.

Ancak sol partiler güçlü bir kanat oluşturdular, güçlerini dışarıda konuşlandırdılar ve hüseyniyenin hassas noktalarına pusu kurdular. Toplantıyı sabote etmek ve tartışma yaratmak için eksiksiz bir plan yaptılar. Şeyh Subhi konuşmasını bitirir bitirmez solcu konuşmacılardan biri soru sormak için elini kaldırdı ve minberin yanında durup konuşmaya başlayarak şöyle dedi:

“Ey Şeyh, sözleriniz çok güzeldi, Allah'a tapmanın birçok faydası var fakat sizin Allah'la ve Allah'a tapmayla ne işiniz var? Siz ki Müslüman değilsiniz! İslâm'a amel etmeyen sizsiniz! Siz sömürgecilikle savaşmıyor, Ketaib ile iş birliği yapıyorsunuz. Sizler Nebahî Ketaib'e teslim ettiniz, hainsiniz...”

Şeyh Subhi minberde kalakalmıştı. Bu deneyimli parti konuşmacısı o kadar yüksek sesle, hızlı ve çekici konuşuyordu ki şeyhe cevaplaması için zaman tanımadı. Bu yüzden Şeyh

minberden indi ve Profesör Hasan Hüseyinî, cevap vermek için minbere çıktı lâkin onun da fırsatı olmadı...

Bir kargaşa çıktı, insanlar itiraz ediyordu ama minber o parti konuşmacısının elindeydi ve tıpkı bir kum fırtınası gibi Mahrumlar Hareketi'ne saldırıyor, makineli tüfek gibi ardı ardına sert devrimci sloganları sıralıyordu. Nihayet Üstad Hasan Hüseyinî öfkелendi, bağırarak konuşmacının sesini kesebildi ve şöyle dedi:

“Şu anda Lübnan'ın güneyinde, Bint Cübeyl ve Tayyibe'nin savaş meydanlarında Emel Fedaileri savaşıyor ve Lübnan'ı savunuyorlar. Onlar her hafta şehit veriyor, peki sizler neredesiniz? Sizler, Ketaib veya İsrail ile nerede savaşıyorsunuz? Eğer doğru söylüyorsanız güney sınırlarına gidin ve düşmana karşı siper alın! Slogan atmayı bırakın ve doğru söylüyorsanız biraz olsun amele dökün...”

Bir süre sonra konuşma normale dönmek üzereyken başka bir parti konuşmacısı hemen minbere çıktı ve Üstad Hasan Hüseyinî'nin yanında yer alarak sözlerini söylemeye başladı. Konuşma ortamı tekrar canlandı. Sözleri o kadar etkileyici ve güzeldi ki hüseyiniyedekiler pür dikkat kulak kesildi. Konuşmasına Hz. Ali (a.s.) ve adaletiyle başladı, ardından Ebuzzer Gaffari'ye ve onun Osman ve Muaviye'ye karşı amansız mücadelesine değindi. Mücadelenin kapitalistleri yok etmeyi ve Lübnan sisteminin çöküşünü hedeflemesi gerektiği, İsrail veya Ketaib ile savaşmanın ikincil bir mesele olduğu sonucuna vardı. Tüm Lübnan sistemi ve kapitalizm yıkılıncaya kadar bütün bu savaşlardan, dökülen kandan ve fedakarlıklardan hiçbir sonuç alınmayacağını söyledi.

Onun İslâm'a ve Hz. Ali'ye asla inanmadığını biliyordum ama halkın düşüncelerini kontrol etmek için birbiri ardına

Kuran ayetlerini kullanıyor ve Hz. Ali'nin sözlerini dile getiriyordu. Hâlâ hüseyniyenin arka tarafında oturuyor ve bu duruma şahit oluyordum. Partinin maharetine ve Hareket gençlerinin saflığına kızıp rahatsız olmuşum. Sonunda Hareket'ten biri bana gelip kulağıma şöyle dedi: "Durum çok kötü, parti taraftarları tüm hüseyniyeyi sarmış ve eğer cevap verirse bizi ezecekler... Kısacası hüseyniyeyi bir an önce terk etmek en iyisi!"

Kızgınlıkla ona şöyle dedim: "Yani kaçalım mı diyorsun? Toplantıyı onların ellerine bırakıp meydanı boşaltalım mı diyorsun? Sen ve tehdit altında olduğunu düşünen herkes gidebilir, lâkin ben burada kalıp toplantıyı lehimize çevirmeye çalışacağım..."

Sonra oturduğum yerden, hüseyniyenin sonundan sesimi yükselttim. Resmen sahneye çıkmaya ve onları kendi taktikle-riyle ezmeye karar verdim. Her şeyden önce, bu becerikli konu-şmacıyı hücum pozisyonundan çıkarıp savunma pozisyo-nuna geçirmek istiyordum. Yüksek sesle konuşmacının beni fark etmesini sağladım. Taraflar bana üstün gelmek için ba-ğırıldılar ama ben daha yüksek sesle konuştum. Basit, kısa ve sağlam bir soru: "Siz ey konuşmacı, Ali'ye inanıyor musunuz?"

Bütün taraflar, onu cevap vermekten muaf tutmak için bana karşı ayaklandılar fakat ben sorumu tekrarladım. Hatta sorumu insanların anlamasını sağladım: "Ey insanlar, Ali'den ve Kuran'dan bu kadar çok söz eden bu adam, Ali'ye inanıp inan-madığı konusunda bana cevap vermekten neden korkuyor?"

Tüm bakışlar bana yöneltildi ve utanmayı tamamen bir kenara bıraktım, sanki utanç diye bir mefhum yokmuş gibi. Konuşmacı bir şeyler söylemek istiyordu ama Ali'ye inanıp

inanmadığı konusundaki sorum yükselip duruyordu. Sonunda konuşmacı “evet” demek zorunda kaldı: “Ali’ye inanıyorum!”

Hemen ardından başka bir soru sordum: “Acaba, Ali hırsızlık yapıyor muydu?”

“Hayır, çalmıyordu.” cevabını verdi.

Ona kaçma fırsatı vermeden, cevabından çıkardığım sonuçla devam ettim: “Ama siz çalışıyorsunuz. Nasıl olur da Ali’ye inanıyor ve aynı zamanda çalışıyorsunuz?” Konuşmacının tüm dedikleri yıkıldı, sinirleri gerildi. Hırsızlıklarını haklı çıkarmak için tüm gücüyle kendini savunmak istedi, ancak sözlerinin artık bir alıcısı kalmıştı. İnsanlar onların hırsızlık yaptığını ve hırsızlığın onlar için günah olmadığını biliyorlardı... Konuşmacı sonunda itiraf etmek zorunda kaldı fakat şöyle diyerek: “Biz hırsızlık yapmıyoruz, bilakis kapitalistlerin mallarına el koyuyoruz (müsadere ediyoruz) ve müsadere hırsızlıktan farklıdır. Komiteler, zenginlerin mallarına kamunun lehine el konulmasını emrederse buna artık hırsızlık denmiyor.”

İnsanların duygularını ve sözlerinden duydukları memnuniyeti hissederek; “Hangi komiteler, kitleler? Hepsi sizi reddediyor. Hepsi sizden nefret ediyor!” diye bağırdım. Ardından şöyle devam ettim: “Birkaçınız toplanıp kendine komite diyorsunuz, insanların mallarını kendi cebiniz için çalışıyorsunuz ve teşkilatı itibarsızlaştırıyorsunuz? Ne zaman ve nerede halk size vekâlet verdi? Hangi zamana ve her nereye baksak kitlelerin sizi reddettiğini görüyoruz.”

Parti konuşmacısı şu karşılığı verdi: “Biz onlar uğruna el koyuyoruz, ancak şu anda hareket yeterince gelişmiş ve büyümüş değil, dolayısıyla anlamıyor!”

Ona, “Her halükârda millet, kendi temsilciliğini size emanet etmediği sürece kimsenin malına el koyma hakkınız yoktur.” diyerek şöyle devam ettim: “Ayrıca sormak istiyorum, haklıysanız neden Kemal Canbolat’ın [Lübnan’ın en zenginlerinden ve aynı zamanda sol partinin liderlerinden biri] ve George Havi’nin [Lübnan’ın zenginlerinden biri ve Lübnan Komünist Partisi lideri] mallarına el koymuyorsunuz? Lâkin yaşadıkları evleri ve yaşamlarını İsrail’in bombardımanı altında terk eden, tüm serveti sadece ev eşyaları olan zavallı insanların evlerine yöneliyor ve utanmadan onları çalılıyorsunuz! Evet, Hz. Ali sizden utanıyor ve siz de kendinizden utanmalı, siyasetinize İslâm’ı ve Hz. Ali’yi alet etmemelisiniz!”

Konuşmacı ustaca kürsüyü tekrar ele geçirmek istedi ve Kuran ayetlerini okuyarak, Hz. Ali ve Ebuzer’e sırtını dayayıp devrimci sloganlara güvenerek din karışı duruşunu örtmek istedi... Lâkin ben, ona fırsat vermiyordum. Ona tekrar bir soru yönelttim: “Allah’a ve Resulüne inanılıyorsanız, o zaman sekülerizm hakkında ne düşünüyorsunuz?”

Cevap veremedi, çünkü çıkmaza girmişti. İslâm’ı, Hz. Peygamber’i (s.a.a.) ve Hz. Ali’yi (a.s.) bu kadar savunmasına rağmen sekülerizmi savunamadı. Diğer taraftan sekülerizm, Lübnan’daki tüm sol grupların şiarı olmuştu.

Böylece taraflar küfür etmeye başladı. Öfkeleri patlama noktasına ulaşmıştı. Bense bu anı bekliyordum.

Tekrar tekrar bağırarak konuşmacıyı provoke ettim. Halkın dedikoduları her şeyi bozdu. Sonra hakaretler başladı, tehditler ve silahlar meydana indi. Fakat ben sağıma veya soluma bakmadan soru sormaya devam ettim: parti üyelerini rahatsız edip yoran güçlü, kısa ve derin sorular. Gerginlik arttı ve kargaşa başladı. Her iki taraftan insanlar tartışmaya başladı

ve kargaşa hüseyniyenin dışına taşı. Kaos ve kargaşanın sesleri gökyüzüne yükseliyordu, anbean patlama noktasına yaklaşıyorduk ve ben, kendimi daha büyük ve daha tehlikeli bir manevraya hazırlıyordum.

Bu sırada şehrin bazı büyükleri öne çıkmamı ve insanlarla konuşmamı istedi. Hemen kabul ettim ve hızlıca minberin önüne geçip parti konuşmacısının yanında durdum. Aniden, partinin kalıplı ve güçlü iki adamı iki yanıma tuttu! Onlara saldırırsam akıllarınca beni öldürmekle tehdit ediyorlardı. Kararımı vermiştim, tehlikeli ve sağlam bir karar: bir kavga durumunda, ani bir darbe ile onları asla yerden kalkamayacakları şekilde yere düşürecektim. İrademe ve bileğimin gücüne o kadar itimat ve inancım vardı ki sakince konuşmaya başladım. Herkesten eğer beni seviyorlarsa sessiz olmalarını ve kimsenin hakaretlerine cevap vermemelerini rica ettim. Hüseyniyenin içi hemen duruldu ama dışarıdaki gürültü konuşmama izin vermiyordu. Dışarıdaki bütün insanları içeriye davet etmeleri için bazı arkadaşları dışarıya gönderdim çünkü onların da söylediklerimi duymalarını istiyordum. Dışarıdaki dost ve düşman yavaş yavaş içeri girdiler ve neler söyleyeceğimi duymak için ister istemez sustular.

Konuşmamdan önce parti konuşmacılarını selamladım. Onun Kur'an ve Nehcü'l-Belâğa bilgisini överek şöyle dedim:

“Kuran ve Hz. Ali'ye olan yakınlığınıza ve ilginize rağmen nasıl hırsızlık yaptığınızı merak ediyorum. İnsanları dövüp eziyet ediyorsunuz, sebepsiz yere iftira atıyorsunuz, masumları öldürüyor ve insanları güvenlikten mahrum ediyorsunuz, böylelikle İsrail'in komplosu için ortam hazırlıyorsunuz!”

Bu esnada elektriği kestiler, mikrofon çalışmadı ve birkaç dakika boyunca tamamen karanlıkta kaldık. Her an bir saldırı

bekliyordum. Sonunda gaz lambası getirdiler ve konuşmama devam edebildim.

Sonra komployu anlattım...

“İsrail’in Filistin direnişini tasfiye etmeye yönelik kompoları başladı ve Müslümanların gücünün yükselişinden korkan Ketaib, sahip olduğu imtiyazlarını korumak ve Müslümanların gücünü zayıflatmak için İsrail’le muvafakat etti, direnişi meydandan çekmek için bir komployu ateşledi. İsrail’in desteğiyle direnişi vuruyor ve aynı zamanda Filistin direnişiyle birlikte Müslümanlara diz çöktürüyordu.

Lübnan’daki savaş, sol partilerin yanlış iddialarının aksine, yoksulların mevcut sisteme karşı ayaklanması değildi. Daha ziyade, sömürgeciler tarafından direnişi yok etmek için tasarlanmış bir İsrail komplosuydu ve savaşı şiddetlendirmek ya da bir patlamayı ateşlemek için atılan her adım İsrail’in çıkarına ve Müslümanların, direnişin aleyhine oldu. Gördük ki solcu gruplar Lübnan rejimini devirmek hayaliyle savaşın alevini körüklüyorlar ve pratikte bir komplo girdabında boğuluyorlardı. İsteseler de istemeseler de İsrail’in yararına adım atıyorlardı. Öldürülen 60 bin kişinin ve 300 bin yaralının kanının, Lübnan’ın tamamının tahrip edilmesindeki sorumluluğun çoğu cehalet ya da ihanet nedeniyle sürekli olarak savaş alevlerini körükleyen ve üzerine benzin döken Lübnanlı solcu gruplara aittir.

Her gün Ketaib’e ve İsrail’e saldırı için yeni bir bahane verdiler ve sonunda Lübnan’ı hayatta kalması bile sorgulanan bu kara güne sürüklediler. Hatta her geçen gün bir şeyler kaybederken daha fazlasını elde etmek için savaş sloganı atıyorlar.

Seyyid Musa [İmam Musa Sadr] en başından beri kompionun mahiyetini çok iyi biliyordu ve onu kısırlaştırmak için

çok uğraştı. Hatta savaşı bitirmek için açlık grevine başladı ve nihayet, savaş sona ermişti de. Raşid Keramî başbakan oldu, ortalık tekrar sakinleşecekti. Fakat Baalbek bölgesindeki solcu gruplar masum Hristiyanlara saldırdı, birçok kişiyi öldürdü ve savaş ateşi yeniden alevlendi...

Emel gençleri tarihi görevlerini bir an için ihmal etmediler. Savaşın tüm cephelerinde topraklarını savunmak için kanlarının son damlasına kadar savaştılar ve yüz otuzdan fazla şehit verdiler. Şeyyah'ın [Savaşın ilk cephelerinden biri olan Beyrut'tun önemli bir caddesi] savunulması, özellikle savaşın kritik anlarında Emel gençlerinin omuzlarındaydı. Kenise, Esad Esad ve Teyune caddelerinin çevresi Emel gençlerinin elindeydi. Bunlar, Şeyyah savaşının en tehlikeli ve en zor eksenleri olarak kabul edildi.

Aynı şekilde Mazi Mahallesi'nde, Royce Bölgesi'nde, Leylekel ve Sellum Mahallelerinde, Kferşimada, Derin Hendek'te, Tel Zaater'de ve Nebah'ta Emel gençleri büyük zorluklarla savaştılar. Emel şehitleri, Tel Zaater'de Filistin direnişinin yardımıyla canlarını hiçe saydılar ve Tel Zaater savaşlarında iki Emel askeri yetkilisi [Sagr ailesindendiler] şehit oldu ve Emel'in on beş resmi mensubu şehadet iftiharına nail oldu.

Bunların yanında yüzlerce Ensar ve Mahrumlar Hareketi destekçisi şehit oldu. Eşheb ailesinden kırk kadar erkeğin başı kesildi, çünkü bir zamanlar Emel'in Tel Zaater'deki askeri komutanı Eşheb ailesinden biriydi! Tel Zaater'in düşüşü sırasında, bir grup Emel savaşçısı [Muhammed Şur'un komutasındaki on iki adam] Tel Zaater'den çıkış yolunu açmak için Fetih'in en deneyimli savaşçılarıyla birlikte Monte Verdi Dağı'na gitti. Burada, Tel Zaater'den kaçanları desteklemek için zorlu ve korkunç günler geçirdiler. Aralarından beşi yaralandı ve hastaneye kaldırıldı.

Emel savaşçıları güneyde ise direnişi savunmak için Seyda, Hilaliye ve Ceba'da savaşılar. Komplonun güneye aktarılmasından sonra Güney Lübnan sınırında, özellikle Bint Cübeyl ve Tayyibé'de, Fetih'ten sonra en büyük savaş kuvvetlerini Emel konuşlandırdı. Emel her durumda herkesten daha çok şehit vermiştir. Solcu gruplar ise hiçbir şekilde savaş ekseninde olmamakla birlikte, sadece şehirlerin içinde ve halkın arasında savaş araçlarına binerek geçiş töreni yapar ve dikkat çekmek için güç gösterirlerdi.

Nebah hakkında daha detaylı konuşmak istiyorum çünkü dostumuz olan bu grup, Mahrumlar ve İmam Musa Sadr'ı, Nebah'ı Kataib'e teslim etmekle ve dolayısıyla İmam'ı ihanetle suçladı. Hatta Nebah düştüğünde, solcu gruplar bu itham esasınca toplanarak Mahrumlar Hareketi'ni tasfiye etmek istediler. Hareketten bir kısım insanı döverek yaraladılar, zindana attılar ve hatta öldürdüler. Mahrumlar Hareketi'nin, Nebah'ı Kataib'e teslim ettiği iddiası yüzünden...

Şehid Nebah hakkında daha detaylı konuşarak aslında Nebah'ın düşmesinin solcu grupların ihanetini kanıtlamaya yeter sebep olduğunu göstermek istiyorum. Başka bir suç işlemeselerdi bile, bu suç tek başına onların ihanetini ve suçlularını ispatlamak için yeterli olurdu. Allah'ı şahit tutuyorum ki herkes sussa dahi ben şahsen sessiz kalmayacağım! Nebah'ın düşüşünü bir çekiçe toplumun vicdanına ve tarihin hafızasına kazıyacak, suçluları ifşa edeceğim.

Siz ey solcu gruplar, İmam Musa Sadr'ı ve Mahrumlar Hareketi'ni Nebah'ı teslim etmekle suçluyorsunuz. Ben ise suçlunun kimler ve hangi taraf olduğuna kendinizin karar verebilmesi için hepinizi adalet mahkemesine sürükleyip mahkûm edeceğim.”

Sonra Nebah'ın ilk günlerdeki vaziyetini anlattım:

“Hastanesi bile olmayan 200.000 nüfusluk bu şehir, yoksulluk ve cehalet nedeniyle tamamen solcu grupların kontrolü altındaydı. Ekmek ve gıda solcu gruplar ile aşırılıkçı örgütlerin elindeydi ve sadece kendi taraftarlarına veriyorlardı. Eğer onlara giden aç insan kendi taraftarlarından değilse, ‘Sen İmam’dan sayılırsın; git ondan al!’ denirdi. Lâkin Nebah kuşatma altındaydı ve bu insanlar için ne iş ne de ekmek imkânı vardı. Grupların eline ise yabancı ülkelerden ciddi oranda para ve gıda ulaşıyordu.

İmam Musa Sadr, kısıtlı imkânlarıyla partizan olmayan yoksullara birkaç kez un, pirinç, şeker, yağ vs. dağıtmayı başardı ve yine o, ilk kez büyük bir zahmetle ve Fransız doktorların yardımıyla yirmi dört yataklı ve iki ameliyat servisine sahip bir hastane tesis etti.

Bir buçuk ay içinde 2.700’den fazla ameliyat gerçekleştirildi, ki eğer hastane olmasaydı bu insanların çoğu ölecekti! Fakat solcu gruplar Fransız doktorlarla görüşüp onlara İmam Musa Sadr’ın bir Ketaib üyesi ve bir gerici, kukla ve casus olduğunu, Nebah’tan ayrılımlarının onlar için daha iyi olacağını söylediler. Doktorlar, insanlık için çalıştıklarını ve İmam Musa Sadr ile hiçbir alakalarının olmadığını söylediler. Grup üyeleri, hastanenin İmam Musa Sadr adına faaliyet gösterdiğini ve İmam’ın, hastanenin iyi itibarını kullandığını söylediler. Onları o kadar çok kışkırtıp tehdit ettiler ki yabancı doktorlar Nebah’tan kaçtılar! Bu, Nebah’taki solcu grupların işiydi! Bundan daha büyük bir suç var mı? Hangi kör vicdan bu korkunç gerçeklere karşı kayıtsız kalabilir ve acıya boğulmaz! Tüm bu suçlardan sonra hangi grup kendini insanlık yanlısı olarak görebilir?

Komplocuların daha fazla açığa çıkıp rüşva olması için daha önemli bir konuyu açıklamama izin verin. Nebah'taki Müslümanlar ve Hristiyanlar arasında, onlara komşu olan Ermeniler yaşıyor. Ermeniler savaşta tarafsızdı ve Müslümanlarla yakın dostluk ilişkileri vardı. Un ve yiyecek, ilaç ve doktor -hatta silah-, gizli bir şekilde Nebah'a ulaşıyordu. Ermeni tarafında soldan veya sağdan hiçbir silahın giremeyeceği, ancak silahsız kişilerin giriş ve çıkışlarının serbest olduğu konusunda bir anlaşma vardı.

Nebah'taki hayatın son günlerinde, komplo çökmek üzereyken Ramsey adlı bir Maruni Hristiyan liderliğindeki "Demokratik Cephe" adlı Filistinli sol örgüt, Ermenilere defalarca saldırarak otuz iki kişiyi öldürdü. Ermeniler durumu protesto ettiler ve Yaser Arafat ile Velid Canbolat'a şikâyetle bulundular fakat bir netice alınamadı.

Nihayet komplonun gerçekleşmesi için caddenin ortasında dört Ermeni kıza hakaret ettiler ve bu nedenle Ermeniler Ketaib'in yanında yer aldı. Böylelikle Ketaib, Ermeni mahallelerinden Nebah'a girdi ve sonunda Nebah düştü.

Nebah'ın tamamen düşüşünden birkaç gün önce, Emel'in Tarad kampı çevresindeki askeri şefi Abdulkerim Said ve burayı savunarak sayısız Ketaib saldırısını büyük bir fedakarlıkla püskürtmekten sorumlu olan on üç kadar Emel savaşçısı, solcu gruplar tarafından arkadan saldırıya uğradı. Bunun nedeni Emel savaşçılarının Suriye'nin kuklası olmakla suçlanmasıydı. Bu grubun silahları alındı, dövüldüler ve hapse atıldılar. Bazıları uzun bir süre yatağa mahkûm bırakıldı. Abdulkerim Said ise tüfek dipçığıyle şiddetli bir şekilde dövüldü, bir hafta sonra bile başı hâlâ şişkin ve yüzü simsiyahtı! Elbette on üç Emel savaşçısının tutuklanmasının ertesi günü, bölgeyi savunacak kimse olmadığı için Tarad kampı çevresi

düştü. Bu komployla bir dizi solcu grup üyesi, Emel'in elindeki Plaza çevresine arkadan saldırarak onları makineli tüfeklerle taradılar. Emel savaşçıları bu mermi yağmurundan kendilerini kırık duvarlar, taşlar ve delikler yardımıyla kurtarabildi.

Ertesi gün, Plaza çevresi de savunacak kimse olmadığı için düştü. En önemlisi, en acı verici ve utanılası olan ise Nebah'taki Fetih komutanı Binbaşı Ebu Zeyd'in kaçtıktan sonra verdiği bir röportajında sarf ettiği şu sözler idi:

"Nebah düşmeden 24 saat önce on üç savaşçı ile örgüt Ke-taib'e teslim oldu ve Nebah'tan ayrıldı."

Buna benzer sözler sarf edenlerin neredeyse hepsi şimdi batı bölgesinde güvenle yaşıyor. Ancak Emel savaşçıları son ana kadar savaştılar ve aralarında askeri sorumlu Hüseyin Gaşagaş, kültür sorumlusu Muhammed Fakih ve hizmet sorumlusu Ebu Muhammed Kayık'ın da olduğu yaklaşık yirmi beş kişi şehit oldu.

Komplocu gruplar Nebah'ın düşmesine sebep oldular, düşüşten bir gün önce silahlarını teslim edip güvenli bir şekilde kaçtılar. Emel gençleri ise savaştı ve şehit oldular. Şimdi, birisinin çıkıp Mahrumlar Hareketi'nin veya İmam Musa Sadr'ın Nebah'ı teslim ettiğini söylemesinden daha büyük bir suç var mı?

Eğer bu hainlerin biraz şeref ve insafı olsaydı böylesine alçakça bir iftirada bulunmazlardı. En azından Emel şehitlerinin kanından utanırlardı. Vicdan sahibi olsalardı bunca cinayet ve suçu işleyemez, baskı ve insafsızlık yapamazlardı. Bu hainlerin en utanç verici suçu, Nebah'ın düşüşünden sonra solcu grup ve örgütleri toplayıp Mahrumlar Hareketi'ni tasfiye etme emrini vermeleridir. Böylece Lübnan'ın her yerinde, Emel veya Mahrumlar Hareketi'nin gençlerini bulup tutukladılar; dövdüler, hapse attılar ve kimi zamansa öldürdüler. Bu

suç ve ihanet, her şeyden yoksun olan bu grubu sonsuza kadar kınamaya yeter! Bu gruplar tüm bu apaçık suçlardan ve ihanetlerden başka bir günah işlememiş olsaydı bile sadece Nebah'ın düşme komplosu ve bu doğrultudaki iftiraları ve suçları ile ihanetleri, bu rezil grupları sonsuza dek lanetlemek için mahkûm etmeye yeterdi.”

(Kalabalıktan bir kısım ayağa kalktı ve olaylar sırasında Nebah'ta olduklarını, grupların ihanetine şahit olduklarını söylediler. Diğer yerlerden de onaylama sesleri duyuldu. Hüseyiniye büyük bir heyecan yayılmıştı ve her taraftan solcu gruplara karşı sert sloganlar atıldı. Grup üyeleri utanç verici bir sessizliğe gömülerek hiçbir karşılık veremediler. Grup liderleri şaşkına dönmüş, sinirli ve gergin bir şekilde olan bitene bakıyorlar, ellerinden hiçbir şey gelmiyordu. Silahları artık çalışmıyordu. Hüseyiniyenin içindeki halkın sıkılmış yumrukları ile solcu grupların zulüm ve suçlarına karşı adalet sloganları dışında hiçbir şey duyulmuyordu.)

Yüksek sesle şöyle devam ettim:

“Grupların mevcut temsilcilerinin cevapları varsa ayağa kalkıp söyleyebilir, sözlerime veya dillendirdiğim gerçeklere eleştirileri varsa itiraz edebilirler... (hiçbir itiraz olmadı). Siz ey gruplar, Seyyid Musa'ya [İmam Musa Sadr] hakaret ediyor ve utanmadan ona ajan ve casus diyorsunuz, ancak son iki yılın tarihi dikkatlice incelenirse barışçıl, fedakâr ve hak arayan tek insanın sadece ve sadece İmam Musa Sadr olduğu ortaya çıkacaktır. İmam Musa Sadr hakkındaki iddialarımı kanıtlamak için grupların ve İmam'ın son iki yıldaki önemli durumlarını karşılaştırayım.

İç savaşın başlangıcında İmam Musa Sadr, bunun bir İsrail komplosu olduğunu ve komplonun her ne pahasına olursa

olsun engellenerek savaş ateşinin söndürülmesi gerektiğini ivedilikle ilan etti. Gruplar savaş ve katliam sloganları attılar ve İmam'ı savaşmak istememekle suçladılar. Bugün herkes biliyor ki gruplar yanlış yaptı ve İmam Musa Sadr haklıydı. Bu tehlikeli komplonun girdabında boğulmak Müslümanların hiçbir şekilde yararına değildi ve bu büyük sıkıntıda solcu gruplar kesinlikle ciddi bir rol oynadılar. 60 bin ölü ve 300 bin yaralının kanı bu savaşın liderlerinin yakasını bırakmayacaktır. İmam Musa Sadr ise savaşı durdurmak için açlık grevine kadar giderek manevi gücünden yararlandı ve bir süre sonra da savaşın önünü aldı.

Solcu gruplar ve liderleri Canbolat, Ketaib'i azletmek için bir kararname çıkardı. İmam Musa Sadr ise bu duruma itiraz etti ve ardından, Ketaib'in azledilmesinin maslahatı gözetmek sayılamayacağını kabul ettiler.

Daha sonra sol ve sağ partiler, Hristiyan'ın Müslümanı, Müslüman'ın Hristiyan'ı herhangi bir noktada öldürdüğü "*Kimlik Cinayeti*"ni başlattı (Lübnan'da kimlik, dini mensubiyet üzerine kayıtlıydı). Din için insan öldürmek! Ne kadar büyük bir suçtu, haksız yere ne çok kan döküldü. İmam Musa Sadr, Kimlik Cinayeti'nin karşısında durarak şiddetle karşı çıktı ve savaştı. Bu yüzden solcu grupların birçok hakaret ve iftiralarına maruz kaldı. Kimlik Cinayeti'nin Ketaib lehine sonuçlandığını ve tüm Hristiyanları Ketaib'in etrafına topladığını gördük. Her bir Hristiyan kendi canını savunmak için silahlanarak Müslümanlara karşı savaşa girdi. Bu durum, Hristiyanlar için büyük bir gücü de ortaya çıkarmıştı.

Canbolat ve solcu gruplar Lübnan'ı fiili bir şekilde bölmek için "yerel yönetim" sloganları attılar ve "siyasi meclisler", "ulusal ordular", "kitle polisi" gibi çeşitli bakanlıklar kurdular. İmam Musa Sadr buna şiddetle karşı çıktı ve bu karşı çıkışını

uzun süre devam ettirdi. Neticesinde ulusal güçler “yerel yönetim” sloganını terk ederek Lübnan’ın birliğini destekledi.

Canbolat liderliğindeki solcu gruplar dininin hükümetten ayrılması sloganları attılar ve İmam Musa Sadr buna da karşı çıkıyordu. Mücadeleden sonra tüm taraflar İmam’ın görüşünün doğru olduğunu ve İmam’ın ideolojik yaklaşımı olan “siyasi laiklik”i kabul etti.

Bütün bu yaşananların ardından en büyük musibet ortaya çıkmıştı ve bu, Suriye ile direniş arasındaki patlamaydı. Canbolat ve solcu gruplar, Suriye’yi hain ve casus ilan ederek bir Suriyeliyi öldürmenin bir İsrailiyi öldürmekten daha gerekli olduğu görüşünü savundular. Suriye’nin Lübnan’a girmesinden İsrail’in girmesinin daha iyi olacağına dair sloganlar attılar. Suriye’ye karşı savaşa gitmeyenlerin Filistin direnişine karşı ihanet etmiş sayılacaklarını da söylemlerine eklediler.

Ancak İmam, Suriye ile direniş arasındaki herhangi bir çatışmanın Filistin ve Arap milletinin direnişi için büyük bir felaket olacağına ve bu çatışmanın ne pahasına olursa olsun durdurulması gerektiğine inanıyordu.

İmam Musa Sadr, bu doğru çizgisi nedeniyle ne çok saldırıya uğradı, hatta defalarca hayatı tehlikeye düştü! Ne çok iftiraya, hakaret ve felakete katlandı! Ancak mantıksal çizgisini değiştirmede ve nihayet mücadelesi üzerine mucizevi bir şekilde Suriye ile direnişi uzlaştırdı, böylece Filistin direnişi ve Müslümanların yararına olan bu yeni dönemi başlatmış oldu. Bu, bugün tüm insanların ve hatta solcu grupların bile itiraf ettiği bir şeydir. Ancak bunlardan bir tanesi bile İmam Musa Sadr’a yapılan iftira, hakaret ve saldırılardan ötürü gelip özür dileyecek ve İmam’ın büyüklüğünü itiraf edecek şeref ve mertliğe sahip değildir...

İmam'ın tüm söz ve telkinlerinin doğru ve mantıklı olduğunu görüyoruz. Diğer partiler ve liderleri sürekli olarak konumları ile hatalarından dolayı sloganlarını değiştirmek mecburiyetinde kaldılar. Ancak İmam, aydın görüşlü ve değerleri olan biriydi. O, dış güçlerden bağımsızlığı takip ederek, hükümetlerden ve güçlülerden para ve silah kabul etmeyerek her zaman doğruyu söylemiş, hakta ısrar etmiş, haktan dolayı en büyük ihanetlere, iftiralara, saldırılara ve nefrete göğüs germiştir. Her şeye rağmen hakikat yolundan bir an bile sapmamış ve hakikati menfaatlara, koşullara, korku, tehdit ve açgözlülüğe feda etmemiştir...

Bu insanın değeri büyüktür ve milletin önderliğine de bu şahsiyet lâyıktır. İşte bu nedenle, İmam Musa Sadr'a yönelik tüm bu iftiralar, düşmanlıklar ve zehirli propagandalara rağmen halkın çoğunluğunun sevgilisi ve örneği olan tek kişinin İmam Musa Sadr olduğunu görüyorsunuz.”²⁰

(Toplantı, halkın İmam Musa Sadr lehine yaptığı coşkulu sloganlar arasında sona erdi. Partililer beni sadece o şehirde başka bir toplantıya katılmaya ve onlar adına konuşmaya davet ettiler. Ben kabul ettim, lâkin şehir halkı reddetti; kendimi bunların seviyesine indirmemem ve onlarla oturup onları yüceltmemem gerektiğini söylediler.)

20 Belki de bu yüzden Libya hükümetinin resmi konuğu iken İmam Musa Sadr'ı kaçırma operasyonu gerçekleştirilmiş ve Lübnan halkı, özellikle de Şiiiler bu kritik dönemde lidersiz bırakılmıştır.

20 Eylül 1977

Kuzey Sur Burcu

Okuldaki Öğrencilerden Birinin Babasıyla Tartışma

Mekanik bölümündeki öğrencilerden biri, Ramazan Bayramı'nda eve gitmek yerine İsrail ve Ketaib'e karşı topraklarını ve onurlarını savunmak, kardeşleriyle omuz omuza savaşmak üzere Bint Cubeyl²¹ savaş alanına gitti.

Öğrencinin ailesi onun yokluğundan rahatsız olarak okula başvuruda bulundu ve onu bulamadı! Sonunda oğullarının savaşa gittiğini öğrendiler. Öfkeyle okula gelerek okul görevlilerine hoş olmayan şeyler söylediler. Öğrencinin babası, oğlunu savaşa değil okula gönderdiğini söyledi. Oğlunun bütün kitaplarını ve kıyafetlerini alarak okul kaydını daimi olarak sil-dirdi. Bu öğrencinin okuldan alınmasını ben dahi kabul ettim.

İki hafta sonra, babası birkaç aracı vasıtasıyla okula geri geldi ve oğlunun evi terk ettiğini, tekrar savaş bölgesine gittiğini söyledi. Oğlunun eve dönmesi için arabuluculuk yapmamı ya da ona nasihatte bulunmamı istiyordu.

21 Güney Lübnan'da sürekli İsrail saldırısına uğrayan bir köy. Dr. Çamran ve öğrencilerinin bu savaş ekseninde İsrail ile ağır savaşları ve unutulmaz destanları olmuştur.

Cesur ve sorumlu oğlunu azarlayıp tekfir eden, cesaret ve sorumluluk düşüncesini öğreten bu okula hakaret eden, korkak ve bencil bir adamı tekrar görmek benim için zor ve üzücüydü.

Konuşmaya başladım ve içimdeki ukdeleri boşalttım, öğrencinin babasını ve araçları eleştirerek şöyle dedim:

“Gençlerinizin şeref, sorumluluk, fedakârlık duygusu ve inancının, babaları ve büyükleri üzerinde çok az da olsa etkisinin olmasını umut ederdim. Kendi canından geçen çocuklarınızdan biraz da olsa bir şeyler öğreniniz. Sizin çocuklarınızın her şeyi tam bir arzu ve rızayla feda etmesi, vatanlarının şeref ve haysiyetini tam bir cesaretle savunması şaşırtıcı bir durumdur. Lâkin siz babalar, Allah’a şükretmek yerine delicesine hak ve hakikate hakaret ediyorsunuz.

Okulda kimseyi savaşa göndermiyoruz, hiçbir şekilde öğrencileri sınıflarından dışarı çıkarmıyoruz ki onları savaşa gönderelim. Lâkin öğrenciler, müdürlerinin şahsen savaş alanına gidip fedakârlık yaptığını, okulun en iyi öğretmenlerinin savaştığını görüyorlar. Öğrenciler, bu okulun birçok fedakâr insanını Allah yolunda feda ettiğini görüyorlar. Okulun en iyi hocalarının ve öğrencilerinin şehit edildiğini, diğerlerinin de savaş yaralarını kendileriyle birlikte taşıdığını görüyorlar. İmam Musa Sadr’ın kurduğu bu okul, mezhebin sembolü ve Hüseyinî mücadelenin devamıdır. Onlar, Emel kahramanlarının toza toprağa bulanmış yüzlerle fakat demir bir iradeyle, bazen de kana bulanmış bedenleriyle okula gelip gittiklerini görüyorlar. Kimi zamansa Emel kahramanlarından birinin şehit olduğunu ve şehidin anma töreninin ne kadar sevgi, saygı ve heyecanla dolu gerçekleştiğini görüyorlar.

İnsanların çoğunluğunun aşağılanma, korkaklık, şahsi-yetsizlik ve rahatlık için kaçtığını, meydanı düşman için boşalttığını görüyorlar. Bazı aşırılık yanlısı grupların para ve yabancılık silahlarla vatanlarının, bağımsızlıklarının ve kaderlerinin köklerine saldırdığını, cehalet veya kişisel çıkarları yüzünden kendi milletlerine ihanet ettiğini görüyorlar. Bu okulun öğrencileri tüm bu gerçekleri görüyor ve anlıyor; kendilerini sorumlu hissediyorlar. Vacib-i kifaye gereği vatanî, tarihî ve insanî sorumluluklarını yerine getirmek için savaş meydanlarına gidiyorlar. Kendi rıza ve istekleriyle, kendi irade ve kararlarıyla silaha sarılıyorlar. Herkese sahih ve doğru yolu göstermek, vazife ve sorumluluklarını tüm insanlara tanıtmak için savaş eksenine giriyor ve şehitliği kollarını açarak karşılıyorlar. Eğer ki şehadet makamına ulaşırlarsa pak kanlarıyla uyumuş, aşağılanmış ve çıkarıcı insanları uyandırıyorlar.

Bu gençler, Şiilerin uzun ve acılı tarihinin en değerli, en muhlis ve en saf çehreleridir. Onlar, Hz. Hüseyin (a.s.) ve Hz. Ali'nin (a.s.) gerçek Şiileridirler! Hz. Hüseyin'in (a.s.) şehadet bayrağını omuzluyor ve davamızın iftihar dolu yolunu aydınlatıyorlar... Sizin gibi babalarınıza böylesine pak, değerli ve canlarından geçen evlatları azarlaması ne kadar da acı ve rahatsız edici! Gerçekten bu, zulüm ve insafsızlıktır. Allah sizi affetmeyecektir, tarih sizi affetmeyecektir! Hz. Ali ve Hz. Hüseyin sizi affetmeyecektir, zulüm ve karanlık yıllarındaki Şia şehitlerinin kanı sizi affetmeyecektir.

Siz babalar şeref, keramet ve insanlık dersini bu pak, cesur ve fedakâr çocuklardan öğrenmiş olsaydınız ne kadar da iyi olurdu. Keşke bu gibi çocuklardan gurur duysaydınız, böylece zillet, esaret ve sefalet boyunduruğunu sonsuza dek kırmış olurdunuz. Düşmanlarınız karşısında bu kadar aşağılanmaz, zelil ve perişan olmazdınız.

Gidin ve beni yalnız bırakın, sizin sözlerinizi duymaktan utanıyorum. Bu kadar insafsız ve cahil insanları görmek istemiyorum.”

Sözlerimin ardından onlar da okulu kızgınlık ve utanç içinde terk ettiler.

Kasım 1977

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Sevgili ve değerli dostum Seyyid Ahmed Humeynî;

Sıcak ve içten selamlarımı kabul edin. Öncelikle bu büyük kaybınız için size başsağlığı diliyor, yüce Allah'ın size sabır ve mükafat vermesini temenni ediyorum. Uzaktan da olsa kalben ve ruhen sizinleyim ve acınızı paylaşıyorum. Varlığım keşke bu musibeti hafifletmede ufacık da olsa etkili ve yararlı olabilse. Umut ederim ki nefsi kontrol gücünüz-güçlü iradeniz ve değerli babanızla birlikte üzüntü, keder ve musibetinizi hafifletebilir, özellikle onun acısını biraz olsun dindirebilirsiniz. Allah'ın irade ve kazasına teslim olmalı, her şeyi ondan bilmeli ve ona tevekkül etmeliyiz. Geçen cuma Şeyyah'ta, Mahrumlar Hareketi tarafından şehidimiz [Şehit Seyyid Mustafa Humeynî] için bir anma programı düzenlendi. Gerçekten de çok görkemli bir programdı. Binlerce kişi katıldı ve anma töreninin en ön saflarında İmam Musa Sadr vardı. Konuşmacılar, Şah'ı ciddi derecede yerdiler ve hepsinin odak noktası, İmam Humeynî'nin merciliğini methetmekti. Konuşmacılardan biri olan Enis Soydan, Şia'nın zulüm karşısındaki düşünce ve felsefesi ile tarihsel süreci ele aldı. Son olarak da İmam'ın sürgününü konu edinerek Şah'a karşı mücadelesinden ve 15 Hordad Ayaklanması'ndan konuştu. Elbette Soydan'ın konuşma konusunu şahsen ben hazırlamıştım ve o da

çekinmeden her şeyi söylemişti! İkinci konuşmacı Abdulmecid Salih idi ve genel olarak şehadet üzerine konuştu. Üçüncü konuşmacı ise Şeyh Muhammed Yakub'du ve ciddi bir fırtına estirdi. O kadar epik ve hamasî konuştu ki insanlar galeyana geldi ve hüseyniyede ilk kez -üstelik şehit anma programında- alkış tuttular! İmam Musa Sadr alkışı engellemek istedi fakat yapamadı...

Konuşmaların özetlerini geçen pazar günü gelen bir yolcu vasıtasıyla size gönderdim, inşallah elinize ulaşır.

Ayrıca Kudüs'ten, hepsi de Avrupalı temsilciler tarafından Filistinli direniş liderleriyle yapılan röportajları içeren broşürler gönderdim. Gerçekten de hepsi dikkat çekiciydi çünkü sol olmayan direniş kanadının düşünce ve görüşlerini gösteriyor ve görünen o ki solun iddialarını da çürütüyordu.

Konuşmacıların kaseti maalesef kırıldı. Bu yüzden, konuşmaları size Arapça olarak göndereceğim.

Bu arada, maalesef Lübnan'daki durum iyi değil. Patlama ve kargaşa riski yüksek. Suriye de içeriden ve dışarıdan düşme ve bölünme tehlikesiyle karşı karşıya. Eğer Suriye düşerse Hristiyanlar ve İsrail, Müslümanların canını okuyacak.

Beyrut gergin, Ketaib ve Ehrar sürekli tahrik peşinde. Müslümanların dükkânlarını havaya uçuruyor, hatta bazen insanları kaçırıyorlar. Müslümanların Hristiyan mahallelerinden geçmesi güvenli değil. İsrail, güneyde Şii köylerini şiddetli bir şekilde bombalıyor ve bu yüzden binlerce insan bölgeyi terk ediyor.

Kasım, 1977

Şehit Seyyid Mustafa Humeynî'nin Lübnan'da Anılması

Mahrumlar Hareketi, Mustafa Humeynî'nin şehadetini anmak için Lübnan'da çok görkemli bir tören düzenledi. Risale ve Emel Hareketi'nin resmî gazetesinde 11 Kasım 1977 günü, saat 19.00'da Şeyyah Hüseyniyesi'nde gerçekleşecek programa davet için duyuru yapıldı. Şeyyah'ta dikkat çekici bir heyecan olduğu görülebiliyordu. Hüseyniyenin tüm duvarları ve sütunları büyük Şii mercii Ayetullah Humeynî'nin fotoğrafları ve Seyyid Mustafa Humeynî'nin şehadet bildiri-leriyle süslendi. Mahrumlar Hareketi'nin Şeyyah'taki sorumluları iki saf halinde, programa katılanları karşılıyordu. Programa binlerce kişi katıldı. Hüseyniyede oturacak yer yoktu ve kalabalık hüseyniyenin her köşesini doldurmuş, çok sayıda insan alt kata yerleşmek zorunda kalmıştı. Hüseyniyenin bir kısmı da kadınlara ayrılmıştı ve Mahrumlar Hareketi'ne mensup kadınların kalabalığı göze çarpıyordu. Anma töreni saat 19.00'da, Şeyh Süleyman'ın Kur'an-ı Kerim tilavetiyle başladı. Lübnanlı Şiilerin ve aynı zamanda Mahrumlar Hareketi'nin lideri Seyyid Musa Sadr, bir dizi din adamıyla beraber törende hazır bulundu.

Kur'an-ı Kerim tilavetinin ardından programı düzenleyen Üstad Ferid el-Gül, Ziyad el-Vesfi, coşkulu ve hamasî

bir girişle, büyük Şii mercii Ayetullah Humeynî'yi ve onun baskı, zulüm ve sömürgeciliğe karşı mücadelesini anarak törene başladı. Rahmet dilekleriyle herkesten ayağa kalkıp sessiz olmasını ve Fatiha Sûresi'ni okumasını istedi. Sonra sözü Üstad Enis Soydan'a bıraktı.

Üstad Enis Soydan, konuşmasına adalet ve adaletle hükmetmek gibi aslî bir konuyla giriş yaptı. Bütün faaliyetlerini adaletin üstünlüğüne dayandıran ve salih bir hükümetin ilk gerekliliğini adalet sayan, insanın ve toplumun tekâmülü için adaleti en büyük ve en önemli koşul olarak gören, adaletin gerekliliğini ve önemini imamet ilkesiyle İslâmî bir hükümete somutlaştıran Şii düşüncesinin adalete dayalı temeline değindi:

“İmam, en önemlisi adalet olan belli özellik ve şartlara sahip olmalıdır. Burada adalet ve imamet, Şia düşüncesinin temeli olarak ortaya çıkmaktadır ki bu, Şiiliğin acı ve iftihar dolu tarihi boyunca açıkça görülmektedir.

Tarih boyunca Şiilerin her türlü zulme karşı savaştığını ve her türden baskıcı hükümeti reddettiğini görüyoruz. Zalim halifelere ve hükümdarlara, yozlaşmış rejimlere karşı bu tarihsel red, Şiilerin en büyük özelliği olmuştur. Şia tarihi, mücadeleler ve şehadetlerle var olmuş bir tarihtir.

İçinde bulunduğumuz yüzyılda Şia büyüklerinin zorbalığa ve sömürgeciliğe karşı mücadelelerine ve fedakârlıklarına tanık olduk. Ancak günümüzde Şia ruhunun gerçek temsilcisi, zulme ve tiranlara karşı amansız mücadele ile sömürgeciliğin reddinin tezahürü olan en büyük figür, Şiilerin en yüksek otoritesi Ayetullah Humeynî'dir.

Mücadelelerinde yeni bir mektep ruhu yaratan ve din adamlarını cami köşelerinden toplumun ön saflarına taşıyarak ilk

kez din adamları ile mücadelecî entelektüel gençler arasında fikrî ve amelî bir birlik sağlayan da O'dur.

Ayetullah Humeynî'nin mücadeleleri sonucunda İran halkından gruplar mücadele sahnesine girdi ve inkılapçı örgütler ortaya çıktı. Hatta din adamları çok sayıda şehit verdi, ki bunlar arasında ilk ismi anılabileceklerden biri, Şah rejiminin işkencesi altında şehit olan Ayetullah Gaffari'dir. Halen rejim tarafından hapsedilen Talegani Hazretleri de bu hususta zikredilebilir. Şu anda, İran halkından, çoğunluğunu din adamlarının oluşturduğu özgür on binlerce insan hapishanelerde bulunuyor."

Üstad Soydan, 15 Hordad Ayaklanması'na atıfta bulunarak sözlerine devam etti:

"Ayetullah Humeynî, kapitülasyonlara karşı ayağa kalktı. Onun kapsamlı ve sarsıcı konuşmaları rejimi dehşete düşürmüştü. Muharrem günlerinde 100.000 kişiyi bulan kalabalığın tezahürat gösterileri Şah'ı çöküşe sürükledi. Şah rejimi, Hazreti Ayetullah Humeynî'yi hapse attı ve bu gelişmeyle halkın gösterileri zirve noktasına ulaştı. Şah'ın ordusu, ayaklananları öldürmek amacıyla halka ateş açtı ve 15.000'den fazla insan şehit oldu.

Ayetullah Humeynî daha sonra Türkiye'ye sürgün edildi. Orada, en büyük oğlu Seyyid Mustafa ile birlikte bir yıl zorunlu olarak kaldı. İranlı öğrencilerin yurtdışında ve hatta Türkiye'deki protestoları ile uluslararası toplumun baskısını gerekçe gösteren Türkiye, Ayetullah Humeynî'yi barındırma konusunda mazeret bildirdi ve böylelikle Ayetullah Humeynî, Irak'ın Nefes şehrine geçti. Şimdi kendileri, İran halkının Şah'ın zalim rejimine karşı mücadelesine Nefes'ten önderlik ediyorlar. Ayetullah Humeynî, aynı zamanda Siyonizm'e ve İsrail'in

Ortadoğu'daki faşist hedeflerine karşı mücadelenin de bir tezahürüdür. O, her zaman halkı İsrail'e karşı savaşılmaya ve Filistin devrimini savunmaya çağırmıştır.”

Profesör Enis Soydan, konuşmasının sonlarına doğru Seyyid Mustafa'nın şehadetine değinerek şöyle dedi:

“Şah rejimi bu mücadeleyi bastırabilmek için Şii Merciiine darbe vurarak böyle bir işe girişti. Hiç şüphesiz, mücadelecı ve sürgün edilmiş bir babanın yanında böylesine değerli bir evladın varlığı büyük bir nimetti ve yokluğu ise çok üzücüdür.”

Konuşmasının en sonunda ise yüce Allah'tan Ayetullah Humeynî için sabır ve sağlık dileyerek, hak yolundaki mücadelelerinde kendisine zafer dileklerinde bulundu.

Ardından Arif İhtifal, hamasî cümleler eşliğinde ikinci konuşmacı Üstad Abdulmecid Salih'i kürsüye davet etti. Abdulmecid Salih, şehitlik felsefesine değindiği etkili ve heyecan verici konuşmasına başladı. Hz. Hüseyin'den (a.s.) Dr. Ali Şeriati ve Seyyid Mustafa Humeynî'nin şehadetlerine kadar Şia büyüklerinin şehadetlerini adalet, tekâmül ve hak yolunda uzun ve mücadelecı bir zincirin halkaları saydı. Ardından Güney Lübnan'a değindi. Zulümlerin işlendiği, İsrail'in saldırdığı, politikacıların komplolarına maruz kalmış, kış arifesinde evsiz ve yersiz yüz binlerce mazlumun yerinden edildiği, en temel yaşam araçları dahi olmayan insanların olduğu Lübnan'dan... Şia ilim ve medeniyetinin beşiği olan tarihi Cebel-i Amil bölgesinin bulunduğu, Ebuzer Gıffari ve büyük âlimlerin ülkesi, sinesinde nice kanların aktığı mukaddes toprakların ülkesi Lübnan'dan ve... Kanlı güneyden, acı çeken ve çoğunluğu Şii olduğu güneyden....

İki yol dışında hicret tanımayan bir ülke olan Lübnan;

1- Allah'a doğru hicret,

2- Şehadete doğru hicret...

Şöyle diyordu Üstad Salih:

“İran’dan Necef’e ve Lübnan’ın güneyine kadar her yer Kerbelâdır. Güney Lübnan’ın şehitlerinden Seyyid Mustafa Humeynî ve Dr. Ali Şeriatî’ye kadar hepsi bir zincirin halkalarıdır...”

Nihayet konuşmacı, sözlerini şehitlerin ruhları için bir Fatiha ile sona erdirdi. Sonra Arif İhtifal, güneyde gerçekleşen acı ve zulme dikkat çekip, insanları direniş ve mücadeleye teşvik ederek üçüncü konuşmacı olan Şeyh Muhammed Yakup’u tanıttı ve Şeyh de halkın haddinden fazla olan heyecanı arasında kürsüye çıktı.

Şeyh Muhammed Yakup, selam, salavat ve Fatiha’nın ardından Seyyid Mustafa Humeynî’yi andı ve özellikle Şii mercii Ayetullah Humeynî’nin mücadelelerinden bahsetti. Tarihin başlangıcından günümüze risalet tarihinin rolünü, mücadele ve şehadet zincirinin tekâmülünü anlattı. Dr. Ali Şeriatî ve Seyyid Mustafa Humeynî’yi anarak İran halkı ile Lübnanlı Şiiler arasındaki ilişkiyi ifade etti.

Daha sonra kanlı güneye değindi: Emel şehitlerinin Şii-lerin haysiyetini korumak ve Cebel-i Amil’i savunmak, Siyonizm ve emperyalizmin zulmüne karşı koymak için İsrail ve Ketaib güçlerine karşı gösterdikleri fedakârlıklara...

Ardından Ayetullah Humeynî’ye hitaben şunları söyledi:

“Kanlı güneyden, feleğin vurduğu ve yerinden edilmiş Şiiler arasından, Şiilerin merciisi olan size sesleniyor ve yardım talep ediyorum; bu mazlum halkın kanlı kaderini unutmayın...”

Şeyh Muhammed Yakup’un konuşması o kadar heyecan verici ve destansıydı ki hüseyniyenin büyük kalabalığı birkaç kez duygularını aşikâr etti ve hatta istemeden alkış tuttular.

Bir yanda “Allahu Ekber” feryatları yükseliyor, bir yanda ise bazı grupların heyecan verici marşları yankılanıyordu. Coşku ve heyecan tüm dinleyenleri etkisi altına almıştı. Kimisi alkışlıyor, kimisi ağlıyor ve feryat ediyordu. Hüseyinînin büyük salonu titriyordu ve insanlarda hiç görülmemiş bir halet vardı.

Daha sonra Şeyh Süleyman, tekrar Kur'an-ı Kerim okudu ve Şehit Seyyid Mustafa Humeynî anısına düzenlenen tarihi program sona erdi.

Bu büyük anma töreninde dikkat çekici olan, Mahrumlar Hareketi gençlerinin İran'daki olaylardan haberdar olmaları ve İran'ın ezilen halkının kaderine olan ilgilerinin yanında Lübnanlı Şiiler ile İran halkı arasındaki mücadelede dayanışmanın ifade edilmesi idi. Özellikle Ziyad el-Vesfi'nin, Ayetullah Humeyni'nin (henüz Lübnan'da pek tanınmıyordu) merciliğini methi... Dr. Ali Şeriatî'nin Lübnanlı entelektüel ve Müslüman gençlerin düşünceleri ve kalpleri üzerindeki etkisi çok derin.

Ocak, 1978

Ey Allah'ım, insanlık aleminde Hz. Ali'den (a.s.) daha büyük, daha kâmil ve daha iyi birini tanımıyorum! Lâkin O'na yaşam mücadelesinde zafer nasip etmedin ve adil hükümetinin Muaviye'nin zulüm ve yozlaşmış kamçıları altında ezilmesine izin verdin. Adalet, özgürlük ve insanlık fidanlarının çiçek açmasına ve hükümetin Hz. Ali (a.s.) eliyle küfr, cehalet ve zulüm karanlığına galip gelmesine izin vermedin.

Heyhat! Ben ne söyleyeyim ki! Ne kadar da yersiz bir bekleyiş! Ne ilginç arzu ve iddialar!

Hz. Muhammed (s.a.a.) zafer kazandı mı ki! Bütün bu fedakârlıklar, zorlu mücadeleler ve göz kamaştırıcı zaferlerin ardından o ilahî risalet ile sonunda nereye vardı? Zalimler gelip de Hz. Muhammed (s.a.a.) adına Sezar ve Kisra gibi zalim hükümetler kurup Muhammedî Mekteb'in en güzel ve en değerli şahsiyetlerini kana ve toprağa bulamadılar mı?

Şehitlerin Efendisi, risalet ve imamet bağının en güzel meyvesi olan Hz. Hüseyin'i (a.s.) kana ve toprağa bulamadılar mı? Doğrusu onun pak ve insani kişiliği, Yezid'in zulüm dolu, yozlaşmış ve gaddar sistemi için hazmedilebilir değildi.

Şia'nın uzun ve acı dolu tarihi boyunca, kemâlâtın en güzel meyvelerinin ve toplumun en değerli insanların sürekli kurban edilmesine tanığız.

Bugün de hak ve batıl savaşının hareketli sahnesi tam karşımızda duruyor. Bu kanlı savaşta hak ve adalet kahramanları büyük fedakarlıklar yapıyor, büyük iftiharlar elde ediyorlar... Ama...

Ama galip geleceğimiz ve zaferin üzerimize doğacağı, zulüm ve küfr iblisinin diz çökeceği, hak ve adaletin topluma yayılacağı, Hz. Ali ve Hz. Hüseyin'in saf kanıyla boyanan bayrağının tarih boyunca dalgalanacağı beklenebilir mi? Heyhat, asla!

Böyle bir ümidim yok. Çünkü tarihsel gerçeklik ve felsefe bunun aksini gösteriyor. Biz şehadeti kucaklamak için ileri doğru koşuyoruz, galip gelip zafer kazanmak ümidi için değil.

Hayatın maddi kazanımlarına aldanmak için değil, aşkın sunağında fedakarlığın ve ibadetin en yüce tecellisini amelen göstermek için çalışıyoruz.

Biz, âlemin tüm maddi unsurlarından arınıp ihtiyaçsız [müstağni] kalmak için Allah'a doğru yöneliyoruz; Allah'ı kişisel çıkarlarımıza ulaşmanın aracı haline getirmek için değil.

Bu nedenle hayatın karmaşasında zafere göz dikmedim ve kimseciklere ümit bağlamadım. Hiçbir zaman kalbimin safiyet ve letafetini zafer ve kurtuluş için feda etmedim.

Her şeyden vazgeçmiş, hatta zaferden bile ümidini kesmiş olan ben... Sistemler, güçler, baskılar, tehditler ve rüşvetler önünde diz çökmek için hiçbir nedene de sahip değilim. Ben her şeyden kurtuldum, işte böyle özgürleştim.

Ey Allah'ım, beni birçok imtihanda muvaffak edip, büyük başarılar bağışladın ve birçokları arasında beni ayrıcalıklı kıldın...

Fakat hatırlıyorum da imtihanlardan önce her zaman korkuya kapılırdım. Hatta güçlü ve üstün olduğum, şüphesiz diğerlerine göre birçok avantajım olduğu derslerde ve sınavlarda

bile kokudan arınmış değildim. Sürçmenin korkusu, hatanın korkusu, kaza ve kader ile kötü şansın korkusu... Üstünlük ve imtiyaza sahip olduğum kesin olduğunda, parlak zaferler beklediğimde daha da çok korktuğumu hatırlıyorum. Çünkü küçük bir hata, büyüklüğün ve fikri ayrıcalıkların zirvesinden düşmeme neden olsa bu benim için çok üzücü, ölümcül ve dayanılmaz olurdu... Öte yandan bu korku ve dehşetin varlığı bir sonraki zaferi hoş ve zevkli hale getirirdi. Hayatta korkudan arınmamış bir halde çok zor sınavlarla karşılaştım ve çoğunda parlak zaferler elde ettim. Bence hayatımın en zor sınavı iki yıllık savaş dönemi²² ve en büyük zaferim ise hak yolunda kararlılıkla sabit kalmak, tüm acılara ve işkencelere, tehlikelere sabretmek, kötülüğe fesada, zulme, küfre ve cehalete galip gelmekti. Bu zorlu sınav zaferimle sona erdi, ki çoğu zaman zafer kazanacağımı ummuyordum ve hayatımdan bir an bile emin değildim...

Şimdi yüce Allah'ın beni daha büyük bir sınava hazırlamasından korkuyorum. Öyle ki yanmış vücudumda gurun kaynağı yeşillenmişse tekrar yansın, bencilliğin zerreleri fedakâr ruhumun semalarını kaplarsa temizlensin, dünya isteği kalbimde aşkın ve ibadetin altında dalgalanırsa tamamen yok olsun...

Ey Allah'ım, bu zorlu sınavından korkuyorum. Sürçmekten, hatadan ve kusurlu olmaktan, kaza ve kaderden korkuyor, yalnızca sana sığınıyorum.

Ey Allah'ım, ben neyim ve kimim? Neden geldim buraya, neden yaşıyorum? Hayattan ne istiyorum? Perişan, kalbi kırık ve yanık, dünyadan ümitsiz, yalnız... Yalnız ve yalnız bir derviş. Yağmur gibi ölüm tehlikesinin yağdığı yerde ölümü

22 Kısa bir aradan sonra yeniden başlayan Lübnan iç savaşının iki yıllık dönemi.

karşılama gidiyorum, ölüm denizinde yüzüyor ve şehit olma ümidiyle anları sayıyorum.

İftiharlar dağıtılan, yarar ve çıkarların konuşulduğu, raks edenlerin zaferi kutladığı yerlerde ben yokum. Tek ve yalnız bir köşeye oturmuş, Rabbim ve gözyaşlarımla halvet ediyorum. Hiçbir beklentim yok. Ne zafer ve armağan, ne de bağışlanma ve fayda için bir umudum... Ölüm ve yenilgi korkusu, kötü şöhret, saldırganlık, iftira ve yalanların huzursuzluğu da bana tesir etmiyor.

Hayat ister zafer ve mağlubiyet dolu olsun, isterse yaşam aksın yahut ölüm olsun bana gülünç geliyor! Üzüntü ve sevinçler, arzulara ümit bağlamak, kaza ve kader korkusu... Hepsi, hepsi bana gülünç geliyor. Hiçbir şeyle ya da hiç kimseyle mutlu değilim. Hiçbir şeyden yana umudum ya da kimseden bir beklentim yok. Hiçbir şeyden de korkmuyorum. Sırf vazifem uğruna kalkıyor, yiyor, uyuyorum. Savaşmak, mücadele etmek, konuşmak ve yaşamak hep devam için. Yoksa hayat bana çok ağır ve dayanılmaz gelirdi.

Belki de ben öldüm, ruh oldum. Bir kayaya dönüştüm ve cansızım; hayattan da ölümden de ayrıldım ve sadece vazifemden dolayı hareket ediyorum.

15 Ocak 1978

Nasıl bir terör ve korku bu! Bölgeye öyle bir baskı, zulüm ve dehşet gölgesi hâkim oldu ki tasavvur bile edilemez! Gece gündüz ölümü bekleyerek yaşamak, korkunç haberleri duymak, her an silahlı bir adamı beklemek ne kadar da korkunçtur. Her yolda, her virajda, her ağaç altında, her evin köşesinde, düşmanın pusuya yattığını gözlemek... Herhangi bir sestten ürkmek, her içeri girenden korkmak, beklenmedik her hareketle irkilmek, her siyah noktadan, tanınmayan bir sestten, alışılmadık bir bakıştan korkmak... Ah, ne kadar da korkunç!..

25 Ocak 1978

“Su kuşu fırtınadan neden korksun?”

Sa’di-i Şîrazî

Dün Güney Lübnan’daki kuruma²³ bir güvenlik görevlisi²⁴ geldi ve beni kenara çekerek şöyle dedi:

“Filistin direnişi liderliği tarafından hayatınızı korumakla görevlendirildim. Bu nedenle, arabada dahi her zaman yanınızda olacak ve sizi koruyacak üç Filistinli savaşçıyı yanınıza göndermek istiyorum.”

Sordum: “Size hangi haberler ulaştı ki?”

Cevaben;

“Güvenlik raporlarına göre düşman sizi öldürmek için karar aldı ve hayatınız kesinlikle tehlike altında. Böyle bir olay Filistin direnişi için ağır ve dayanılmazdır. Ben ise direnişin yanında sizi korumakla sorumluyum.” dedi, emniyet görevlisi.

Ona teşekkür ederek şöyle dedim: “Yüce Allah benim koruyucumdur.”

23 Dr. Çamran tarafından yönetilen Cebel-i Âmil Endüstri Kurumu.

24 Fetih Hareketi’nin emniyet sorumlusu.

O, bu sözü reddetti ve kendi sorumluluğunu tekrarladı. Sonunda Emel’de çok sayıda genç olduğunu ve gerekirse beni koruyacaklarını söyleyerek ona tekrar teşekkür ettim.

Ne kadar da ilginç! Beni ölümle mi tehdit ediyorlar? Ölümün kollarına dalmış, ölümün lütuf ve huzuruna sevinen bir kişiyi mi?

Ben keder ve acının oğluyum; dert denizine dalmışım ve keder dağının altında sıkışıp kalmışım. Yoksunluk ve mahrumiyetin ateşinde sürekli yanıyor, kendimi dünyaya ve içindekilere yabancılaşmış hissediyorum.

4 Şubat 1978

Kalbimin derinliklerinden feryat ediyorum fakat kimse feryadımı duymuyor. Dünyayı savaşılmaya çağırıyor ve tek başıma dünya savaşına giriyorum. Varlığımı ateşe veriyorum; kanımı akıtıyorum ki belki birileri bilinçlenir, belki bir vicdan uyanır, belki şuur sahibi bir kulak benim yardım çılgınlığımı duyar. Ancak ne yazık ki maddi çıkarlar, dünya sevgisi ve kişisel arzular herkesi zincirledi. Tarihin cebri herkesi esir alıp alçalttı.

Mevcudatla arasına kırmızı çizgi çeken, hesapların, korkuların ve dünyevi çıkarların tüm zincirlerinden ve esaretinden kurtulmuş bir sevgili istiyorum. Bir parça ateş olsun, aşk olsun; feryat, mücadele, kılıç, zafer ve bir aslan olsun ki şehadet arzusuna dalsın, tutsak insanın kanlı saadet bayrağını bir nesilden diğerine armağan etsin.

Ben bir yabancıyım, insanlar beni tuhaf buluyor. Düşüncelerimi, yanan aşkı, fedakarlığımı, affedişimi, sabır ve tahammülümü, acı ve kederimi, cesaretimi ve tehlikeye atılışımı tuhaf buluyorlar. Kendi aralarında, “Filanca da amma tuhaf, bize yabancı biri” diyorlar. Sonra bütün bu özelliklerin yabancı olmaktan kaynaklandığını düşünüyorlar. Az ya da çok her yabancının bu özelliklere sahip olacağını bekliyorlar. Böylesine tuhaf ve kendilerince doğal olmayan insanları yattığı için Allah’ı tesbih ediyorlar.

Gerçekten de her şeye ve herkese yabancıyım. Aciz bir halde ve acılar içinde düşünceye dalıyor, tüm dünyadan kaçıyorum. Varlığın en uzak noktasına tüm hızımla sığınıyorum ki kırık kalbimden başka dostum olmasın, kalbimin feryatından başka bir şey duymayayım. Yanık ahlarıma kalbimden başkası cevap vermesin ve isyanımın çığlığı kalbimden başka yerde yankılanmasın.

8 Şubat 1978

Ey Allah'ım, bu topraklara bir dünya arzuyla ayak bastım. Bencilliğin renginin bulaşmadığı ve içinde dar görüşlülük barındırmayan, saf, mukaddes ve ilahî arzularla... Filistin İnkılâbı yolunda canla başla çaba harcamak ve kendi canımı Filistin'in özgürlüğü için vermek arzusundaydım.

Kudüs'e yürüyerek gitmek, orada yüce Allah'a secde etmek, lütuf ve rahmeti için O'na teşekkür etmek istiyordum.

Adalet yolunda savaşmak, mahrumlar, fakirler ve kalbi kırıkların yar ve yardımcısı olmayı arzuluyordum.

Hz. Ali'nin (a.s.) bayrağını yeryüzünde dalgalandırmak, tarihteki zalimlerin Hz. Ali'ye karşı güttüğü iftira, haset, tahkir, yalancılık, nefret ve ikiyeüzlülüğün kirli ve kara perdelelerini yırtmak, O'nun pak ve nurlu varlığını gurur ve aşkla hakikat ve adalete susayanlara göstermek istiyordum. İnsanlığı kemâl yolunda, O'nun vücudunun nurlu ışığı etrafında toplamak istiyordum. Zorlu ve yorucu sorunlarla karşılaşırken imtihan ve keder, acı ve musibetle dolu bir hayatta O'nun yüce iradesinden himmet talep etmek, elimin her şeyden mahrum kaldığı Kıyamet Günü'nde doğruluğumu, sevgimi ve imanımı göstermek için Hz. Ali'yi Allah'ın dergâhında şefaatçi kılmak istiyordum!

Olayların zorlu ve fırtınalı meydanlarında hak ile batıl arasındaki ölüm kalım savaşında Hz. Hüseyin'in (a.s.) kanlı bayrağını taşımak istiyordum. Hakikat yolunda şehitlerin uzun zincirine bir halka eklemek için varlığımı feda etmek, insanlığı bir adım daha ileriye götürerek kemâlâta yaklaştırmak istiyordum.

Üzerine adaletin gölgesinin düştüğü, aşk ve muhabbet pınarının insanoğlunun saf sinelerini sulayacağı, kin ve hasedin, töhmet ve küfrün, cehalet ve zulmün yeryüzünden kaybolacağı bir Medinet'ul-Fâzıla [Faziletler Şehri] yaratmak istiyordum.

Ne de güzeldir; Allah'a tevekkül etmek, fırtınaların ortasında mutmain bir kalple uçmak, tehlikeli aşk girdaplarının derinliklerine dalmak!

Ne de güzeldir; hayat ve ölüm meydanında pervasızca şehadetin kucığına atılmak ve aşkın sunağında tüm varlığını Allah'a kurban etmek, her şeyin üstesinden gelerek mutlak özgürlüğe ulaşmak!

Ne de güzeldir; maşukun yolunda acı ve dertlere katlanmak, hayatın değirmen taşları altında ezilmek ve hüznün denizine dalmak!

Ne de güzeldir; hakikatten dolayı suçlanmak, lanet ve beddualar duymak, her yerden kovulmak ve herkes tarafından reddedilmek!

Ne de güzeldir; ilahî değerlere bağlı kalmak ve Allah için acı çekmek!

Ne de güzeldir; hakikat uğruna direnmek ve güzel görmek, her şeyden vazgeçip sadece ve sadece Allah'ı düşünmek, Allah'a doğru gitmek!

Ne de güzeldir; mum olup yanmak ve hak yolu aydınlatmak, küfr ve cehaletle savaşmak, zulmet canavarına diz

çöktürmek ve kendi varlığını karanlığa karşı nurun zaferi için temel yapmak!

Ne de güzeldir; Allah ile baş başa kalmak ve tüm dünyadan kopmak, tüm insanlar tarafından reddedilmek!

Ne de güzeldir; tamamen yalnız kalmak ve Allah'tan başka bir sığınağa sahip olmamak, her şeyden ve herkesten tamamen ümidi kesmek, Allah'tan başka bir ümit, istek ve aşıkâr bir nura sahip olmamak!

Ne de güzeldir; ölümü kucaklamak ve Allah ile buluşmak için acele etmek, varlığın tüm tezahürlerine baskın gelmek ve âlemin kurallarını yönetmek!

Ne de güzeldir; tarihin zorbalığını toprağa gömmek ve tarihin yönünü değiştirmek, Şeytan'ın güçlü pençesini yenilgiye uğratmak!

Ne de güzeldir; insanın güzelliğini tekâmülün en büyük tecellisi olarak göstermek!

Ey Allah'ım, bizim fırtınalı hayatımızı kim biliyor? Ağır, tehlikeli ve ölümcül anlarımızı kim hissediyor? Varlığımız her an yokluk ve çöküş tehlikesinde; her gün korkunç ve üzücü haberler gelmekte, her taraftan aleyhimize komplo ve hile hücum etmektedir. Her köşede itham ve töhmet, hile ve ikiyüzlülük, karanlığın ufku ve belirsiz bir gelecek görülüyor. Umutlar kesildi, hiç kimseden ve hiçbir yerden yardım beklenmiyor. Dostlar bizi terk etti, iş ve geçim için gruplar halinde yabancı ülkelere sığınıyorlar. Muhafazakârlar seccadelerini alıp caminin köşesine çekildiler, böylece kendilerini ve mücadeleden kaçmayı haklı çıkarmak için günahattan daha kötü bahaneler getirmiş oldular. Canlarından geçmiş gönüllü dostlarımız da yorgun, aç, çaresiz, solgun ve ümitsiz kaldılar; her taraftan saldırı, töhmet, tehlike ve ölümle yüz yüze geldiler. Ne kadar

da büyük bir zulüm! Ne kadar da büyük bir suç! Ne acı verici bir kader! Ne belirsiz ve karanlık bir gelecek!

Mücadelelerin ortasında bir arzu doğdu ve şehitlerin kanıyla sulandı. Kimi zaman da ümit rüzgarları ona doğru esti ve ondan saadet ile zaferin kokusunu getirdi...

Ancak tarih gösteriyor ki Şia'nın 1400 yıllık acılı kaderinin değişmesi ve yeni bir yol oluşturması muhal gözüküyor. Kaza ve kader, Şia'nın her zaman zulüm ve baskıya karşı sürekli mücadelede olduğu şeytanî rejimlerin dişlileri altında ezilmelerini; kin, nefret ve intikam ateşinde cahillerin ve çıkarıcıların çoğunun yanmalarını emretti. Zorluk ve töhmet, tehlike ve iftira, zulüm ve ümitsizliğe uğramalarını; bela ve musibet, yenilgi ve acı, dert ve keder girdabında esir olmasını ve onun için şehitlikten başka bir kurtuluş yolu olmasını emretti. Kalplerinde Allah ile buluşmaktan başka bir arzu olmamasını, solmuş yüreklerinin acı, keder ve musibetten başka şeyin dolduramayacağını ve bütün bunlardan öte bir şey beklememelerini emretti.

10 Şubat 1978

Hayatın şiddetli fırtınalarıyla karşılaştığımda henüz dünyaya gözlerimi açmamıştım. Hayatta kalmak için çok mücadele edip, iniş çıkışlarını hızla kat ettim. Tehlikeli girdaplardan kendimi kurtarıyor, şiddetli dalgalarla boğuşuyor ve bir can kurtaran bulup bir an bile olsa huzur bulmak istiyordum.

Bir tahta parçası bulup üzerine çıkmayı ve kurtulmak için kıyıya doğru yol almayı nasıl isterdim...

Saman çöpü gibi sert fırtınalar beni bir o yana bir bu yana fırlattı ve daima düşmemeye, dengemi korumaya çalıştım.

Hayatımda huzur ve güven içinde dinlenmek, âlemin güzelliklerini gönül rahatlığıyla temaşa etmek, gün batımının tadını kaygısız bir şekilde çıkarmak, yıldızları özenle seyretmek için ufacık bir an bile bulamadım. Hiçbir korku olmadan galaksilerin ötesindeki sonsuz kıyılara uçmak, dönen felekten kuvvet ve cesaretle yükselmek, huzurlu bir kalp ve gönül rahatlığıyla Rabbime kavuşmak için de...

Hayatımda hiçbir zaman emniyet olmadı, zihin rahatlığı bulamadım. Müstakil bir ev ve sığınak, barınacak bir yer edinemedim. Ne güven ne de istikrarım oldu.

Bu nedenle, güvenliğimi ve huzurumu maddi nesnelerden çekip aşka ve muhabbete dayamak, bazen de huzurumu gönül evinde kurmak istedim. Hayatın mevcut boyutlarından

daha yüksek bir boyutta zihnî emniyet ve güvence aramak, tehlikenin fırtına ve girdaplarının ortasında daima baki kalamak, ölümle bile kaybolmayan aşka tutunmak istedim.

Yetimlerin yaşlı gözlerle uykuya dalmamasını, acı inleyişlerinin gecenin karanlığında yankılanmamasını ve yanık ahlarının ümitsizce gökyüzüne yükselmemesini nasıl isterdim...

Îlâhî sıfatların tecellisini her yerde ve herkeste görebilmek, celâl ve cemâli, kemâl ve ilmi, hâlikîyet ve aşkı, muhabbet, ihlas ve insaniyeti hayatın merkezinde bulmak isterdim.

Bir mum olmayı, tepeden tırnağa yanmayı, karanlıktan uzaklaşmayı, cehalet ve açgözlülüğün dünyaya hükmetmesine izin vermemeyi de...

İstek ve arzularım vardı; uzun ve uçsuz, altından istekler! Ama artık toprak olduklarını hissediyorum. Şimdi ümitsizim ve kalbim kırık. İstek ve arzularımdan vazgeçtim, kaza ve kadere teslim oldum.

Fakir, bedbaht ve sefil bir halde kalbimi ölüme bıraktım. Acılarla dolu bu uzun tarih boyunca, benim gibi binlercesinin uzun arzu ve istekler ile acı deneyimlerden sonra toprağa gittiğini fark ettim. Ben onlardan daha iyi ya da üstün değilim. Bu yüzden de abartılı iddialarda bulunmamalı, yersiz beklentiler içinde olmamalıyım.

Şimdi, hayat benim yanımda o kadar değersiz ki hayatımın veya dünyanın bütün varlığı için bir hakkı çığnemeye, karıncanın ağzından zorla bir tohum tanesini almaya veya hakikati eda etmek için bir şeyden, birinden ya da ölümden korkmaya hazır değilim. Aksine canımdan geçtim ve tüm varlığımı halisâne şekilde takdim ettim.

19 Şubat 1978

Bugün güney sınır köylerinden çok sayıda veli, çocuklarını almak için okula geldi. Nedeni sorulduğunda durumu şöyle açıkladılar: İsraili yetkililer, Cebel-i Âmil kurumunda çocuğu olan herkese çocuklarını okuldan almaları çağrısında bulunmuş.

İsrail, okulu bombalayacağı için dizginlenemez bir korku ve dehşete kapılmış olan veliler, gruplar halinde endişeli ve perişan bir şekilde okula gelip çocuklarını alıyorlar.

Peki, İsrail okulu bombalar mı?

Cebel-i Âmil Okulu; Mahrumlar ve Emel Hareketi'nin merkezi, sevgi ve fedakârlığın kaynayan pınarı, hakiki imanın, İslâm'ın ve ilahî değerlerin kaynağıdır. Öyle bir okul ki şimdiye kadar ondan fazla öğretmen ve öğrencisini şehit vermiştir. Düşman saldırılarına maruz kalan, "Allahu Ekber" nidalarıyla kurşun, roket ve havan topu yağmuru altında savaşıyor, mevzisini şerefle savunan bir okuldur. Lübnan'ın güneyindeki Şiilerin üssüdür. Öyle bir okul ki İmam Musa Sadr'ın evi ve topluluğun sırrıdır. Yenilmez bir Şia kalesi olarak kabul edilen bir okuldur...

İşte bütün bu özellikleri sebebiyle İsrail'in okulu bombalaması ve masum öğrencileri öldürmesi uzak değil. Yine de ben, okulda kaldım ve eğer bir saldırı olursa öğrencilerim ile birlikte şehit olmak istiyordum.

Bırakın da İsrail okulumuzu kana, toza toprağa bulasın! İmanın gücü ve fedakârlıkla, mutlak şهادetle korkunun ka-busunu dize getirmeye ve ölüm ejderhasını evcilleştirmeye karar verdim. Hüseyinî Şia tarihine iftiharla dolu renkli bir sayfa çizmeye karar verdim.

Gönöl evine yerleşmek ve aşka dayanmak, semavî bir ümit ve arzu idi. İstiraplı ve huzursuz ruhumu endişeden kurtaran mantıklı bir taktik. Benim için bedenden ve şekilden bağımsız, aşk ve ruh açısından emniyet oluşturuyor. Ama ne yazık ki Cenâb-ı Hak, aşk ve ruh boyutunda bile bu güven ve huzura rıza göstermedi. Kalbimin aşka yuva yapmasını, yakıcı aşkın bana “ev” olmasını istemedi. Benim için güven ve huzurun bu yolla oluşmasına hükmetmedi.

Kime gönöl bağladıysam aşkıma tahammül etmedi. Ne şaşkın ruhuma huzur verdi ne de büyülenmiş gönlümü sakinleştirdi.

Ben de aşk ve huzurdan geçtim. Tüm kişisel bağılıklardan ve lezzetlerden de... Adalet yolunda mücadele ederek ve ilahî değerleri yayararak kalbimi yatıştırmak, ilahî aşkla, nurun karanlığa galip gelmesiyle tağutların yıkılmasını istedim. İnsanlığın esaret zincirlerinden kurtuluşu ve saadetleri ile O'nu sevindirmeyi ümit ettim.

İnsanın sıradan arzularının ötesine geçmek ve varımı yolumu Allah'ın melekûti huzur perdesine yaymak istedim. Kendi eşimden ve ciğer parçalarımından geçip, hepsini takdirin eline teslim ettim ki yetim ve mazlumlara yardım edebileyim. Çaresizlerin acı ve kaderlerine şifa verebilmek için keder dağının ve dert denizinin yüreğimde yer edinmesini kabul ettim.

Yokluğu, mahrumiyeti ve yalnızlığı kabul ettim ki kalbim ümitsizlikten yanmasın, ruhum yalnızlıktan mahzun olmasın ve dertli ahlar, gecenin kalbinde karanlığın sessizliğini bozmasın.

19 Şubat 1978

Allah Vardı ve Başka Hiçbir Şey Yoktu

Allah vardı ve başka hiçbir şey yoktu; varlığın yaratıcısı, âlemi henüz varlıkla süslememişti. Karanlık ve cehaletten ibaret; yokluktu, soğuk ve korkunç... İmkân dairesinde sığınak yoktu. Allah bir kelime, henüz söylenmemiş bir sözdü; Hâlik [Yaratıcı] idi ve hâlikîyeti [yaratıcılık] gizliydi.²⁵ Rahman ve Rahim'di, lâkin rahmet bulutları henüz yağmamıştı. Güzelliği henüz tecelli etmemiş Güzeldi Allah, adaleti henüz aşikâr olmamış Adil'di. Allah Kâdir'di ve güçlüydü, lâkin kudreti henüz eylem alanına ayak basmamıştı. Yoklukta O'nun kemâli, celâl ve cemâli nasıl görünebilirdi? Bir kelime sükût içinde nasıl doğabilir, donuklukta [cansızlıkta] hâlikîyet ve kudret nasıl zâhir olabilirdi? Var olan yalnızca yokluk, karanlık, sessizlik, donukluk ve korkuydu.

Allah'ın iradesi tecelli etti; dağları, denizleri, gökleri ve galaksileri yarattı. Nice patlamalar! Nice fırtınalar! Nice seller! Nice kargaşa! Hareket yaratılışın temeli haline gelmişti ve yaşam, coşku ve heyecanıla her yeri kaplıyordu. Ağaçlar, hayvanlar ve kuşlar hareketlendiler. Celâl, varlık âleminin üzerine çadırını kurdu ve Cemâl güzel yüzünü gösterdi; Kemâl bu şaşırtıcı düzenin sorumluluğunu üstlendi. Hayvanlar canlandı,

25 Şu kudsî hadise işaret ediliyor: “Ben gizli bir hazine idim, bilinmeyi istedim ve bilinmek için varlığı yarattım.” *Bihâr’ul-Envâr*, Cilt 84, sayfa 344.

kuşlar şarkı söyledi, sevinç nağmeleri başladı ve melekler ilahîler terennüm etti.

Sonra Allah, insanı “*şekillenmiş bir balçıktan*”²⁶ yarattı ve onu kendi sûretinden şekillendirdi. Ona “*ruhundan üfledi*”²⁷ ve bu şaşırtıcı yaratığı varlık hengâmesinin ortasına bıraktı.

Garip ve yabancı olan insan, bütün bu renklerden, şekil, hareket ve seslerden ürkmüş, bir köşeden başka bir köşeye kaçıyordu. Yaratılmışlardan biriyle kaynaşacağı, bir topluluğun gölgesine yerleşeceği, yalnızlık korkusundan, yabancılaşıma ve anormalliğin utancından sığınacağı bir sığınak arıyordu.

Meleklerle gitti ve onlarla dostluk ve arkadaşlık kurmak istedi. Hepsî soğuk bir şekilde yanından geçip gitti ve onu yalnız bırakarak tutkulu heyecanına cevaben sessiz kaldılar. Bu korkmuş ve kalbi kırık insan, çaresizlik içinde kendi kendine şöyle dedi: “Bak bana! Bir *çamur parçası*”²⁸ meleklerin dostu olmak istiyor!”

Ardından kendini azarlayarak iç geçirdi: “Ey balçık, nasıl olur da meleklerin arkadaşlığı talebinde bulunursun?”

Üzgün ve utangaç, bir köşeye saklandı. Sonra yavaş yavaş duygularını kontrol edebildi ve utangaçlık köşesinden çıkıp bir arkadaş bulmak için başka mahluklara yöneldi.

Bir kuş buldu. Uzunca kanatlarını açmış ve gökyüzünde ağır ağır uçan bu kuşu beğendi. Onun yeryüzünün prangalarından kurtulabilmesine hayran kaldı ve muhabbetini aşikâr etti. Dostluk isteğinde bulunarak şöyle dedi: “Seninle birlikte uçabilir miyim?” Ancak kuş cevap vermedi. Onu tereddüt ve

26 Hicr Sûresi, 26. ayet: “*Andolsun, insanı kuru bir çamurdan, şekillenmiş bir balçıktan yarattık.*”

27 Hicr Sûresi, 29. ayet: “*Ona bir biçim verdiğimde ve ona Ruhumdan üfürdüğümde...*”

28 Saffat Sûresi, 11. ayet: “*Doğrusu biz onları, cıvık-yapışkan bir çamurdan yarattık.*”

üzüntü içinde bırakarak yavaşça yanından geçip gitti. İnsan kendi kendine hüznü ve mahcup bir halde şöyle dedi: “Bana bak, çamurdan yaratıldım ama bu dünya zindanından kurtulmak istiyorum!” Ne kadar da saf bir arzu! Ne kadar da yersiz bir beklenti! İnsan tekrar hayvanlara yaklaştı, her biri cevapsız yanından geçip giderek onu görmezden geldi. Sonra kendini buluta sundu ve bulut parçalarıyla gökyüzünde uçmayı arzuladı. Ancak bulut cevap vermedi, yavaşça geçip gitti. Denize yaklaştı ve dostluk talebinde bulundu fakat deniz ona sessizlikle cevap verdi. İnsan denizden sonra dalgalara yöneldi ve şöyle dedi: “Seninle denizin sinesinde dalgalanmayı istiyorum. Sevinçle coşmayı ve öfkeyle gürlemeyi, gururlu sert kayaların yüzüne sille vurmaya ve nihayet Allah’a doğru gidip sonsuzlukta yok olmayı istiyorum.”

Fakat dalga da cevap vermeyerek yanından kayıtsız bir şekilde geçip gitti. Kalbi kırılan ve üzülen insan, denizden ve dalgadan yüz çevirip dağa yöneldi. Büyüklüğü karşısında büyülenerek kendisiyle dostluk kurmasını istedi. Azametli dağ kibrinden vazgeçmedi, gururu ve ihtişamı ona bakmasına izin vermedi. İnsan kalbi kırık ve ümitsiz, yüzünü gökyüzüne çevirdi. Onun uçsuz bucaksız genişliğinden dolayı mutlu oldu ve dostluk teklifinde bulundu. Ama gökyüzünün gizemli sessizliği, bir balçık parçasının gökyüzüyle arkadaşlığı hak etmediğini anlamasını sağladı. İnsan yıldızlara döndü fakat hiçbirine onları tevccüh etmeyerek cevap vermedi.

İnsan uzak çöllere gitti. Çölde yalnız yaşamak, kendi yalnızlığını çölün yalnızlığıyla harmanlamak ve mutlak yalnızlıktan çıkmak istedi. Lâkin çöl de soğuk ve yakıcı sessizliğiyle sıkıntılı ve endişeli insanı yalnız, avare bıraktı.

İnsan yorgun ve solgundu. Ruhunu ölmüş, kalbi kırık, korkmuş, ümitsiz ve yalnız halde düşünceye dalarak hiçbir varlıkla

arkadaş olmayı hak etmediğini hissetmişti. O çamurdandı, kokuşmuş çamurdan; en aşağı maddeden yaratılmıştı ve bu nedenle de kimse onu dostluğa kabul etmiyordu. İşte o zaman sabrı tükendi, gözyaşı döktü ve kalbinin derinliklerinden gelen bir feryatla şöyle dedi:

“Bu kokuşmuş çamuru kim kabul edecek? Kimsenin dostluğunu hak etmiyorum. Ben aşağıyım, önemsiz ve sefilim, günahkârım. Yüzü karayım ben, her yerden kovuldum. Bir sığınağım yok. Kim benim elimi tutacak, kim feryatlarıma cevap verecek? Bedbahtlığımı görüp de kim kurtaracak beni yalnızlıktan? İsteğime kim cevap verecek?”²⁹

Aniden bir fırtına çıktı; yer sarsıldı, gök gürüldedi. Şimşek, alevli kamçılar gibi gökyüzünün sırtına vurdu; sanki alemin kalbinde bir patlama oluyordu. Yerde ve gökte her köşeden, her zerrenin kalbinden ve her mahlûkun dilinden yükselen bir ses yankılandı:

“Ey insan, sen benim sevgilimsin! Dünyayı senin için var ettim, sana ruhumdan üfledim ve seni kendi sûretimde yarattım. Eğer biri çıkıp da senin nidana cevap vermiyorsa, bu senin seviyende olmadığı içindir ve seninle eşit olmaya, seninle arkadaşlık etmeye cesaret edemediğindendir. Meleklerin en büyüğü Cebrail bile senin seviyende olamaz, zira kanatları yanar ve miraca uçmaktan geri kalır.

Ey insan, güzelliği derk eden sadece sensin; celâl, cemâl ve kemâl seni cezbeder. Sadece sen Allah’a sevgiyle ibadet edersin -zorlama ile değil-. Allah’ın temsilcisi olan da sadece sensin.

Ey insan, Allah’ın kudret ve yaratıcılığını sen anlarsın. Sadece sen kibirlenip isyan eder, inatla savaşırsın. Sensin kaybeden

29 Neml Sûresi, 62. ayet: “Ya da sıkıntı ve ihtiyaç içinde olana, kendisine dua ettiği zaman icabet eden...”

de, teslim olan da. Allah'ın celâl ve ceberutunu, tabiatının ve aklının büyüklüğüyle derk edersin. Sadece sen balçık ile Allah arasındaki mesafeyi kat edebilir ve yaratılmışların en değerlisi olduğunu kanıtlayabilirsin! Sadece sen ruhun kanatlarıyla miraca yükselebilirsin. Gün batımının güzelliğiyle yalnızca sen mest olursun ve şevkten yanar, gözyaşı dökersin.

Ey insan, yaratılış sende kemâle erdi, kelime sende teces-süm eyledi. Güzellik, senin güzel bakışlarında zuhur etti; aşk, senin vücûdunla anlam buldu. Rubûbiyyet [ilâhlık] senin sûretinde tecelli etti.³⁰

Ey insan, sen Ben'i seviyorsun ve Ben de seni seviyorum. Sen Ben'densin ve bana geri döneceksin.”³¹

30 Bakara Sûresi, 30. ayete işaret ediyor: “Hani Rabbin meleklerle: ‘Muhakkak Ben, yeryüzünde bir halife var edeceğim’ demişti.”

31 Bakara Sûresi, 156. ayete işaret ediyor: “Biz Allah’a aîtiz ve şüphesiz O’na dö-nü-cüleriz.”

İran Notları

17 Şubat 1979

Ey anne, Tahran Havaalanı'ndan ayrılırken oradaydın ve bana veda ederken şöyle demiştin: “Ey Mustafa! Seni ben büyüttüm. Canım ve özümle büyüttüğüm sen, şimdi gidiyorsun. Senden hiçbir şey istemiyor, bir şey de beklemiyorum. Sadece tek bir vasiyetim var; yüce Allah'ı asla unutma.”

Ey anne, yirmi iki yıl sonra canım vatanıma geri dönüyorum. Seni temin ederim ki bu uzun süre boyunca Allah'ı bir an bile unutmadım, O'nun aşkı varlığımın her zerresi ile öyle bir kenetlendi ki O'nsuz hayat bir an bile mümkün olmadı.

Mutluyum ey anne! Sadece bu uzun hicretten sonra vatanıma döndüğüm için değil, aynı zamanda zamanın en büyük tağutu yenildiği, zulmün ve fesadın kökü kesildiği, özgürlük ile istiklal rüzgârı estiği için mutluyum.³²

32 Dr. Çamran, bu metni Tahran'a gelişinin ilk gününde annesine hitaben yazdı, lâkin bunu hiçbir zaman annesine veremedi.

18 Şubat 1979
Beheşt-i Zehra, Tahran

Şehitlerin Mezarlarına Hitaben

« وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا بَلْ أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ »

“Allah yolunda katledilenleri sakın ‘ölü’ saymayın. Hayır, onlar Rableri katında diridirler, rızıklanmaktadırlar.” (Âl-i İmrân, 169.)

Nasıl da kısl bir gül bahçesi bu!

Kahraman bir milletin yüce Allah’a bir hediyesi. Halkın seçilmişleri, tarih bahçesinin kısl gülleri...

Bir milletin en aziz şahsiyetlerini feda etmeden hür olması mümkün müdür?

18 Şubat 1979

Lübnanlı Şiilerin kahraman İran milletine sıcak ve derin selamlarını iletiyorum.³³ İran'ın Müslüman halkının tağutları yenilgiye uğratma ve süper güçleri dize getirme konusundaki eşsiz zaferi o kadar göz kamaştırıcı ve derindir ki dünyayı hayrete düşürmüştür. Bu durum, güç dengesini altüst etti, yozlaşmış ve baskıcı rejimlerin mevcudiyetini derinden sarstı. Dünya mazlumlarına ve mahrumlarına müjde olarak, onlara bereket ve rahmet getirdi.

Lübnanlı Şiiler, uzun yıllar İsrail bombardımanı altında, sömürgeciliğin pençesinde ve ülke içindeki kuklaların elinde can verdi. Zulüm ve yolsuzluk onları gecenin karanlığına çekti; kara kaderlerine ancak gökyüzünden gelen bir mucize derman olabilirdi. Bu büyük mucize bugün gerçekleşti ve bu, Şia'nın büyük taklit mercii Ayetullah Humeyni liderliğindeki İran'ın mukaddes İslâm İnkılâbı'dır.

33 Bu el yazması, İslâm İnkılâbı zaferinden sonra İmam Humeyni'yi tebrik etmek için İran'a gelen Dr. Çamran liderliğindeki Lübnanlı Şii halkın ve Müslüman devrimci grupların temsilcileri olan 92 kişilik heyetin bir mesajı olarak kaleme alınmıştır. Bu Lübnan heyetinde rahmetli Şeyh Mehdi Şemseddin [Lübnan Şii Yüksek Meclisi Başkanı], Seyyid Hüseyin Hüseyinî [Lübnan Meclisi Eski Başkanı], Nebih Berri [Lübnan Meclisi Mevcut Başkanı] ve çok sayıda Lübnanlının yanında, İsrail helikopterleri tarafından gece yarısı evinden kaçırılan Mustafa Dirani ile Dr. Çamran'a eşlik eden birçok arkadaşı bulunuyordu.

Lübnanlı Şiiler, İran halkıyla dünyadaki diğer topluluklardan daha samimi ve mektebî bir bağa sahiptir. Doğrusu, bu iki halkın kaderleri birbirine bağlıdır. İran zafere ulaşırsa Lübnanlı Şiiler özgür ve müreffeh yaşayacak; Allah korusun İran İnkılâbı zarar görürse Lübnan'daki Şiiler geçmişte olduğu gibi İsrail ve Amerika'nın komplo girdabına, kirli uluslararası siyasete dûçar olacaktır. Bunun sefil bir hayattan başka bir neticesi de olmayacaktır.

Lübnanlı Şiiler, yüzyıllarca süren aşağılanma ve esaretten sonra, acı ve işkenceye katlandıktan, korku ve zulüm dönemlerinden sonra... Nihayet Allah'ın rahmet ve inayetine mazhar oldu! Allah onlara bilge, şefkatli ve yetenekli bir lider bağışladı. Bu lider, Lübnanlı Şiileri kısa sürede örgütleyen, onlara bir kimlik, gurur ve saygınlık kazandıran, fitne, zulüm ve küfr kanserini onların ellerinden ve ayaklarından sıyrıp atan, sağın ve solun karşısında cesaretle duran, tağutların tamamıyla savaştan, kanlı ve şanlı Hüseyinî meydanı Şialara sunarak şehadetin derin manasını onların damarlarında akıtan ve İslâmî ve Hüseyinî bir hareketi vücuda getiren İmam Musa Sadr'dır.

Şia ve İslâm düşmanları böyle bir liderin varlığına tahammül edemediler. Bu yüzden bu büyük sembol korkakça kaçırıldı ve tutuklandı. Kaderinin, komploların nefret ve zulüm karanlığına gömülmesinin üzerinden altı ay geçti ve Lübnanlı Şiiler yetim kaldı. Ruhlarını kaybettiler. Gönülleri kırılgan ve üzgünler. Bir yandan öfkeden kaynıyorlar, acıdan feryat ediyorlar ama liderlerinin sağlığı için ateşli duygularını dizginliyor ve bekliyorlar. Yüreklerindeki ateşi gözyaşlarıyla teskin ediyorlar.

Bu kalbi kırık, mazlum Şiiler gözlerini İran'daki Müslüman kardeşlerine diktiler.

Lübnanlı Şiilerin temsilcileri, İslâm İnkılâbı'nın bu mukaddes yanardağının alevlerini derileri ve etleri ile hissetmek, İslâm'ın bu ihtişamının şanlı havasını solumak için tutkulu bir kalp ve ümit dolu bir ruhla arzularının kâbesine ayak bastılar. Bu toprakların pak şehitlerinden himmet talep ediyorlar ve İran halkının saf imanının, samimi fedakârlık ve coşkulu muhabbetinin hoş kokusunu, Lübnan'ın Şii halkı için götürmek istiyorlar. Lübnanlı Şiiler olarak bizlerin kaderi, siz İran halkının kaderine bağlıdır. Siz özgür, güçlü ve muzaffer iseniz bizler özgürce ve onurlu bir şekilde yaşayabiliriz. Sizin nihai zaferiniz, bizim en büyük ve en içten arzumuzdur.

Tüm imkânlarımızı, hatta tüm varlığımızı samimiyetle ve sevgiyle İran İslâm İnkılâbı'nın ihtiyacına sunuyoruz. Bu mukaddes cihatta, tarihi ve inanç temelli görevimizi imkân ve gücümüz ölçüsünde yerine getirmeyi arzu ediyoruz.

Cenab-ı Hakk'tan bizi sonsuz inayet ve rahmetine nail etmesini, bize emanet ettiği bu büyük ve mukaddes görevi hedefine ulaştırmada hepimize başarılar nasip etmesini temenni ediyoruz.

Mart, 1979

En büyük tağutları deviren ve en büyük orduları yenen bir millet, küçük sorunların üstesinden gelmeye kadirdir.

Sorun ve sıkıntılar bir hareketin tekâmülü için gereklidir. Onu besler ve güçlendirir.

Allah'ın sünneti [sünnetullah, Allah'ın nizamı], hak ile batıl arasındaki savaşın daimî olmasında ve tekâmülün mücadeleye yoluyla elde edilmesinde karar kılmıştır. İnsanlar zorluklar ve sıkıntılar arasında olgunlaşır ve sınava tâbi tutulur. Her zaman konfor, rahatlık ve başarı dilemek tembellik ve geri kalmışlık yaratır. Zenginlik, ihtiyaçsızlık ve daimî zafer, fesat ve isyana sebep olur: *“Hayır, gerçekten insan azar. Kendini müstağni gördüğünden.”* (Alâk Sûresi, 6-7.)

Bir insan her zaman ipek bir yatakta uyur, refahı kucaklar ve giriştiği her mücadeleyi kazanırsa zaferin ve saadetin lezzeti ortadan kalkar, insan tekâmülden mahrum kalır.

Mayıs, 1979

Amerika'nın planı şudur: Kaos ve istikrarsızlık, cinayet ve yıkım, iç savaş, halkların bıkkınlığı, gruplara verilen sert tepkiler, memnuniyetsizlik, lâıyk olmayan işler, İslâmî sistemin yenilgisi ve arzular sarayının çöküşü, askeri bir darbe için ortam hazırlama ve genç bir subay tarafından askeri bir yönetimin oluşturulması; Şah karşıtı, lâkin Amerika'nın hizmetkârı...

Diyorsunuz ki orduyu dağıtın ve bir halk ordusu oluşturun. Oysa zaten halk ordusu sayılabilecek Devrim Muhafızları'nın oluşturulması ilk planlardan biri değil miydi? Siz bunu söylemeden önce de hükümet orduyu reforme etmeye, onu sınır muhafızları ve özel işler eliyle Devrim Muhafızları denilen bir halk ordusu için tekelleştirmeye çalışıyordu. Bu komiteler şimdi de aynı şeyi yaptı ve yapıyor ki Devrim Muhafızları her yere hâkim olsun. Peki ihtilaf hangi konudadır? Saldırı ve kargaşanın nedeni nedir? Yoksa biz mi mevcut askeri sisteme güvenmek istedik? 28 Mordad Darbesi'nin hatırasını unuttunuz mu?

Elbette milli bir ordu veya Devrim Muhafızları gibi bir askeri birim, hatta komiteler oluşturmak kolay bir iş değildir. Zaman alır; organizasyon, ahlaki eğitim ve yeterlilik gerektirir. Mevcut grup ve örgütlerin silaha sarılıp kendilerine “devrim muhafızları” diyeceklerini düşünüyorsanız Lübnan'ın acı hatırasını yeniden yaşarız. Lübnan'da gruplar silaha sarıldığında

ordu, polis ve hukuk yok edildi. Gecelerce süren hırsızlıklar ve cinayetler işlendi, nice ahlaksızlık yapıldı...

Taklit etmek için Lübnan modelini seçmişlerse çok uygunsuz, kirli ve üzücüdür. Çünkü iki yıl süren silahlı grupların hakimiyetinden sonra tüm halk onlardan ürkmüş ve hatta bazen, harici düşman İsrail'i bu gruplara tercih etmiştir. İran'ın kutsal ve saf İslâm İnkılâbı için bu rezil, başarısız modeli önermek mi istiyorsunuz? Ne affedilmez bir hata ve ne büyük bir suç!

Bugün İran'da hâlâ yirmiye yakın SAVAK³⁴ subayı yok mu? Belki de yüzlercesi var. Ama peki neden varlar? Yoksa ABD 20 milyon dolar ödemeye hazır değil mi? Evet, ABD darbe yapmak için milyon dolarlar ödemeye hazır. Marksist sloganlar atıp Amerika tarafından motive edilen bu kadar çok grup neden var, neden darbe yapmıyorlar? Cevap şudur; darbe için bir zemin yok. Çünkü halk kabul etmez, halk kıyâm eder.

Halk kendi içinde söz birliğine sahip. Ayetullah Humeynî'nin varlığı, bu iman, paklık, ihlas, nûr ve hidayet tecellisi darbecilere fırsat vermez. Bazı insanların İslâm İnkılâbı'na sempati duymasına rağmen askeri darbe korkusu bahanesiyle İran'ın bu milli birliğini baltalaması ve İnkılâp Lideri'nin emrine uymaması ne kadar da gülünçtür.

Pratik olarak Amerikan planına uyarak, 28 Mordad'daki gibi bir darbe için halk bazlı bir zemin yaratıyor ve aynı zamanda kendilerini devrimci olarak görüyorlar. Ancak gerçek şu ki İslâm İnkılâbı'nın zaferinden dolayı acı çekiyorlar. İslâm'ın zaferini en büyük yenilgileri olarak görüp, hiçbir şekilde İslâm düzeninin kurulmasını istemiyorlar. Dolayısıyla bu

34 1957-1979 yıllarında [İslâm İnkılâbı öncesi] faaliyet göstermiş İran istihbarat teşkilatı.

mukaddes İslâm İnkılâbı'na en büyük darbeyi indirmek için farklı isimler, güzel ve devrimci sloganlar arkasında gizleniyorlar. İran'ın Müslüman milleti şunu bilmelidir ki Marksistler İslâm karşıtıdır ve İslâmî bir düzenin zaferi Marksizm'in nihai yenilgisidir. Eğer bir Marksist gelip de İmam Humeynî'yi ve İslâm İnkılâbı'nı savunuyorsa ya yalan söylüyor ya da anlamıyordur; çünkü Marksizm ve İslâm ideolojik olarak birbirine zıttır.

Soruyorum size; İnkılâb'ın zafere ulaşmasındaki ana neden neydi? Cevap elbette halkın tek vücut ve söz birliğine sahip olmasıdır. Yine soruyorum, bugün halkın tek vücut olmasına ve söz birliğine kim darbe vuruyor? İran milletinin birliğini baltalayan herkesin İran İnkılâbına ihanet ettiğini millet biliyor. İran İnkılâbı'nın eşsiz lideri İmam Humeynî'nin emirlerine karşı gelen herkes bu inkılâba ihanet etmiştir.

Silahı eline alıp fedailik elbisesi giymek ve barış içindeyken savaşa girmek inkılâpçı olmak değildir. Aynı şekilde sert sloganlarla milletin içinden sıyrılmak, kendi düşüncelerini sloganlarla, propagandalarla ve zorla başkalarına empoze etmeye çalışmak da inkılâpçılık değildir.

İnkılâpçı, barışta inkılâpçı gibi görünmeyen fakat tehlike zamanlarında milletin en ön safında düşmanla savaşıdır. İnsafsızca ve kurnazlıkla başkalarının hakkını gasp etmek, onu dinlemek için gelmeyen halkı saatlerce onu dinlemeye mecbur kılmak, halkın dinlemek istediği kişilerin ise konuşma yapmalarına engel olmak inkılâpçılık değildir.

İnkılâpçılık kişiye gurur ve bencilliğin üstün gelmesi, kim senin sözünü dinlememek değildir. İnkılâpçı, her hak sözü kâmil bir tevazu ile kabul edendir. Öte yandan alelade bir kim senin kendisini tasdik etmesine de ihtiyaç duymaz.

Haziran, 1979

Hüseyin'in (a.s.) Şiileri, kötü şöhretli tarihe, zulüm dünyası ve keder semasına karşı, sefil bir dünyaya, bir küfr, zulüm ve cehalet karanlığı fırtınasına karşı, musibet ve sıkıntı girdabının ortasında eline silah alıp şehadete yürüdü. Onların aleyhinde birleşmiş bütün bir dünyaya rağmen, iman ve fedakârlığın gücüyle kıyâm ettiler. Gökten töhmet ve iftira yağmuru yağdığı zamanlarda, yeryüzünde musibet dalgaları coşmaya başlayıp da yenilgi ejderhası bu karanlık günü yutmak için ağzını açtığı anda Hüseyin'in Şiileri, onurlu bir ölümü bu onursuz hayata tercih ettiler. Hz. Muhammed'in (s.a.a.) davasını tıpkı Hz. Ali (a.s.) gibi omuzlamaya karar verdiler ve Hüseyinî sıfatıyla şehadeti kucaklamak için acele ettiler.

Hüseyin'in Şiileri, karanlık ve tehlikeli tarihlerini kanlarıyla yıkamak, Şia'nın eteğindeki zillet lekesini silmek istediler.

Risâlet bayrağı yükseldi, Şiilerin yanan göğsünden gür bir kükreme gibi göğe vardı "Hak" kelimesi ve zulüm sarayının temellerini sarstı.

17 Ağustos 1979

Dr. Çamran'ın İran Milletine Mesajı³⁵

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla.

İran'ın Aziz ve Kahraman Milleti;

Pave'nin tüm kanlı şehitleri, yaralılar ve canından geçen tüm savaşçıları adına siz aziz vatandaşlarımıza tüm saf duygularınız, büyüklüğünüz ve samimi sorumluluklarınız için teşekkür ederim.

Hayatta kalacağımı ve yardım feryadımın bu yürekten teşekkürle size ulaşacağını hiç düşünmemiştim. Kurşun yağmuru ve düşman girdabının ortasında bir an için bile hayatta kalma umudum yoktu. Fakat büyük bir kararlılıkla şehadete doğru giderek, tüm dünyaya İslâm askerlerinin ölüm ve yaşam sahnesinde nasıl inatçı olduklarını, ölümle nasıl yüzleştiklerini göstermek istedim. Korkunç bir meydandan başka bir acılı sahneye koşuyordum ve tam manasıyla Allah'a tevekkül edip O'nun bizim için takdir ettiğini kabul ederek, mümin güçleri inkılâp fikri ile bütünleştirmeye, dağılmalarını önlemeye ve ümitsiz dostlara ümit vermeye çalışıyordum. İslâm'ın mukaddes risâletini ve şehadeti cesaretle kabul etmenin nasıl olacağını onlara anlatmaya çabalıyordum.

35 Dr. Çamran bu mesajı, Pave çatışması çerçevesinde, İnkılâp karşıtı güçlere karşı zafer kazanıldıktan sonra İran milletine gönderdi.

Hayatımın en zor anları daima yanımda duran, iyi birer savaşıçı olan dostlarıımın aniden cansız bedenlerinin toprağına düştüğü ve sanki hiç yaşamamış gibi önümde paramparça oldukları anlardı. En acı an ise Kürt arkadaşlarıımın ve korumamın bağırdığı, kendilerini divane olmuş gibi bir o yana bir bu yana attıkları, ben kalbimdeki duygularla kaynayıp kükrerken onlara ölüleri toplamalarını emrettiğim anlardı. Öyle ki en yakın dostlarııma tokat atıp, güç ve kuvvetle görev için emir vermek zorunda kalmıştım. Hayatımın en acılı anları tüm umut pencerelerinin kapandığı, bazı Devrim Muhafızları'nın geri dönmeyi talep ettiği, İnkılâb'a inanan Kürtlerin acı dolu ve dokunaklı bir bakışla "nasıl olur da bizi ölüm denizinde bırakıp gidersin" ifadesiyle bana baktıkları anlar oldu. Sonra onlara kararlı bir ses tonuyla şöyle dedim: "Hayır arkadaşlar, sizinle şehit olmaya kesin kararlıyım. Geri dönmeyeceğim ve sizi yalnız bırakmayacağım. Lâkin şunu bilin ki Allah yolunda şehit olmak büyük bir iftihar ve eşsiz bir lezzettir."

Fakat bir mucize oldu, o kadar sarsıcı ve moral vericiydi ki kimse bunu tasavvur bile etmemişti. Tıpkı birkaç ay önce İran'ın şanlı inkılâbının zafer kazanması gibi bir mucizeydi. İmam bir ferman yayınlayarak dağları, vadileri ve ovaları sarstı. İslâm askerleri tüm güçleriyle "Allahu Ekber" diye feryat ettiler; yer ve gök bu çağrıya "lebbeyk" dedi. Öyle bir mucize ki sadece Allah'ın yetiştirdiği yiğitler eliyle gerçekleşebilirdi.

Yüce Allah, İran İslâm İnkılâbı'nın bu büyük liderinin ömrünü uzun etsin.

Düşman kuvvetleri dört bir yandan kaçtılar. İslâm İnkılâbı'na inananlar öyle bir güç ve kudret elde ettiler ki düşmanın elinde bulunan jandarma karakolunun üstündeki tepeyi cesur bir saldırıyla, sadece bir şehit vererek aldılar. Yine güçlü bir saldırı ve yalnızca bir şehit ile Nosud yolunun geniş

ve tehlikeli alanlarını temizlediler. Meşhur Katligah Hastanesi'ni de herhangi bir kayıp vermeden ele geçirdiler. Her türden güçlü düşmanı yenebilecek kadar moral ve güç buldular.

Sonra takviye kuvvetler büyük bir coşkuyla yetiştiler. Helikopterler art arda inip kalkarak yeni birlikler getiriyor, şehitleri ve yaralıları naklediyordu.

Önceki gece şehadet, ümitsizlik ve mağlubiyet gecesiymiş, İmam'ın emrinden sonraki gece huzur, ümit ve zafer gecesi oldu.

Korkunç bir gecedен ve karanlık bir noktadan, hakiki İslâm inkılâbına doğru ilerleyişin kaynağını oluşturmak mucizesini kim vücuda getirebilirdi ki!

Bu birkaç musibet günü için cesurca söyleyebilirim ki tek bir damla gözyaşı dökmedim. En yıkıcı felaketler karşısında içten içe ağlasam da görünüşte gücümü korudum. Bütün acıları, ıstırapları ve üzüntüleri içimde sakladım, ta ki valilikte İmam'ın resmiyle karşılaşana kadar. Aniden gözyaşlarım sel gibi aktı ve içimdeki tüm ukdeler, baskılar ve üzüntüler yatıştı ve kendimi iyi hissettim. Böyle bir mucizeyi ancak yüce bir şahsiyetteki büyük ruhî bir güç yapabiliirdi. Ve umut ediyorum ki milletimiz İnkılâb'ın yüce liderinin kadrini bilir ve onun liderliğinde İslâm ve İran düşmanlarının tüm kompolarını yerle bir eder.

İnanıyorum ki milletimiz böyle bir iman ve fedakârlık ruhuyla, tüm bu bilinç ve sorumluluk duygusuyla, tüm sorunları çözecek ve Allah'ın omuzlarına yüklediği bu büyük ve mukaddes risaleti, gururla maksadına ulaştıracaktır.

Dr. Mustafa Çamran